

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

“Aradığınız şeyin aslında tam da gözünüzün önünde olabileceğini
ispatlayan bir roman.” **Booklist**

Aşka Düşünce

Aşka Düşünce

Marie FORCE

*Aşk kaybettiğinde değil,
ondan vazgeçtiğinde biter...*

Joe kendini bildi bileli Janey'e âşıktır fakat genç kadın bundan bihaberdir. Nişanlı olan ve ilişkisinin mükemmel bir seyirde yol aldığını zanneden Janey evlilik hazırlıkları devam ederken nişanlısının kendisini aldattığına şahit olur. Bu sarsıcı olayı atlatmak için birkaç günlüğüne ağabeyi olarak gördüğü Joe'nun yanında kalmanın iyi olacağını düşünür. Genç adamın önünde artık iki yol vardır. Bu fırsatı değerlendirerek, beraber olmalarının getireceği güzellikleri Janey'e kanıtlamayı mı yoksa ondan uzak durmayı mı tercih edecektir?

*Aşk, kaybettiğinde değil,
ondan vazgeçtiğinde biter...*

Aşka Düşünce

Marie Force

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-605-348-398-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MARIE FORCE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No:291 Topkapı / İstanbul

Serfitika No: 28487

Tel: (0 212) 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Fool for Love
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nilgün Birgül
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Marie FORCE

Aradığınız şeyin aslında tam da gözünüzün önünde olabileceğini
ispatlayan bir roman.” **Booklist**

Aşka Düşünce

Çeviren: Nilgün Birgül

Yazarın Notu

Hayatta en sevdiğim yer, Rhode Island'ın güney kıyısındaki Block Island'dır. Ortasındaki Büyük Tuz Gölü'yle, zamanın unuttuğu minik bir kara parçasıdır. Adada trafik lambası ya da hastane yoktur. İnternete yarım yamalak bağlanırsınız, eğer aylar öncesinden plan yapmadıysanız, yazın bir otel odası veya feribotta arabanıza yer bulmak için şansa ihtiyacınız olacaktır. Kesin olarak bulacağınız şeyler ise huzur, sessizlik, kumsallar, sarp ve yüksek kayalıklar, enteresan dükkânlar ve ruhunuzu dinlendiren sakin bir ortamdır.

Küçük bir çocukken ailemin teknesiyle ayak bastığım andan itibaren, üniversite aşkıma, şimdi ise her yaz ailece en sevdiğimiz tatil köşesine uzanan süreçte ada, hayatımda büyük rol oynadı. Bana daha çok ilham veren başka bir yer yok. Block Island kitaplarımda o kadar sık boy gösteriyor ki, kendi kafamda uyarladığım biçimiyle adada geçen bir dizi yazmak an meselesiydi. Gansett Island ve McCarthy ailesi işte böyle doğdu. “Gansett”, Rhode Island'daki Narragansett

Körfezi'ne, yani yaz günlerimi geçirmekten en çok keyif aldığı yere bir göndermedir.

Gansett Island'a hoş geldiniz! Umarım Joe ve Janey'nin öyküsünü seversiniz.

Sevgilerimle,
Marie

1. Bölüm

Joe Cantrell'in hayatının yaklaşık yarısı boyunca beklediği telefon salı akşamı dokuz sıralarında geldi. On iki saat feribotta çalışmış, adaya dört gidiş-dönüş sefer yapmış ve ceptelefonu çaldığında, bir şeyler yiyebilmek için ancak oturabilmişti. Janey'nin Boston'da nişanlısıyla buluşmasının hayali görüntüleriyle bütün günü zehir olduğundan, çağrıyı neredeyse umursamayacaktı. Neyse ki telefon sesli mesaja girmeden son anda uzanıp açtı.

“Joe.”

Tek bir sözcük yüreğinin hızla çarpmaya başlamasına yetti. Bu sesi nerede duysa tanırdı. “Janey? David'i ziyaret ederken neden beni arıyorsun?” Sakin bir tonda konuşmaya çalışsa da, adamın ismini söylemek bile Joe'yu hasta ediyordu. David'in, nişanlısını yalnız bırakarak haftalarca, hatta aylarca ortadan yok olmasını hazmedemiyordu. Joe bazen adaya gelip gidenleri ön sıradan izleme şansı olmamasını diliyordu. Bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi.

Janey’yi günün ilk saatlerinde, stajyer doktor nişanlısına yıldönümü sürprizi yapmak üzere feribota binerken görmüştü. Birlikte on üç yıl. Uğurlu on üç diye dalga geçmişti Janey. Joe ise bunu komik bulmuyordu.

“Benim ihtiyacım var...”

Ağlıyor muydu? “Janey, hayatım. Neye ihtiyacın var?”
“Sana.”

Joe neredeyse küçükdilini yutacaktı. Bu sözleri ondan duyabilmeyi ne kadar uzun bir zaman hayal etmişti. Bir ömür ya da ona benzer bir şey. “Sorun nedir?”

“Foxboro’nun güneyinde, 95’te arabam bozuldu.”

Birkaç günlüğüne David’de kalmaya gitmişken, Boston’un güneyinde ne işi vardı? “David nerede?”

“Seni aradım, Joe. Gelebilir misin?” Biraz daha burnunu çekti. “Neler söylüyorum? Orası çok uzak...”

Joe kırmızı kamyonetiyle arkasında bir toz bulutu bırakarak yola çıkmıştı bile. “Saçmalama. Bir saate kalmadan orada olurum.” Normal koşullarda yol daha uzun sürerdi, ama ortada normal olmayan bir durum vardı. Bir şey olmuştu. Kötü bir şey. Eğer bu kötü şey David ile Janey arasında olduysa, Joe’nun hayalleri sonunda gerçekleşiyor demektir. Oysa bu, Janey’nin hayallerinin yıkılması anlamına geliyordu. Bunu aklında tutmak zorundaydı. Bu gece nelere gebe olursa olsun, en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi için gizlice yanıp tutuştuğu süreyle Janey’nin David’le beraber olduğu süre neredeyse eşitti.

Yolda ilerlerken hem kalbinin göğüs kafesinden fırlama-

sına engel olmaya hem de Janey’yi konuşturmaya çalışıyordu. “Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

“Yaralı mısın?”

“Fiziksel olarak hayır.”

Of, Tanrım. *Neler olmuştu?* Joe öğrenmek için ölüyordu, ama başka bir şey sormadı. Olabildiğince hızlı sürdüğü halde, Provence trafiğinde sıkışıp kaldı.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu Janey zor duyulan bir sesle. Janey McCarthy, *onun* Janey’si, böyle konuşmazdı.

“Buradayım canım. Geliyorum. Bekle.”

Biraz daha burun çekme.

Tanrı aşkına. Neden hiçbir şey *hareket* etmiyordu? İşe yaramayacağını bildiği halde Joe kornaya abandı ve önündeki adam ortaparmağını kaldırarak ona karşılık verdi. Umut-suz ve yavaşça ona ulaşmaya çabalarken Mac’i arayıp sorumluluğu ona yıkmayı düşündü, ama Janey ters giden bir şeyler olduğunu ağabeyinin öğrenmesini hoş karşılamayabilirdi, neler olduğunu öğrenene kadar beklemesi gerekirdi.

Sanki aklından geçenleri hissetmiş gibi, Janey’nin sesi duyuldu, “Mac’e söyleme.”

“Aklıma bile gelmedi.” Trafik birkaç metre daha ilerledi, Joe tansiyonunun felç geçirecek düzeye ulaştığından emindi.

Yirmi dakika sonra, Massachusetts sınırında uçuyordu. “İşte geldim.”

“Güzel.”

Sonunda onun bulunduğu yere ulaşıp mavi Honda Civic'in içinde kamburunu çıkararak direksiyona yığılmış Janey'yi görünce Joe bir an ölmek istedi. Janey asla kamburunu çıkarmazdı. Hayatı, girdiğı her yeri aydınlatan bir coşku ve iyimserlikle yaşardı. Bir sonraki çıkıştan dönmek için onun yanından geçip gitmek zorundaydı ve Joe güney rampasına sapmadan önce hayatının en uzun iki kırmızı ışığına yakalandığını düşündü. Sonunda Janey'nin arabasının yanında durduğunda Joe'nun elleri terliydi, kalbi deli gibi çarpıyordu ve ona ne söyleyeceğini bilmediğini fark etmişti. Sinir krizi geçiren kadınlar uzmanlık alanına girmiyordu. Derin bir soluk alıp kamyonetinden indi.

Kapısını açıp yanına çömelene kadar Janey onun geldiğini anlamış gibi görünmüyordu.

Ona döndüğünde gördüğü perişan yüz, Joe'nun yüreğine saplanacak bir bıçaktan daha beterti.

Açık mavi gözleri yaşlar içindeydi. "Joe."

"Neler oldu canım?"

"O... David..."

Joe, onun yumuşacık sarı saçlarına dokunmak için uzandı. "Derin bir soluk al."

Janey'nin soluğı bir hıçkırıkla kesildi. "Başkasıyla beraberdi. *Bizim* yatağımızda. Alması için yardım ettiğim yatakta. Benimle evlenmek için adaya gelirken getireceğı yatakta."

"Tamam canım," derken dişlerini gıcırdatan Joe, tek bir söz daha duymak istemiyordu. Eğer Janey konuşmaya devam ederse, içini saran öfke dalgasını bastıramayabilirdi,

oysa bütün duygularını ondan saklama konusunda uzman olmuştu. “Şu anda bu konudan bahsetmek zorunda değilsin.”

“Görebildiğim tek şey bu. Kadın onun üstündeydi ve David’in gözleri kapalıydı. Beni görmedi. Kıpırdayamadım. Öylece durup seyrettim...”

“Yeter.” Joe onun sesindeki katışıksız acıya daha fazla dayanamayacaktı. Onu hep istemişti. Onu aldığı nefesten daha fazla istemişti, ama böyle değil. Asla böyle değil. “Seni oradan çıkaralım.” Joe kollarını uzatıp onu kucakladı ve oturduğu yerden kaldırdı.

Janey onun boynuna sarıldı ve işte o an, yumuşacık ve uysal bir halde kollarındayken, Joe için dünya bambaşka güzelliğe sahip bir yer oluverdi.

“Arabamı burada bırakamam.”

“Ben ilgilenirim. Merak etme.”

“Üzgünüm. Muhtemelen bu akşam için daha iyi planların vardı.”

“Hayır, yoktu.” Yasemin kokusunu, Janey’nin kokusunu içine çeken Joe onu sonsuza kadar kollarında tutabilirdi, ama ne yazık ki kamyonetinin yolcu koltuğuna bırakmak zorundaydı. Geri döndü, Janey’nin David’le birkaç gün kalmak için topladığı çantasını da arabasından aldı. Joe o aşağılık herifin peşinden gidip ona asla unutamayacağı bir ders vermek istiyordu, ama David’in kız kardeşine ne yaptığını öğrendikten sonra Mac’in bu konuyla bizzat ilgileneceğini biliyordu. Şu anda Joe’nun tek önceliği Janey’ydi.

Kamyonete binmeden önce, Joe arabayı çekertmek için

bir çekici çağırdı, telefon numarası isteyen operatöre kendi numarasını verdi. Görüşmenin ardından eli bir süre kapı kolunun üstünde kaldı, Janey'nin bunun üstesinden gelebilmesini sağlamak için cesaretini toplamaya çalıştı. İkisinin de bunu atlatması gerekiyordu.

“İşin olup olmadığını bile sormadım,” dedi Janey, yanaklarını kurularken.

“Yoktu. Beni aradığına sevindim.”

“Başka kimi arayacağımı bilemedim.”

Joe uzanıp elini onun elinin üstüne koydu. Yaz mevsimi olduğu ve sıcaklık neredeyse yirmi yedi dereceyi bulduğu halde, eli buz gibiydi ve titriyordu. “Beni her zaman arayabilirsin. Ne zaman ihtiyacın olursa. Arkadaşlar bunun içindir.” Normalde son derece sağlıklı olan cildi solgun ve bitkin, gözleri ve burnu ağlamaktan kıpkırmızıydı. Onun bu haline bakınca, Joe başkasının acısının tıpkı onu yaşayan kadar hissedilebileceğini düşündü.

Janey boşta kalan elini yüzünde gezdirdi. “Korkunç görünüyor olmalıyım. Bu kadar çok ağlamanın mümkün olduğunu bilmezdim.”

Bir tutam kül sarısı saç Janey'nin kulağının arkasına sıkıştıran Joe, onu kollarına almamak için kendini zor tutuyordu. “Her zamanki gibi güzelsin. Adam budalanın teki Janey. Sana o şekilde saygısızlık eden biri zaten seni hak etmiyor demektir.”

“On üç yıl, “dedi Janey başını iki yana sallayarak. “On üç yılımı asla gerçekleşmeyecek bir şey için bekleyerek geçirdim.” Güçlkle soludu. “Aman Tanrım, düşün. Her şeyi

iptal etmem gerek.” Narin bedenini bir ürperti sarınca Joe onun hastalanıp hastalanmadığını merak etti.

“Bugün bunları düşünmek zorunda değilsin. Şu anda sadece eve dönmeye odaklanmalısın.”

Janey’nin anlamlı yüzünde panik okundu. “Adaya dönemem. Herkes anlar. Yapamam...”

Joe daha fazla dayanamadı. Onu kollarına alıp elini ipeksi saçlarında gezdirdi. “Kendini hazır hissedene kadar hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” Güçlkle yutkundu, onun zihnini dolduran şüphe, endişe ve kederi uzaklaştırmaya çalıştı. “İstedğin kadar bende kalabilirsin.” Engel olmaya fırsat bulamadan sözcükler ağzından dökülmüştü. Ağzı sanki otomatığe bağlanmış gibiydi. “Bunu yapamam. Emrivaki gibi olsun istemem.”

Tanrım, keşke bilseydi... “Sen benim için yapar mıydın? Bir süre gizlenmek için bir yere ihtiyacım olsa, sende kalmama izin verir miydin?”

“Elbette verirdim. Bunu biliyorsun.”

“Öyleyse neden aynısını ben senin için yapamıyorum?” Bunları söylediği halde, Joe kapısını ona açmanın ne kadar akıllıca olacağını sorguluyordu. Birkaç gün kalacak ve hayatına devam etmeyi sağlayacak kadar toparlanacaktı, ama varlığı evde ve yüreğinde sonsuza kadar yaşamayı sürdürecekti. Neyse, iş oraya varırsa taşınmak çok zor değildi.

Yoğun bir ağlamanın peşinden gelen türden, derin ve titrek bir iç çekiş bedeninde yankılandı. “Gerçekten sorun olmaz mı?”

“Hayır Janey,” dedi, kendisi de iç çekerek. “Gerçekten

sorun olmaz.”

Janey geçen her dakika kendini toparlamaya çalışıyordu. Soluk al. Soluk ver. Düşünme. Hatırlama. Oraya gitme. Ancak bütün çabasına rağmen, nişanlısının başka bir kadının coşkulu kalçası altında kendinden geçmiş bir halde kıvrandığı görüntü, silinmez bir biçimde hafızasına kazınmıştı. Elleriyle kendisinininkilerden çok daha büyük olan göğüsleri avuçlamıştı. Onu cezbeden bunlar mıydı? Yoksa sadece uygun oldukları için miydi? İlk ve tek miydi? Yoksa başkaları da var mıydı? Tanrım, kendini ne kadar aptal hissediyordu!

Onu aldatabileceğini bir an bile düşünmemişti. Stajı ve doktorluk hayatı bütün zamanını alır gibiydi, ona destek olmak isteyen ve daha fazla ilgi için başının etini yiyerek strese sokmak istemeyen Janey ise onun bütün mazeretlerini kabullenmişti.

Son on üç yıldır zihnini kurcalayan, ama ısrarla hepsini göz ardı ettiği uyarı sinyalleri teker teker aklına geliyordu.

Örneğin Janey’nin veterinerlik okuluna gitmesini engellemiş, krediler bizi öldürür demişti. Sadece bir tanesinin tıp fakültesine gitme şansı olduğu konusunda ısrar etmişti, çünkü adanın sunduğu gelir kaynakları ikisinin okul borcunu ödemeye ve daha sonrası için düşündükleri dört çocuğu büyütmeye yetmezdi.

Aptal gibi ona hak vermiş, en iyi veterinerlik okuluna gidebilecek notlara sahip olduğu halde, adadaki veterinerin muayenehanesinde teknisyen olarak işe girmeye razı olmuş-

tu. Altı yıl boyunca köpek kakası temizleyip kanişleri fırçalayarak zaman öldürürken, adanın tek veterinerinin eşi olarak çocuklarını yetiştireceği günün hayalini kurardı: David Jr., Anna, Henry ve Ella. İsimlerine daha on yedi yaşındayken karar vermişlerdi.

Genzinden bir hıçkırık yükseldi. Akıl almaz tek bir saniye içinde, bütün hayalleri tuzla buz olmuştu.

Onun kederini hisseden Joe emniyet kemerini çözdü, onu kendine çekerek başını omzuna yaslamasını sağladı.

Hiç konuşmadıkları ve itiraf etmedikleri bazı sebeplerden dolayı, belki de araması gereken son kişi kendisiydi. Bununla beraber, bir ağabeyi, ebeveynleri ve en yakın arkadaşları adada, diğer üç ağabeyi ise eyalet dışında yaşadığı için pek fazla seçeneği kalmıyordu. Başını Joe'nun güçlü ve güvenilir omzuna yaslayan Janey, onu kurtarıcı kahramanı yerine koyarak ne kadar zor durumda bıraktığını bildiği halde, sağduyusuna güveniyordu.

“Şu anda mümkün görünmediğini biliyorum Janey, ama bunu atlatacaksın. Atlatacağını biliyorum.”

“Keşke ben de o kadar emin olsam.”

“Seni yıllarca yalnız bırakıp üstelik aldatan birinden çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Onun bu nazik sözleriyle bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Daha önce başkaları olmadığını düşünse de, muhtemelen olmuştu.

“Özür dilerim,” dedi Joe, kendine öfkelenerek. “Bunu söylememeliydim.”

“Sorun değil,” dedi Janey hıçkırıklar arasında. “Benim de sürekli kendime tekrarlamadığım bir Şey değil.”

Joe onu rahatlatmak için hafifçe kolunu sıvazladı, Janey ona biraz daha sokuldu.

“Sık dişini, eve geldik sayılır.”

David artık hayatının bir parçası olmadığına göre, evi neresiydi? Ne yapacaktı? Nerede yaşayacaktı? Başkasına güvenebilecek, sevişebilecek ve glebilecek miydi? Ne kadar çok planları vardı... Başı ağrıyor, gözleri yanıyor ve yaşlar yanaklarından aşağı szlmeye devam ediyordu.

İşin en iyi kısmı ise, David’in onu gördüğünden haberi olmamasıydı. Beraberliklerinin bittiğini bile bilmiyordu. ğrendiğinde umursayacak mıydı? Janey’yi hâlâ seviyor muydu? yleyse, nasıl başkasıyla beraber olabilmifiti? Bunu ona, *ikisine*, nasıl yapabilmifiti?

Janey, yorgun beynini kapatacak bir düğme olmasını hiç bu kadar istememişti. Kapalı gözleri yanıyor, ama karanlıkla mücadele etmek istemiyordu. Aslında, karanlıktan hoşnuttu.

Kanın tadı dikkatini çekene kadar Joe altdudağını ke-mirmeye devam etti. Onu kolunda tutarken, ensesindeki ve sırtındaki gerginlik giderek artıyordu. Janey’nin uyuduğunu tahmin ediyordu, ki bu iyi olurdu. Acıdan kaçmanın bir yolunu bulmalıydı ve bunu ryasız bir uykuda yapabilirdi.

Yirmi dakika sonra evin yoluna saptığında, ay Shelter Körfezi’nin üstünde yükselmeye başlamıştı. Olası sonuçları

düşünerek bir süre öylece oturdu. Onu buraya getirmek büyük bir hataydı. Hem de çok büyük bir hata. Sadece onun çevresinde olmak bile acı verirken, Janey şimdi çatısının altında olacaktı ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu; kalbi kırık, dağılmış ve Joe'nun ona karşı neler hissettiğini bilmeden.

Dişlerini gıcırdatarak kaçınılmaz olanı kabullendi. Ona kalması için bir yer sunmuştu ve bu daveti geri alamazdı. Ayrıca, yapabilecek olsa bile yapmazdı. Belki de mazoşistin tekiydi. Bu koşullarda bile Janey'yle beraber olmak, hiç olmaktan daha iyiydi. Tereddütlerinin arasında parlayan küçük bir umut kıvılcımını ona ne kadar budala –hayatının büyük bir kısmını asla birlikte olamayacağı bir kadını severek geçiren bir adam– olduğunu hatırlattı.

Fakat şimdi buradaydı; onun kamyonetinde, onun kollarında ve onun evinde. Belki Janey konusunda sahip olabileceği en fazla şey bu kadardı. Onu yavaşça kamyonetten çıkarıp eve taşıırken, bu kadarının bile yeterli olduğunu kendine tekrarlıyordu.

2. Bölüm

Joe onu yatağa yatırdı, örtüyü üstüne çekti ve karyolanın kenarına oturdu. Sarı saçları yastığa yayılmış, pembe dudakları mükemmel bir biçimde büzülmüştü. Yanaklarındaki kırmızı lekelere ve akan burnuna rağmen çok güzeldi. Soluğu hıçkırıklarla kesiliyor, her biri Joe'nun yüreğine bir çivi daha saplıyordu.

Onun acısını azaltmak için yapmayacağı, vermeyeceği hiçbir şey yoktu. Janey'nin alnına düşen saçları geri itti, doğru olmadığını bildiği halde parmağını yumuşak yanağında gezdirdi.

Uykusunda mırıldanıyordu.

Sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi, Joe hemen elini geri çekti ve hâlâ yapabilecekken odayı terk etmek üzere ayağa kalkarak koridorda başını duvara yasladı. Orada durmaya devam ettikçe, durum daha da tuhaflaşıyordu. Kokusu bütün yastıklara ve çarşafa sinecekti. İlerde o yatağa her baktığında, Janey'yi görecekti. Başını duvara vurmaya başladı, acı da-

yanılmaz hale gelince durdu.

Acıyan alnını ovuşturarak, akşam yiyemediği yemeğin kalıntılarını toplamak için mutfığa gitti. Normal koşullarda, şu anda açlıktan ölüyor olurdu, ama midesi o kadar bulanıyordu ki yemek düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

Ağabeyini aramayacağına dair Janey'ye söz verdiği halde, ceptelefonunu ve bir kutu bira alarak arka verandaya çıktı. Birayı açtı ve Mac'ın telefonunu bulmak için rehberi taramaya başladı.

"Selam ahabap," dedi Mac. Maddie Chester'a âşık olduğundan beri, Mac etrafa mutluluk saçıyordu ve Joe ikisi adına çok seviniyordu.

"Nasıl gidiyor?"

"Yoğun. Düşün çılgınlığının yanında bir de marina hareketlendi."

"Büyük gün göz açıp kapatana kadar gelecek."

"Maddie'nin annesi birkaç gün sonra burada olacak, ondan sonra yedi günlük geri sayıma başlayacağız."

"Onunla hiç karşılaştın mı?" diye sordu Joe, oyalanmaya çalışarak. "Annesiyle? Namussuzun teki olduğunu duy-dum."

"Hayır, ama Maddie'den yeterince izlenim edindim. Hapishane olayı yeterince net bir görüntü çiziyor zaten..."

Üstündeki yoğun baskıya rağmen Joe güldü. "Elinde hazır bir sürü karşılıksız çek olduğunu düşünsene."

"İmkânsız. Olay Maddie için bütünüyle utanç verici."

"Eminim. Şey, hımm, dinle..."

“Neler oluyor Joe? Sesin tuhaf geliyor.”

Joe gözlerini kapadı, derin bir soluk alıp baklayı ağzından çıkardı. “Janey burada.”

“Ne demek istiyorsun? O, David’le beraber.”

“Hayır değil. Burada. Benim evimde.”

“Yok artık?”

“David’le sorun çıkmış. İncinmemiş, en azından fiziksel olarak, ama yeterince sarsılmış.”

“Bir dakika,” dedi Mac, sesi bu beklenmeyen durum karşısında gergin çıkıyordu. “En başından anlat.”

“Canını sıkacağını biliyorum, ama bunu ondan duymalısın. Seni aramamı bile istemedi, ama nerede olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm.” Joe’nun zihninin derinliklerinde, kendini koruma güdüsü de vardı. Mac kız kardeşini Joe’ya emanet edebiliyorsa, duygularını işi içine sokmasına imkân yoktu. Kendine bile çılgınca geliyordu ama Joe bu telefon görüşmesini duygusal bir sigorta poliçesi olarak görüyordu.

“Nasıl oldu da sana geldi?”

“Arabası bozulmuş, beni aradı.”

Mac bir süre sessiz kaldı.

“Ne?” diye sonunda sordu Joe. “Söyler misin artık?”

“David’le yaşadığı sorunu atlatmasını sağlayacak kişinin sen olduğuna emin misin?” Joe bu soruyu bekliyordu. Sonuçta, Janey için hissettiklerini Joe dışında bilen tek kişi oydu. Mac bu sırrı neredeyse Joe kadar uzun bir süredir saklıyordu.

“Beni aradı Mac. Ne yapabilirdim?”

“Sanırım aynen şu anda yaptığını. Sabah onu almaya gelirim.”

“Hayır.”

“Efendim?”

“Beni duydun. Adadakilerle karşılaşmadan önce kendini biraz toplamak istiyor. Şu anda ihtiyaç duyduğu tek şey bu.”

“Onun ihtiyaçları konusunda birden uzman mı kesildin?”

“Beni zorlama. Birkaç gün içinde ikimizden biri seni arar. O zamana kadar kaybol.”

“Yemin ederim ki...”

“Kapa çeneni Mac! Ona göz kulak olmak için bana güvenmeyeceksen, *kime* güveneceksin?”

Anlaşılan en eski ve en iyi arkadaşının bu konuda söyleyeceği bir şey yoktu.

“Senin de kırılmanı istemem,” dedi Mac alçak bir sesle.

Bunu duyan Joe’nun biraz gururu kırıldı. “Başa çıkıyorum.”

“Dikkat et dostum. Ortalık yatıştığında kendini daha kötü hissedebilirsin.”

“Nasıl daha kötü hissedebilirim?” diye alaycı bir gülüşle sordu Joe. “Söylers misin lütfen?”

“Şey, galiba haklısın. Keşke David’in ne yaptığını bana söylesen.”

“Hayal gücünü kullan. En kötü senaryoyu düşün ve oradan başla.”

“Aşağılık herif,” diye mırıldandı Mac.

“Kesinlikle.”

“Sen Janey’yle ilgilendiğine göre, ben de onunla ilgilenbilirim.”

Janey’nin üstüne titreyen ağabeyinden Joe farklı bir davranış beklemiyordu. “Orada hiçbir şey yapmadan oturma-nın senin için zor olduğunu biliyorum, ama bekleyip işareti Janey’den almalısın.”

Mac gürültüyle soluğunu bıraktı, Joe arkadaşının o dakika Boston’a bir uçak kiralayıp uçmamak için kendini zor tuttuğunu biliyordu. Mac McCarthy’nin bir adada kısılp kalmış olması David Lawrence için şimdilik büyük bir şanstı. Aynı şekilde, Joe Cantrell’in Janey’nin şımarık nişanlısını öldürmek yerine Janey’yle ilgilenmek zorunda olması da David Lawrence için büyük bir şanstı.

“Canına okuyacağım,” diye yemin etti Mac.

“Zamanı gelince, yanında olacağım.”

Çantasını kamyonetten aldıktan sonra gidip Janey’yi kontrol eden Joe, onun derin bir uykuda olduğunu görerek rahatladı. Kendi duygularıyla başa çıkmaya çalışırken, onun daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamazdı. Gece uyan-dığında bulabilsin diye çantasını yatağın kenarına bırakarak dolaptan kendine bir yastık ve battaniye aldı.

Salona geçen Joe soyunup kanepeye uzandı. Uzakta ay ışığı, körfezi gümüş rengine boyuyordu ama Joe’nun bütün

görebildiği perişan ve yapayalnız bir halde direksiyonun başına çökmüş Janey'ydi. Ellerini yumruk yaptı. Of, David Lawrence'la beş dakika yalnız kalabilmeyi nasıl isterdi! Bununla beraber, bir yanı düzenbaz köpeği yere sermek istemesine rağmen, diğer yanı ona oymalı bir teşekkür kartı göndermek istiyordu.

Belki şimdi, belki kendini toparlayıp tekrar ayakları üstünde durmaya başladıktan sonra... Belki bir şansları olabilirdi. Gerçekler dank edip bunun asla gerçekleşmeyeceğini ona hatırlatana kadar, bir süre bu düşünceye takılıp zihninde çeşitli fanteziler canlandırdı. Kimi kandırıyordu? Janey onu diğer ağabeylerinden farksız görüyordu, ebeveynlerinin ona sağladığı diğer dört ağabeyden biri gibiydi. Joe'yu hiçbir zaman şimdi olduğundan daha farklı bir şekilde görmeyecekti, her zaman ağabeyi Mac'in ve dolayısıyla Janey'nin yakın arkadaşı olarak kalacaktı. Moral bozukluğu ağır, ıslak bir battaniye gibi üstüne çöktü.

Aksi şeytan! Bunca insan varken *onu* aramak zorunda mıydı? Boston'da yaşanan dramın farkında bile olmadan akşamına devam etse olmaz mıydı? Er ya da geç öğrenecekti kuşkusuz, ama onun perişan haline doğrudan şahit olmaya-caktı.

Ona olan karşılıksız aşkıyla çoğu zaman iyi baş ediyordu. Elbette bu sabah David'e sürpriz yapmak üzere feribota binerken olduğu gibi, başkasını seven bir kadına âşık olmanın acısını çektiği anlar oluyordu. Yine de, tıpkı kalçasındaki doğum lekesi gibi ya da sol ayağında içeri doğru kıvrılan

komik başparmağı gibi, *orada* duran bir şeydi.

Joe uzun zaman önce Janey'nin kendi DNA'sının bir parçası olduğunu kabullenmişti. Janey bilmeseydi, kalbinin sahibiydi. Bu, Joe'nun hayatının anlamsız olduğunu göstermiyordu. Aksine, harika arkadaşları vardı, çok sevdiği başarımlı bir işi yürütüyordu ve soğuk New England gecelerinde yatağını ısıtmaya gönüllü kadınlar bulmakta zorluk çekmiyordu.

Hayır, Janey McCarthy'yi sevmek hayatını mahvetmemişti. En azından şimdilik. Oysa şimdi... Şimdi oradaydı, kendi elleriyle yaptığı evde. Joe içinde fırtınalar estiren duygulardan sakınmak ister gibi, bir koluyla gözlerini kapadı. Hayatta en çok sahip olmak istediği şey, şu anda yatağında uyuyordu. Kendisi ise bir oda ötesinde, ama en büyük arzusundan ışık yılı uzaktaydı.

Bütün olumsuzluklara karşın Joe uyuyakaldı ve bir süre sonra iç burkan hıçkırık sesleriyle uyandı. Tam olarak uyanmadan kanepeden fırlayıp kalktı, yatak odasında onu cenin pozisyonunda kıvrılmış iki gözü iki çeşme ağlarken buldu.

Uyku sersemliği tamamen geçmiş olsaydı, üstünde sadece incecik bir boxer varken yatağa girme dürtüsüne engel olabilirdi. Onu kollarına alıp başını göğsüne bastırmayabilirdi. Janey kıvrılıp ona sımsıkı sarılmadan önce yaptığı yanlışın farkına varabilirdi. Aklı başında olsaydı, bu kadar düşüncesizce davranmanın sonuçlarını tahmin edebilirdi. Nihayet kavradığında ise, artık geçti, hem de *çok* geç.

Janey, Joe'nun kendisini sımsıkı saran kollarının rahatlığına bu kadar ihtiyaç duyduğu başka bir zaman hatırlamıyordu. Pek sık uğramadığı derinlerde bir yerde, Joe'nun ilgisinin sadece en iyi arkadaşının şımarık kız kardeşine duyduğu ilginin ötesinde olduğundan şüpheleniyordu.

David'in sevgilisi ve sonra nişanlısı olmaktan büyük mutluluk duyarken, zaman zaman fark ettiği Joe'nun ateşli bakışlarının ya da son birkaç yıldır bir araya geldiklerinde hissettiği tuhaf titreşimlerin derinine inmeye gerek duymamıştı.

Aslında, ondan gelen enerjinin yoğunluğuyla irkildiği anlar olmuş ve Janey her sadık nişanlının yapacağı gibi, bu durumu yok saymıştı. Dün bile, hayatının düzenli ve geleceğinin güven altında olduğunu düşünürken, ağabeyinin bu çekici arkadaşı hakkında eğlenceli hayaller kuramazdı.

Oysa şimdi, onun sımsıkı kollarındayken, arkadaşı Joe'nun değil erkek Joe'nun farkına varıyordu. Bu kadar kaslı olduğunu daha önce fark etmiş miydi? Veya bu kadar muhteşem koktuğunu. Şu anda, ağabeyinin en iyi arkadaşı ya da kendi eski arkadaşı değildi. Hayır, şu anda buradaydı, sıcacıktı ve her ne olursa olsun, ona âşık olduğundan şüphesi yoktu.

“Joe.”

“Buradayım canım.” Joe ona biraz daha sıkı sarılırken, Janey'nin kulağının dibinde kalbi deli gibi atıyordu. “İşte buradayım.”

Janey onun tertemiz kokusunun yanı sıra, Joe'nun çok sevdiği karanfilli sigaranın ve tuzlu deniz havasının aroma-

sını da içine çekti. Şu an kendi içinde bulunduğu durum ve onun hissettiği duygular karşısında Joe'dan istifade etmenin haksızlık olduğunu biliyordu. Onun ilgi ve şefkatini, daha sonra ikisinin de başa çıkmakta zorlanacağı biçimde yönlendirmek de haksızlıktı. Bunların hepsini biliyordu, ama bilse de eliyle onun kaslı göğsünün kıvrımlarını araştırmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Joe derin bir soluk alıp tuttu. “Janey.” Elinin üstüne koyduğu eli, araştırmaya son verdi.

“Buna dayanamam,” diye fısıldadı gözlerine yeni yaşlar dolarken. “Yapamam.”

“Biliyorum.” Joe onun saçlarını okşayıp omuzlarına masaj yaptı. “Zaman alaca ama üstesinden geleceksin. Bundan eminim.”

“Başka şeyler hissetmek istiyorum.” Joe elini sımsıkı kavramış olduğundan, yüzünü onun göğsüne çevirdi ve yumuşak sarı saçlarını sürdü.

Sanki elektrik akımına tutulmuş gibi Joe gerildi. “Ne yapıyorsun?”

“Perişan olmaktan farklı duygular yaşat bana, Joe.”

Joe kalkmaya çalıştı ama Janey ona engel oldu.

Açık perdelerden süzülen ay ışığında, ela gözleri Janey'nin gözleriyle buluştu. “Benden ne istediğinin farkında değilsin. Kesinlikle değilsin.”

“Beni seven ve benim de bana sarılmasından ve sevmesinden hoşlandığım birinden bu dayanılmaz acıyı gidermesini istiyorum.”

Joe başını iki yana salladı. “Yapamam Janey. Kesinlikle yapamam.”

“Joe.” Dudaklarıyla onun dudaklarını buldu, elini onun gür, sarı saçlarına daldırdı. Parmaklarıyla kafa derisini okşarken Joe titriyordu. “Sana ihtiyacım var. Hayır deme. Lütfen hayır deme.”

Joe elleriyle onun yüzünü kavrayıp kendinden uzaklaştırdı. “Benden bunu isteyemezsin Janey. İstedğin her şeyi yaparım, ama bunu değil.”

“Başka hiç kimse bana bunu veremez.” Onun göğsünü ve karnını okşadı, Joe karşı koymaya devam etse de, kasları Janey’nin dokunuşlarına tepkisiz kalamıyordu. Cesaretlenen Janey hareketlenerek onun üstüne çıktı. Karnında hissettiği sertlik, Joe’nun pek çok kısmı hazır olmasa da, bedenindeki bazı bölgelerin hazır olduğunu söylüyordu.

Joe elini onun sırtında kaydırды ve külotuna gelince durdu. Karar vermeye çalışır gibi Janey’nin yüzünü incelemeye başladı.

“Yapamayız canım,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu hiçbir şeyi düzeltmez. Sadece her şeyi daha da kötüleştirir.”

“Hayır. Kötüleştirmez.”

“Ondan intikam almak için beni kullanıyorsun. Skoru eşitlemek acını hafifletmez.”

Janey başını iki yana salladı ve dudaklarını onun dudakları üstünde gezdirmeye başladı. “Şu anda onu düşünmüyorum. Seni düşünüyorum ve şimdiden daha iyi hissetmeye başladım.” Janey onun bacaklarını ayırarak Joe’nun üstüne

oturdu ve bluzunun kenarına uzandı.

Joe onu durdurdu. “Sabah kendinden nefret edeceksin. Daha kötüsü, benden de nefret edeceksin.”

“Senden asla ama asla nefret edemem.”

“Şimdi böyle düşünüyorsun...”

“Biliyorum.”

Parmaklarını onun elinden kurtarıp bluzunu başının üstünden sıyırdı.

Dantel sutyenin görüntüsü karşısında Joe’nun bakışları şehvetle yanıp tutuştu, parmaklarını Janey’nin kalçasına daldırdı.

“Çıkar hadi.” Janey kalçasını yuvarladı, ateş gibi vücudunu onun sertliğine bastırdı.

“Janey...” diye inleyen Joe, el yordamıyla sutyenin kopçalarına uzandı.

Onun tepki vermesini izleyen Janey bir an duraksadı. Sonuçta bunu David’den başka hiç kimseyle yapmamıştı. Fakat artık David yoktu, onun için her anlamda ölmüştü. Onsuz devam etmekten başka seçeneği olmadığına göre, hayatının kalan kısmını yaşamaya başlayabilirdi.

Gözlerini Joe’nun tanıdık, yakışıklı yüzüne dikti, aşağı kayarak vücuduyla boxer’ını üstünden sıyırdı.

3. Bölüm

Joe vücudunun her zerresiyle bunun yanlış olduğunu biliyordu. Ancak bir parçası diğer parçalara kulak asmıyor, anatomisinin o bölümü üstüne fazla kafa yormak istemiyordu.

Şu ana kadar.

Janey McCarthy çırlıçıplak bir halde kollarındaydı ve çılgın fantezilerinde bile, üstelik Janey ile ilgili hatırı sayılır fantezisi olmasına karşın, şimdi yaşadığı gerçeğin yanına bile yaklaşmamıştı. Janey elleri ve dudaklarıyla onu yalayıp yutuyor, daha sonra pişman olacağından kuşkusu olmadığı halde Joe ona karşı koyamayacak kadar çaresiz hissediyordu. Janey pişman olmayacağını iddia ediyordu. Joe buna da inanmıyordu.

Düşünceler, duygular ve kuşkuyla beyni uğuldamasına karşın, Janey'nin karnında dolaşan dudakları ilgisinin bölünmesine izin vermedi. Ardından Janey tırnaklarını uyluklarına geçirince Joe'nun aleti birden kasıldı. Kalbini durduracak bu

harekete müdahale etme fırsatı bulamadan Janey onu ateş gibi ağzına aldı, Joe artık kendini ilk kez bu deneyimi yaşayan bakir biri gibi hissediyordu.

Parmaklarını kadının saçlarına geçirip itmeye, biraz olsun kendini kontrol etmeye çalışırken, kalçaları kendinden bağımsız düşünürmüş gibi aniden havalanınca Janey onu daha derinlere aldı ve Joe daha önce olmadığı kadar güçlü bir şekilde gelmeye başladı. Sonrasında, soluk alamayacak ve dengesini sağlayamayacak kadar tükenmişti. Parmakları hâlâ saçlarına gömülü, Janey’yi göğsüne doğru çekti.

Oraya ulaştığında, Janey dudaklarıyla ona sataşmaya ve işkence etmeye devam etti. Dilinin ucu meme başına dokunduğu anda Joe onu kalçasından kavrayıp döndürdü ve üstüne çıktı. Vicdanına çenesini kapamasını ve her ne kadar tercih ettiği biçimde olmasa da, hayalinin gerçekleşmesine izin vermesini söyledi. Artık *gerçekleşiyordu*, ya suçluluk duygusunun her şeyi mahvetmesine izin verecekti ya da ona asla unutamayacağı bir gece yaşatacaktı.

Hiç kuşkusuz Seçenek A daha mantıklı olandı, ama Joe Seçenek B’yi tercih etti. Göğüslerini avuçlayıp uçlarını ağzına aldığı anda, ona hep kendini hatırlatacak geceyi yaşatmak için yola çıkmıştı, kalan hayatında *bunu* daima hatırlayacaktı. Yıllarca onu uzaktan severek birlikte tek bir gece geçirme şansı olsa neler yapacağını hayal ettiğinden, Janey’nin her arzusuna karşılık vermeye hazırdı.

Karnına ıslak öpücükler kondurup kalça kemiklerini dişlerken, Janey hafifçe inliyordu. Joe onun ince uyluklarının

arasına yerleşti, kadınlığını örten bir tutam sarı tüyü üfleyince Janey'nin kalçası havaya kalktı ve bacakları iyice açıldı. Parmağıyla nemli yüzey boyunca bir çizgi çekmeye başlayan Joe, içeri girene kadar durmadı. Parmağını ıslak ve sıcak boşluğa bastırdığı anda, başını da gömüp diliyle parmağına eşlik etti.

“Joe!” Janey onu itip geri çekilmeye çalıştı.

“Şşt, hayatım.”

“Daha önce hiç...” Sesi hıçkırık gibi çıkıyordu. “Böyle hiç...”

“Böyle hiç sevişmedin mi aşkım?”

Gözleri fal taşı gibi açılan Janey başını iki yana salladı. “Bundan hoşlanmazdı.”

Joe gözlerini kapatıp bir kez daha David Lawrence'a duyduğu öfke dalgasını yatıştırmaya çalıştı. Bencil, kendini beğenmiş *pislik*! Bununla beraber, sevgili David yine işini kolaylaştırmıştı. Janey'nin *bunu* hatırlayacağından hiç kuşku yoktu. Onun tereddüt ettiğini dikkate alarak yavaşça baldırlarına, dizlerinin arkasına ve yumuşacık kasıklarına öpücükler kondurmaya başladı. Janey kontrolsüzce titremeye başlamıştı.

“Rahatla tatlım,” diye fısıldadı Joe. Elini karnına hafifçe bastırarak hareketsiz kalmasını sağlamaya çalıştı. “Rahatlamaya çalış. Yemin ederim hoşuna gidecek.”

İçine girip çıkan parmağına ikincisini ekledi.

Janey onun dilinin ve parmaklarının vuruşlarına inleyerek ve kalçasını kaldırarak karşılık verdi.

Titremeye başlayan uylukları Janey'nin gelmek üzere olduğunu haber veriyordu, Joe dudaklarını onun en hassas yerine yapıştırıp emmeye başladı.

Janey, Joe'nun parmaklarını saran kasları alabildiğine sıkarak anında boşaldı.

Onun içine girmek için Joe'nun bir saniye daha beklemeye tahammülü yoktu. "Korunuyor musun aşkım?"

Hâlâ soluk soluğa olan Janey başıyla onayladı. "Hap kullanıyorum."

Janey'nin bacağına kendi kalçasının üstüne koyan Joe, uyum sağlamasına izin verecek kadar yavaş bir şekilde içeri girdi.

Janey'nin yüzünde öylesine şaşkın ve büyülenmiş bir ifade vardı ki, zaten bütün kalbiyle seviyor olmasa, Joe hemen oracıkta ona âşık olabilirdi.

Joe kalçasını sıkarak iliklerine kadar anın tadını çıkarmaya başladı.

Janey çılgık atarak bir kez daha gelirken, Joe'nun sırtına sımsıkı sarılmıştı.

Onun orgazm fırtınasının dinmesini beklerken, Joe dişini sıktı. *Tanrım, ne kadar ateşli ve hevesli.* "Biraz daha."

Janey gözlerini açtı, bakışları karşılaştı. "Yapamam."

Joe ona yanıldığını ispatlamak için başını eğip göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı ve emmeye devam etti. Bu sırada öpücüklerle ağzını bulmuş, dilini sokarak kalça hareketlerini taklit etmeye başlamıştı.

Janey kollarını onun boynuna dolayıp dilinin vuruşla-

rına kendi diliyle karşılık vermeye başladı. Joe'nun artık başı dönüyordu.

Hiç böylesi bir deneyim yaşamamıştı. Daha önce, Janey'ye âşık olmanın hayatını mahvetmediğini düşünüyordu, ama bundan sonra... Tanrım, bundan sonra asla aynı kişi olamayacaktı. Ona verebileceği her şeyi verdi ve ikisini aynı anda zirveye çıkarıp hayat değiştiren finale ulaştığında, Joe soluk soluğa kalmıştı, ter içindeydi ve Janey'ye tahmin edebileceğinden daha fazla âşıktı.

“Janey. Janey.” Onu öpmeden, okşamadan, sevmeden duramıyordu. *Sonunda*, diye düşünüyordu, *uzun bekleyişin sonunda*. “Janey.”

Janey de ona dokunmadan durmaya tahammül edemez gibi sürekli parmaklarını Joe'nun saçları arasından geçirirken, imkânsız bir hayali gerçekleştiriyordu.

Ensesinden çenesine, oradan yanaklarına doğru öpücükler kondururken durmasına sebep olan bir ıslaklık fark etti. “Üzgün müsün Janey?”

“Hayır,” diye fısıldadı Janey. “Bu... bu inanılmazdı. Böyle olacağını tahmin etmezdim.”

Joe'nun yüreği umutla doldu, kırılğan da olsa umuttu. “Ben de böyle olacağını tahmin etmezdim.”

Janey ona baktı, yüzü içten ve güven doluydu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi, öpüşmekten şişmiş dudaklarına bakarak. “Aslında,” diye devam etti, kalçasını hafifçe hareket ettirerek, “sanırım bir defaya mahsus sihirli bir an olmadığını

ispat etmek için tekrar yapmalıyız.”

Janey güldü ve onu yüreklendirmek için elini Joe’nun sırtında gezdirdi.

Saatler süren kederin ardından onu güldürebilmenin verdiği heyecanla, Joe yakıcı bir öpücükle onun dudaklarını esir aldı ve bir kez daha seviştiler.

Joe yüzükoyun yattığı yatağına pencereden vuran güneşle ve tek başına uyandı. Sırtüstü döndüğü anda, vücudundaki bütün kaslar bu hareketine isyan etti. Eskisi gibi genç olmadığına bir kanıt istiyorsa, kesintisiz seks yapmanın artık zor olduğunu söyleyen vücudu yeterliydi. Üstelik daha öncekiler, dün gece Janey’yle yaptıklarının yanına bile yaklaşamazdı.

Joe tavana bakarak geçirdiği en mükemmel geceyi tekrar yaşarken, odayı jambon ve kahve kokusu doldurdu. Saatine baktı. Altı buçuktu. Tonoza tavanına bakmaya devam ederken, tavan vantilatörünün hareketiyle adeta hipnotize olmuş gibi bir karar verdi ve telefonuna uzandı.

“Leroy, ben Joe.”

“Hayrola kaptanım?”

“Bugünkü seferimi sen alır mısın?”

“Memnuniyetle?”

Joe gülümsedi. Yaşlı adam resmi olarak yıllar önce emekli olmuştu ama lisansını devam ettirerek ne zaman ihtiyacı olsa Joe’nun yerine göreve koşuyordu. “Teşekkürler

dostum. Hayatımı kurtardın.”

Leroy kıs kıs güldü. “Hep aynı şeyi söylüyorsun.”

“Hayatım hep tehlikede. Dokuzda ada seferi bende, on buçukta döneceğim, sonra bir ve üç buçuk.”

“Anladım. Sorun değil.”

Janey’nin mutfakta ısıklık çaldığını duyan Joe bir an duraksadı. “Peki yarın?”

“Yaparım.”

“Teşekkürler Leroy.”

Joe iki gün izinli olduğunu haber vermek için ofisi aradı. İş sahibi kendisi olduğu için istediği zaman izin alabilirdi, ama bu pek sık yaptığı bir şey değildi; özellikle feribotun saat başı sefer yaptığı bu mevsimde.

Yataktan kalktı, üstüne şortunu geçirdi ve mutfaktaki Janey’ye katılmadan önce dişlerini fırçalamak için banyonun yolunu tuttu. Bu sabahın kendisine iki seçenek sunacağını düşünüyordu: ya tedirgin bir ortam ya da tamamen uzak duruş. Joe hangisini tercih edeceğini bilemiyordu.

“Günaydın,” dedi.

“Hey, selam.” Janey ocağın başında dönüp mahcup bir edayla gülümsedi.

Joe sendeleyerek olduğu yerde durdu ve ona bakakaldı. Janey’nin üstünde uyluklarının ortasına kadar inen Joe’nun eski bir gömleği vardı, saçlarını tepede atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde bir önceki günün üzüntüsünden eser yoktu. Ak-sine, ensesinde tahriş olmuş bir bölge dikkatini çekti ve onda bir iz bıraktığı için tuhaf bir gurur duydu, hatta başka izler

olduğundan da şüphelendi.

“Joe?” diye elini onun yüzüne doğru salladı Janey. “Her şey yolunda mı?”

Rüyalarındaki kadının mutfakta kahvaltı hazırlamasının heyecanını üstünden atarak kahve makinesine yöneldi. Onu hemen kollarına alıp mutfakta tekrar sahip olma dürtüsünü bastırabilmek için ellerini meşgul etmesi gerektiğini düşünerek kendine bir kahve doldurdu ve bir yudum aldı.

Janey ona burnunu kıvırdı. “Sade mi içiyorsun?”

“Evet. Her zaman.”

“Daha önce fark etmemişim. İğrenç.”

Joe’nun, onun kahvesini bol krema ve üç kaşık dolusu şekerle içtiğini bilmesi çok mu tuhaftı? Belki. “Ben kahve tadı almak istiyorum. Süt ve şeker değil.” Ocağın üstündeki tavaya baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Hımm, şey, omlet. Umarım uygundur.”

“Kesinlikle.”

“Joe...”

“Janey...”

Gözünün önünde Janey McCarthy kızarmıştı. Eğer Joe’ya bir gün önce bu saatlerde Janey’nin kızardığını söyleseler dalga geçerdi. Onu bu şekilde, hafif bir utançla karışık ertesi gün mahcubiyeti içinde görünce, neredeyse ilk kez karşılaş-tıklarını sanacaktı.

“Ne söyleyecektin?” diye sordu.

“Eminim beni başından def etmek istiyorsundur.”

“Başımda değilsin.”

“Şey, mutfağındayım ve ayrıca... yatağında.” Tekrar kızardı ve Joe bu rengin göğsünden ensesine ve yanaklarına tırmanmasını hayretle izledi. Şaşırtıcıydı.

Joe fincanını bırakıp ona yaklaştı. “Mutfağımda olmandan memnunum.” Tutku dolu geceden kalma şişmiş dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Ve yatağımda.” Elleriyle kalçasını kavradı ve onu bir anda sertleşen erkekliğine doğru bastırdı. “Özellikle yatağımda.”

Janey ona baktı, açık mavi gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı ya da Joe’ya öyle geliyordu. “Bana ne söyleyecektin? Daha önce?”

“Sabahları çok güzel görüldüğünü.”

“Ya.”

Joe gülümsedi. Nasıl gülümsemeyecekti ki? Janey inanılmaz hoştu ve onu inanılmaz seviyordu. Keşke ona söyleyebilseydi...

“İşe gitmen gerekmiyor mu?”

“İzin aldım.”

Janey’nin gözleri daha da büyüdü. “Sahi mi?”

“Evet.”

“Yoğun bir sezonda bunu yapabiliyor musun?”

Joe omuz silkti. “Abartacak bir şey değil.”

“Evet, eminim öyledir. Bunu benim için mi yaptın?”

“Gerçeği mi istiyorsun?”

Janey başıyla evet derken elini Joe’nun göğsünde gezdirerek onun soluğunu kesti.

“Kendim için yaptım.” Janey’nin alnını, burnunu ve du-

daklarını öptü. “Böylece seninle daha fazla zaman geçirebilirim.”

“Joe,” dedi Janey. “Kendini çok zor bir duruma soktun.”

Joe kollarını ona doladı. “Beni soktuğun durum hoşuma gidiyor diyelim.”

Janey kıkırdayıp burnunu onun göğsüne sürttü. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“İşe ne zaman dönmen gerekiyor?” diye sordu Joe.

“Yarından sonra.”

“O halde bugünün ve yarının tadını çıkarmaya bakalım. Dün olanları ve yarın olacakları, ne anlama geldiklerini düşünmeyelim. Tekrar yüzleşinceye kadar kocaman bir köpüğün içinde yaşayarak kendimizi dışarıdaki dünyadan soyutlayalım.”

“Köpük patladığında dünyayla yüzleşmeye hazır değilsem?”

“Sandığından daha güçlüsün. Başa çıkamayacağın bir şey yok. Bir sonraki adımını düşünmek için sadece biraz zamana ihtiyacın var.”

“Seni bu işe karıştırmam son derece iğrenç... bu şekilde... şu anda, berbat bir haldeyken. Hiç istemediğim bir şey varsa...”

Joe onun kafasındaki şüphe her ne ise duymamak için dudaklarıyla ağzını kapadı. “Benim için endişelenme. Kendime bakabilirim.” Oysa bunları söylerken bile, Joe bir daha asla toparlanamayacağı şekilde yıkılmaya hazırlandığını biliyordu.

4. Bölüm

Joe akşam yemeği için ızgaralık bir şeyler almaya alış-verişe gittiğinde, Janey arka verandada şezlonga uzanmış dinleniyor, körfezdeki faaliyeti seyrederken zihnini endişelerden, korkulardan, şüphelerden ve suçluluktan arındırmaya çalışıyordu. Joe'yu onunla sevişmeye nasıl zorladığını hatırlayınca korkuyla sindi. Adam hayır demişti. Bunun dışında istediği her şeyi yapacağını söylemişti. Neden bu kadar gönülsüz olduğunu Janey bilmiyor değildi. Oysa ne yapmıştı? Onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmış ve sonra hayatının en güzel cinsel deneyimini yaşamıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Birlikte olduğu yıllar boyunca, David hiç Joe gibi aklını başından almamıştı. Bundan çıkarması gereken anlam neydi?

İçini çekti ve parmağındaki göz alıcı iki karatlık nişan yüzüğünü çevirmeye başladığında, artık yüzüğü çıkarması gerektiği aklına geldi. Başka hiçbir sebebi olmasa bile, Joe'ya onun hâlâ teknik olarak başkasına bağlı olduğunu hatırla-

latmaya gerek yoktu.

Nişanlısı yıldönümlerinde arama zahmetine katlanmamıştı. Alçak herif, ilk kez on üç yıl önce dün, lise ikiden önceki yaz çıkmaya başladıklarını belki hatırlamamıştı bile. Janey ise David'le geçirdiği her dakikanın ayrıntısını, ilk öpüşmelerini, son sınıfta ilk kez sevişmelerini ve on üç yıl boyunca yaşadıkları bütün önemli anların tarihlerini hatırlıyordu.

Zorlasa, belki David nişan tarihlerini bile hatırlamayacaktı. Oysa Janey'nin yaklaşık iki yıl önce, David'in Gansett'ten ayrılırken kendisine evlenme teklif ederek ona sürpriz yaptığı 18 Ağustos'u unutmasına imkân yoktu.

Onu düşünmekten vazgeçmeliydi. Bitmişti. Bunca yıldır beklemesi, fedakârlıkları ve hazırlıkları bir hiç uğrunaydı. Sürdüreceğini sandığı hayat artık yoktu. Aralarındaki her şeyin bittiğinden haberi bile olmadığını hatırlayınca hafifçe güldü. Dün evinde şahit olduğu görüntüden sonra, umursayıp umursamayacağını merak etti.

Çok sevdiği yüzüğüne bakarak dayanılmaz acıya kendini hazırladı, yüzüğü parmağından çıkararak yanındaki çantasının iç cebine koydu. Her şeyi mahvettiğini ve ilişkilerinin bittiğini söylerken iade edebilirdi. Belki geri vermeyip kendine saklayabilir ve sonra satabilirdi. Ona harcadığı bunca zaman ve enerjinin ardından eli boş ayrılmaya ne gerek vardı?

Cepte telefonunun çingırdayarak çalan ziliyle midesi kaşıldı. David'le konuşmaya hazır değildi. En azından şimdilik.

Telefonun ekranında Mac'ın numarasını görünce, açmaya karar verdi.

“Selam.” Ağabeyini dün öğleden sonra son gördüğünden beri bütün dünyası yıkılmamış gibi, neşeli ve keyifli bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

“N’aber ufaklık?”

Janey onun sesindeki endişeyi hissetti, Joe’nun onu arayacağını tahmin etmeliydi. “İyiyim. Ya sen?”

“Janey.”

“Ne söylememi istiyorsun Mac? Adamı yatakta başka bir kadınla yakaladım. Koşarak uzaklaştım, arabam bozuldu, Joe’yu aradım ve kendimi toparlayana kadar bir süre yanında kalacağım.”

“Ne kadar üzgün olduğumu söylemek yetmiyor. Herifi eşek sudan gelene kadar benzetmeye iznim var mı?”

Janey hafifçe güldü. Hayatında bazı şeyler asla değişmeyecekti ve bunlardan en kesin olanı dört ağabeyinden en büyük olanıydı. “İkimizin de çok hoşuna gideceğini biliyorum, ama hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Benim daha iyi hissetmemi sağlar.”

“Anneme ve babama bir şey söyleme. Lütfen.”

“Söylemem. Eve ne zaman dönüyorsun?”

“Yarın akşam. Muhtemelen son feribotla.”

“Seni karşılayacağım.”

“Gerek yok Mac. Ben büyüdüm artık.”

“Sen her zaman benim küçük kız kardeşim olarak kalacaksın. Bunu unutma.”

Janey'nin gözleri o gün ilk kez doldu. "İzin vermediğin sürece nasıl unutabilirim ki?"

Mac kıkırdadı. "Joe nasıl?"

Janey'nin karnına bir sancı girdi. Suçluluk? Tutku? Pişmanlık? Hepsi? "İyidir. Neden?"

"Sadece sordum."

"Bana dadılık yapmak için bugün izin aldı, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Sessizlik.

"Mac, orada mısın?"

"Joe, Dört Temmuz haftasında izin mi aldı?"

Janey oturduğu yerde kıpırdandı. Belki de bu küçük haberi kendine saklamalıydı. "Evet. Ne olmuş?"

"Sadece... olağandışı. Hepsi bu."

Janey, Joe'yla yaşadıkları diğer şeylerden haberi olsa Mac'in ne düşüneceğini merak etti. Ağabeyinin asla, ama asla öğrenmeyeceği bir şey varsa, o da buydu. "Maddie ve Thomas nasıl?"

"İyi. Senin için endişelendik."

"Atlatacağım. Bir şekilde."

"Fazlasıyla sakinsin. Histerik bir halde olacağını sanıyordum"

"O dündü."

"Lanet olsun Janey, adama gününü göstermeme izin ver. Lütfen?"

Tel kapı kayarak açıldı, Joe verandaya çıktı, ateşli tek bir saniye içinde ela gözleriyle Janey'yi süzdü.

Janey güçlükle yutkundu. “Şey, kapatmak zorundayım.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Uslu dur, çok ciddiym. Bunu kendi yöntemimle halledeceğim. Benim için savaşmana gerek yok.”

“Ama Janey...”

“Hoşça kal Mac.” Telefonu kapatıp göğsüne bastırdı. Mac’in onun için yapmayacağı şey yoktu, ama bazı sorunlarla kendisinin başa çıkması gerekiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Joe, diğer şezlonga ilişirken. Uzana-
cağına, yüzü ona dönük oturmuş ve dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Janey onun kollarındaki ve çenesindeki tüylerin gün ışığında altın gibi parladığını daha önce fark etmiş miydi? Ya da günde iki kez traş olması gerektiğini? Bacaklarının arasındaki ani ürperti Janey’yi şaşırttı. Joe’ya böyle tepki vereceği aklına gelmezdi. *Joe!* Ona karşı hissettiği bu çekim, David’i başka bir kadınla yatakta bulması kadar şok ediciydi. “Mac’i arama demiştin, ama birilerinin burada olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm.”

Ürpertiği geçiştirmek için Janey bir bacağını diğerinin üstüne atarak omuz silkti. “Ona söyleyeceğini biliyordum.”

“Ona ne olduğunu söylemedim, sadece burada olduğunu haber verdim.”

“Sorun yok Joe. Onu araman dert değil. En azından beni bu dertten kurtardın.”

“Çok kızdı mı?”

“Azıcık.”

“Birinin seni incitmesi düşüncesine bile katlanamaz. İki-

miz de katlanamayız.”

Başını tekrar yastığa yaslayan Janey yüzünü görebilmek için Joe’ya döndü. “Kendimi her zaman pek beğenmişimdir, anlarsın ya?”

“Nasıl yani?”

“Düşünsene, beş McCarthy çocuğundan en genci olma-
ma rağmen hayatıma bir düzen vermiştim. Gayet iyi bildiğin
gibi, geçtiğimiz günlerde Mac ve Maddie tanışana kadar,
ağabeylerimin duygusallık konusunda hiçbir fikri yoktu. Di-
ğerleri ise hâlâ zır cahil. Oysa ben daima kiminle evlenece-
ğimi, hayatımın nasıl olacağını...” Boğazına bir yumru otur-
du. Şortunun üstündeki hayali tüyleri silkelerken Joe’nun il-
giyle dinlediğini fark etti.

“Ya şimdi?”

“Şimdi ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim yok.” Ön-
ceki gün yıkılan hayalleri aklına gelince, günün ilk damlası
yanağından süzüldü. Tekrar aynı duruma dönmeyi reddede-
rek hemen yaşları sildi. Gözleri dünkü icraatının ardından
hâlâ yanıyordu.

Joe şezlongundan kalktı, Janey’nin yanına gitti, omzunu
başına yastık yapacak şekilde onu kavrayarak oturdu. “Şöyle
düşün, artık istediğin her şeyi yapabilirsin. Her şeyi.”

“Bütün istediğim David’le evlenip adada yaşamak ve
dört çocuğumu büyütmekti.”

“Uzun bir süre veteriner olmayı çok istemiştin,” diye
hatırlattı Joe.

“Asırlar önceydi. Bunun için artık çok yaşlıyım.”

“Kim söylüyor?”

Janey homurdanarak güldü. “Okuldan ayrılalı altı yıl oldu. Artık tren kaçtı.”

“İstedüğün gerçekten buysa, bir sonraki istasyonda yakalayabilirsin.”

“Güzel metafor kaptan, ama tekrar okul günlerine dönüp onca dersi çalışabileceğimi sanmıyorum. Çok tembelleştim.”

“Denemek istediğin başka şeyler olmalı, daha önce fırsat bulamadığın bir şey.”

Yeni durumunu ona hatırlatan bu sözler onu yine kedere boğdu. “İstedğim tek şey David’in karısı ve çocuklarının annesi olmaktı desem dünyadaki bütün çağdaş kadınlar utanç duyar. Ancak on beş yaşımdan beri kafamdaki tek resim buydu.”

“Bir gecede yeni bir resim çizmek zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Ne aldın?”

“Somon.”

“Bu iyi. Sen giderken hatırlatmadığım için kendimi kötü hissetmişim.”

“Vejetaryen olduğunu mu? Biftek ve hamburgerin ineklerden geldiğini öğrendiğinde nasıl olay çıkarttığını unutmam mümkün mü?”

“Bir hafta ağlamışım.”

“Hatırlıyorum.” Joe onun eline uzandı, sonra durdu.

“Ne?” diye sordu Janey, onun yüzüne bakarak.

“Çıkarmışsın.”

“Bakmaya tahammülüm yoktu.”

Joe yüzüğün parmağında bıraktığı izi ovdu. “O yüzüğü seviyordun.”

“O yüzüğün benim için anlamını seviyordum, ama sanırım bu konuda yalnızmışım.”

Joe onun gözlerinin içine baktı. Tutku dolu bakışları Janey’yi ürperterek bütün vücudunun karıncalanmasına sebep oldu. “Bu onun kaybı. Sana sahip olmakla ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyecek.”

“Artık ondan bahsetmeyelim. Onu düşünmek istemiyorum.”

“Nasıl istersen.”

Janey ona biraz daha sokuldu. “Biraz burada kalabilir miyiz?”

Joe ona sımsıkı sarılıp başının üstüne bir öpücük konurdu. “Kesinlikle.”

Joe ferah mutfakta akşam yemeği hazırlarken, Janey onun ne kadar rahat olduğunu ve aşçılığı zorunlu olduğundan değil, keyif aldığı için yaptığını fark etti. Son iki gündür onun hakkında keşfettiği şeylere bir yenisi daha eklenmişti.

“Evini ne kadar beğendiğimi hiç söylemedim. Gerçekten güzel.”

“Teşekkürler. Yıllar alan bir çalışma süreciydi. Bazen hâlâ boyamam ya da yapmam gereken bir varmış gibi hissediyorum, ama artık bitti.”

Janey şaşkınlık içinde çevresindeki set arası çetrefilli se-

ramik kaplamaya, granit tezgâha, ahşap zemine ve merkezdeki adanın üstünde yer alan raylı ışıklandırma sistemine baktı. “Burayı *kendin mi* yaptın?”

“Her çivisine kadar. Beş yılını aldı.”

“Vay canına.” Onun maharetle salata olacak yeşillikleri doğramasını izlerken, Janey hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı bu adamı aslında hiç *tanımadığını* fark etti. “Hiçbir fikrim yoktu.” Janey güldü. “Burada yaşadığın yeri merak etmek aklıma gelmemiş.”

Joe omuz silkti. “Buranın inşaatıyla uğraşmak keyifliydi ve beni sokaklardan uzak tutuyordu.”

Janey kadehinden bir yudum aldı. “Neden evlenmedin?”

Hızla sebze doğrayan eller yavaşladı, Joe ona baktı. “Fırsat olmadı.”

“Adaylar konusunda bir sıkıntın hiç olmadı,” dedi Janey, hınzır bir gülümsemeyle.

“Bu ne demek?”

“Ne zaman başımı çevirsem başka biriyle flört ediyordun.”

“Çetele tuttuğunu bilmiyordum.”

“Tutmuyorum ama adadakileri bilirsin. İnsanlar konuşur.”

“*Benim* hakkımda mı?”

Janey onun somurtan yüzüne bakıp kıkırdadı. “Eh, sen bölgenin en gözde bekârlarından birisin. Yakışıklısın, başarılı bir işadamısın. Bir *kaptansın*.”

“Hakkımda ne söylüyorlar?”

“Şey, bilirsin işte, her gün başka bir kız.”

Joe bıçağı kenara bıraktı, ellerini kurulayıp havluyu omzuna attı. “Gerçekten mi?”

Janey omuz silkti, canının bu kadar sıkılmasına şaşır-mıştı. “Orada dedikodu nasıldır bilirsin. Yapacakları daha iyi bir şey yok.”

“Ve sen de bunlara inandın mı? Öyle biri olduğuma? Erkek bir sürtük?”

“Hop dedik Joe! Asla bunu söylemedim!”

Joe marine ettiği somon tabağını alıp verandaya yürüdü.

Onun gösterdiği tepkiyle sinirleri gerilen Janey peşinden gitti. “Seni üzmemek istemedim.”

Joe somonu ızgaraya koyup kapağını kapadı. “Üzülmedim.”

Janey onun omzunu tutup kendine döndürdü. “Evet, üzüldün. Konuş benimle.”

Joe arkasını dönüp ellerini kalçasına dayadı. Dimdik duruyordu.

“Joe?”

Yüzünde okunması zor, karışık bir ifade vardı. “Sadece...”

“Ne?”

“Öyle değil.”

“Bana bir şey açıklamam gerekmiyor.”

“Bilmeni istiyorum...”

“Beni ilgilendirmes. Ağzımı hiç açmamalıydım.”

“Seni ilgilendiriyor!” Hızla saçlarının arasından geçir-

diği parmakları hayal kırıklığını gösteriyordu.

Onun bu aşırı tepkisi karşısında afallayan Janey, Joe'yu izliyordu. "Neden beni ilgilendirsin ki?"

"Of Janey," dedi Joe yumuşak bir sesle ve Janey'nin omuzlarını tutarak. "Nasıl bilmezsin? Bazı günler sırtımda neon ışıklarıyla ilan edermiş gibi dolaşıyorum."

"Anlamıyorum," dedi Janey. Onun bu kadar acı çekmesi moralini bozmuştu.

Joe onu bırakıp körfeze bakan verandanın korkuluğuna doğru yürüdü, eğilip küpeşteye dirseklerini dayadı.

Jane arkasından gidip elini sırtına koydu. "Özür dilerim. Seni üzmeyi asla istemedim." Janey'nin dokunmasının verdiği gerginlikle Joe'nun omuzları kasılmıştı.

"Janey," diye içini çekti, başı öne düşerek.

Janey ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilemiyordu. Elini sırtından çekmeden, ona zaman vermek için bir süre bekledi. "Joe..."

Joe doğruldu, Janey'nin yüzünü avuçları arasına aldı ve onu uzun uzun öptü. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, hem de hatırlayamadığım kadar uzun bir zamandır." Janey'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu tekrar öptü. "Seni hak etmeyen bir adama âşık olmandan nefret ediyorum. Haftalarca hatta bazen *aylarca* seni ziyaret etmeden ortadan yok olmasından nefret ediyorum. Seni asla benim gibi sevmeyeceğini *bildiğim* halde zamanını onun için boşa harcamandan nefret ediyorum."

Janey bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu ama *yilla-*

rını sessizce onu severek geçirdiğini asla tahmin edemezdi. Şaşkınlıkla ona baktı. “Ben... şey... ben...”

“Sana bunları söylememem gerekirdi, özellikle böyle bir zamanda. Fakat benim kadın avcısı gibi ortalıkta dolaştığımı düşünmene katlanamam. Flört ettiğim, hatta iyi vakit geçirdiğim kadınlar oldu ve muhtemelen pek çok erkekten daha fazla tek gecelik ilişki yaşadım. Bununla gurur duymuyorum, inan bana. Ancak hiçbirinin bir önemi yoktu.”

Janey onun kollarından kurtuldu. “Burada olmamalıydım. Seni asla aramamalıydım.” Beraber geçirdikleri erotik gece film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken elleri titriyordu. “Tanrım, Joe. Bilmiyordum. Böyle olduğunu bilmiyordum.” Janey onu beğendiğini hissediyordu, ama deli gibi âşık olmak? *Yıllarca*? Hayır, bunu bilmiyordu. Tahmin bile etmemişti.

“Bilmene imkân yoktu çünkü saklamak için büyük mücadele verdim. Sadece bir kişi anlayabildi.”

“Kim?”

Joe gülümseyerek başını eğdi.

“Mac.”

Joe onu tekrar kendine çekti. “Gitmeni istemiyorum.”

“Aramızda olanlar...”

“Başıma gelen en güzel şeydi. Bir gün, hazır olduğunda, belki senin de başına gelen en güzel şey olduğunu görebilirsin.”

5. Bölüm

O gece Joe'nun kocaman yatağında uzanmış körfezi seyrederken, Janey son iki gün olanları düşünerek kendini berbat hissetmemeye çalışıyordu. Ona aşkını itiraf etmesinin ardından zehir gibi bir akşam yemeği yemişler, her zaman paylaştıkları o muhteşem havayı bir daha yakalayamamışlardı. David'in ihanetinin ardından bir de Joe'nun dostluğunu kaybedecek olursa...

Joe'yu kaybetme düşüncesi Janey'nin içini derinden sızlattı. Joe'nun duygularının ne kadar derin olduğunu fark etmemiş olabilirdi, ama kendisini ne kadar sevdiğini her zaman biliyordu. Bunu kaybedemezdi. Yapamazdı.

Yataktan kalkıp Joe'nun kanepede uyuduğu salona doğru süzüldü, yanına çömelerek saçlarını okşadı.

Ürkerek uyanan Joe bir an onu süzdü.

"Üzgünüm," dedi Janey. "Seni uyandırmak istemedim."

Joe kollarını uzattı, Janey kendini onun kucağının sıcaklığına bıraktığı anda rahatladığını hissetti. Kanepede yanına

uzandı, Joe'nun vücudunun ısısı daha önce üstlerine çöken soğuğu yok etti.

"Janey," diye fısıldadı Joe, elini onun saçlarında ve sırtında gezdirerek.

Janey'nin dudakları boynuna dokunduğunda Joe ürperirken, Janey onun içine işleyen kokusuyla sarsıldı, içindeki tutku seli tekrar kabardı. Bir arkadaş olarak bunca yıldır tanıdığı adama karşı bu kadar çelişik duygular beslemesi Janey'yi hayrete düşürüyordu.

Joe'nun ereksiyonu karnına bastırıyor, kulağının dibindeki kalbi küt küt atarak son birkaç günde basit arkadaşlığın çok ötesine geçtiklerini Janey'ye hatırlatıyordu.

Üstünde yarattığı etkiden güç alan Janey gözleriyle karanlıkta onun bakışlarını yakalamak için başını kaldırdı.

Joe onu nasıl çılgınca sevdiğini itiraf etmişti. Şu anda gözlerinde açlık, ihtiyaç ve tutku vardı. Janey bu bakışları yıllardır nasıl okuyamadığını, daha doğrusu ela gözlerdeki gerçeği görmek korkusuyla nasıl yeterince dikkatli bakmadığını merak etti.

Gözlerini Joe'dan ayırmadan başını indirip onu hafifçe öptü, dudakları ahenkle buluştuğu anda aralarında yoğun bir enerji oluştu. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca, Joe'nun coşkulu arzusunu David'de hiç hissetmemişti. İlişkileri zaman içinde sakin, ne olacağı önceden belli ve sağlam bir beraberliğe dönüşmüştü ya da Janey öyle olduğunu sanıyordu. Şu anda Joe'nun kollarında ve onu çılgınca arzularken, David'in başka kadınlarla olma sebebinin bu huzur dolu sakin-

lik olup olmadığını düşündü.

“Ne?” diye sordu Joe.

İrkilen Janey ona baktı. Joe hünerli parmaklarıyla omuzlarını ovuyordu. Tanrım, bu işi ne kadar iyi biliyordu!

“Çok gerildin.”

Joe’ya, David’i ve onu başka bir kadının kollarına iten şeyin ne olduğunu merak ettiğini söyleyemeyeceğine göre, Janey onun hassas bakımına teslim olmayı tercih etti.

“O güzel kafandan neler geçiyor?” diye sordu Joe.

Joe ensesinde sihirli parmaklarıyla gezerken, Janey kedi gibi mırıldanmamak için kendini zor tutuyordu. “Ben sadece...”

Joe onu hafifçe öptü. “Ne? Hadi söyle.”

“Bu,” dedi Janey. “Bu her ne ise... çok şaşırtıcı.”

Joe’nun yakışıklı yüzü çapkın bir tebessümle aydınlandı. “Benim için değil. Bunu yıllarca bekledim.”

Janey yumruğunu çenesine yaslayıp onu inceledi. “Neler hissettiğini bilmeden seni incitecek bir şeyler söylemiş ya da yapmış olmak beni üzüyor.”

“Öyle bir şey yapmadın.”

“Sana ondan söz ettim. Yüzüğümü neredeyse gözüne sokacaktım.”

“Sen mutluydun Janey. Bu hiçbir zaman zoruma gitmedi.”

“Ama benim mutluluğum senin mutsuzluğundu. Bundan nefret ediyorum.”

“Şu anda mutluyum. Kollarımdasın, seni öpüyorum...”

Boynuna yönelmeden önce dudaklarını ve çenesini öptü.
“Bütün istediğim bu.”

“Daha fazlası için hazır değilim Joe.”

“Biliyorum.” Köprücük kemiğini sıyıran dili Janey’yi tutkuyla ürperti.

“Çözmem gereken şeyler var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum...”

“Zaten yeterince bekledim.” Elleri kaburga kemiklerinin üstünden geçerek incecik bluzunun altındaki göğüslerini kavradı. “İkimiz hakkında bir karara vardığında, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Ya hiç hazır olmazsam? Onunla yaşadıklarımın son-
ra...” David’in adını söylememek için gayret gösterdi.

Joe başparmaklarını onun göğüs uçlarında gezdirdi.

Janey güçlükle yutkundu.

“Ben başka birine bakarım diye endişelenme,” dedi Joe, sesi sert ve ateşli çıkıyordu. “Sana sahipsem, her şeye sahibim demektir.”

Janey parmaklarıyla onun alnına düşen saçlarını arkaya doğru taradı. “Bir şey sorabilir miyim?”

Joe göğüs uçlarıyla oynamaya devam ediyordu. “Ne istersen.”

“Neden ben?”

“Of Janey, bilmiyorum. Bu soruyu kendime milyon kere sordum. Senin *olmadığın* zamanı hatırlamıyorum bile. Senden başkasını gözüm görmüyor ve seni istiyorum. Sadece bu şekilde değil,” diye ekledi, göğüslerini nazikçe sıkarak. “Seni

hayatımda istiyorum. Evimde, yanı başımda uyurken. Sadece *seni* istiyorum.”

Böylesi yoğun duygular karşısında kafası karışan Janey, onun seve seve verdiği birazını geri verebilmeyi dilerdi. “Zamana ihtiyacım var.”

“Bir yere gitmiyorum.”

Janey hâlâ yapabilecekken kalkıp gitmesini kendine tekrarlayıp duruyordu, ama onun güçlü kollarında olmak ve taşan sevgisini hissetmek büyük keyifti. David ona hiç bu kadar değer vermiş miydi? Pek hatırlamıyordu. “Yatağa dönmek zorundayım.”

“Beni de götür.”

Perişan olmuş hayatına dönmeden önce, birlikte geçirecekleri son geceydi. Joe olması gereken yerin farkındaydı, Janey’nin onun hakkında bir şeyler düşünebilmesi için kat edeceği daha çok yol vardı, ama yine de onu istiyordu.

Janey ayağa kalkıp elini uzattı.

Parmakları birleşti ve Joe onun kendini kanepeden kaldırmasına izin verdi. Ay ışığının aydınlattığı salondan yatak odasına doğru el ele yürüdüler.

Janey dönüp kollarını Joe’ya doladı, göğsüne nazik öpücükler kondurmaya başladı.

Sanki bu son geceleri değilmiş, dünyanın bütün zamanları onlara aitmiş gibi Joe yavaşça Janey’yi soydu, yatağa götürmeden önce ateş gibi vücudunun her santimine adeta tapındı. Sonra onu karyolanın kenarına yasladı, kendisi ayaktaiken içine girdi. Janey öylesine müthiş ve şiddetli bir duy-

gu seline kapılmıştı ki, kendini ona teslim etmekten ve daha önce hiç gitmediği yerlere götürmesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

Joe eğilip göğüs uçlarını kavradığında çığlık atarak onun başını kavradı ve göğsüne çekti, vücudu artçı sarsıntılarla hâlâ titriyordu. “Joe,” diye iç çekti. “Tanrım, bana ne yapıyorsun?”

“Uzun zamandır yapmak istediğim gibi seviyorum.” Kalçası düzenli bir biçimde hareketini sürdürdüğünden, Janey onunla işinin bitmediğini anladı. “Sonsuza kadar yapmak istediğim gibi.”

Joe sevişmeye devam ederken Janey gözlerini sımsıkı kapatarak zihnine hücum eden düşünceleri kovmaya çalıştı. Ne kadar çabalasa da, bir gerçeğin ön plana çıkmasını engelleyemiyordu: On üç yılını yanlış adama harcadığını düşünmesi için ağabeyinin en iyi arkadaşının kollarında geçirdiği iki gün yetmişti.

Joe uzun gece boyunca hiç uyumadı. Janey’nin bütün sıcaklığıyla ona sarılıp yattığı sürenin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu. O uyurken, yavaşça sırtını okşayıp burnunu mis kokulu saçlarına gömdü. Her ayrıntıyı zihnine kazımak zorundaydı, çünkü bir daha onu bu şekilde tutma şansı olup olmayacağını bilmiyordu. Bu düşünce panikleme sine yol açtı. Ona bu şekilde sahip olduktan sonra, içinde Janey olmayan bir hayata nasıl geri dönebilirdi? Artık nasıl

tek başına uyuyabilirdi?

Sorularla kendine eziyet etmeyi sürdürdü. Onun hakkındaki duygularını ifade edebilmek için yeterli çabayı göstermiş miydi? Yıllardır ona âşık olduğunu söylemekle hata mı etmişti? David'in ihanetini atlatıp beraberliğini resmen hükümsüz kılana kadar ona daha fazla süre tanınmalı mıydı? Onu otobandan aldığı andan itibaren birlikte geçirdikleri her dakikayı tekrar tekrar zihninde canlandırdı ve her seferinde aynı sonuca vardı. Pişman değildi. Belki zamanlama Janey için uygun değildi, ama en azından artık ona karşı gerçek duygularını ve kendisinden ne istediğini biliyordu.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı Janey.

Onun sesinin tonuyla aniden sertleşen Joe, bir kadının çaktığı küçücük kıvılcımın üstünde nasıl bu kadar büyük etkisi olduğunu merak etti. “Evet.”

“Neden?”

“Uyuyamadım.”

“Her şey yolunda mı?”

“Her şey mükemmel.” Onun önce alnını, sonra dudaklarını öptü. “Bu akşam eve gitmek zorunda olman dışında her şey.”

“Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda olduğumu biliyorduk.”

“İstedığın kadar kalabileceğini biliyorsun.” Aslında sonsuza kadar daha doğru bir ifadeydi.

“İşe dönmek zorundayım.”

“Rapor alıp tatili burada geçirebilirsin.” Yüreği mantık-

sız bir umutla doldu. Kaçınılmaz olanı uzatma çabasından başka bir şey değildi, ama ona kendisinin zaten bildiği bir şeyi ispat etmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı; onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

Janey'nin doğrulup göğsüne ve karnına öpücükler kon-
durmaya başlaması Joe'yu şaşırttı. "Çok cazip bir teklif."

"Ve hayır demeden önce çok iyi düşünmen gereken bir
teklif."

Janey ona gülümseyip elleriyle nabız gibi atan sertliğini
kavradı.

Soluğu kesilen Joe, Janey'nin ışığı görmesi ne kadar sü-
rerse sürsün, o andan itibaren başka bir kadınla işi olmayaca-
ğına yemin etti. Onun ardından başka bir kadınla yapamazdı.

Başını eğen Janey dilini penisinin üstünde aşağı yukarı
kaydırmaya başladı.

Joe onun saçlarına yapışarak var gücüyle tutundu. Eğer
Janey onu öldürmeye çalışıyorsa, bunu dilinin her darbesiyle
yapıyordu. Janey onu ağzının sıcaklığına aldığı anda, Joe bu-
nun ölümcül olduğuna karar verdi. "Janey. Aman Tanrım,
Janey."

Gözleri açık Janey'yi seyrediyor, ağzıyla ona aşk yaşa-
tırken hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordu. Erotik görün-
tüye rağmen, seks dolu dakikalar boyunca kendine hâkim
olmayı başardı, ama Janey sonunda yumurtalarında gezdir-
diği tırnaklarıyla onun işini bitirdi. "Tanrım," diyebildi Joe,
tekrar konuşmayı başarabildiğinde.

Joe'yu öperek yukarı doğru tırmanan Janey başını onun

göğsüne yasladı. “Hoşuna gittiğini varsayıyorum.”

“Evet,” dedi Joe onu göğsüne bastırırken. “Varsayabilirsin.”

“Kalamam Joe. Ne kadar istesem de.”

“Biliyorum.” Joe yarım zaferini kutlamaya karar verdi, en azından kalmak istiyordu.

“Önümüzde bütün bir gün var,” dedi Janey, hafifçe gülümseyerek ve bütün iyimserliğiyle.

Joe’nun kalbi deli gibi çarpmaya başladı. “Peki ne yapmak istersin?”

“Bunu,” dedi Janey, Joe’yu öperek. “Sadece bunu.”

Joe, kaptan köşkünden pruvada duran Janey’ye baktı. Küpeşteye yaslanarak düşüncelere dalmıştı. Gün içinde yıkadığı saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu. Eve doğru giderken, Joe onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Uykusuz geçen gecenin ardından Joe’nun bedeni yorgun düşmüştü ve erotik zevkle dolu bir gün sayesinde neredeyse her yeri ağrıyordu.

Onunla geçirdiği inanılmaz saatlerin ardından, yanında Janey olmadıktan sonra hayatının asla tam olamayacağına karar vermişti. Ancak şu anda bir adım geri çekilerek ona yapmak istediği şeyler için zaman tanımalıydı. Aklındaki ve yüreğindeki sorunları hallettikten sonra, kendisinin yıllar önce vardığı sonuca varmasını dilemekten ve bunun için dua ederek beklemekten başka çaresi yoktu.

Çalan ceptelefonu onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Süvariye birkaç sözcükle talimat verdikten sonra kaptan köşkünden ayrılıp dışarı çıktı, günler sonra ilk kez içtiği tarçınlı sigarasını söndürdü ve Mac'in çağrısına cevap verdi.

"Selam ahbap," dedi Mac. "Neredesin?"

"Feribotta."

"Janey yanında mı?"

Joe'nun gözleri ona dikilmişti. Bugün izinli olduğu halde, onun eve gittiğini görmekte ısrar etmişti. "Evet."

"David onu arıyor. Defalarca cebine ulaşmaya çalışmış, ama sanırım kapalı olduğundan annemi aramış. Tabii annem Janey'nin onunla olduğunu sanıyordu. Şimdi son birkaç gün yüzünden Janey'ye ateş püskürüyor." Joe, Janey'nin onun evinde yaşadıklarını David'in de tahmin edip etmediğini düşündü.

İnlememek için kendini zor tuttu. Linda McCarthy'nin, olaylı anakara seyahatinin ardından üstüne yüklenmesi, Janey'nin isteyebileceği son şeydi. "Bana bir iyilik yap," dedi Joe. "Annenin bu gece ona yüklenmesine izin verme. Janey hâlâ çok kırılğan."

"Elimden geleni yaparım, ama annemi bilirsin."

"Zaten o yüzden Janey'nin bu akşam ihtiyacı olan son şey bu."

"Seni anlıyorum. Onunla konuşurum."

"Feribotu karşılayacak mısın?"

"Elbette."

"Mac..."

“Evet?”

Joe boğazına düğümlenen yumruyu zorlukla yuttu.
“Ona iyi bak, olur mu?”

“Bunu biliyorsun.”

“Teşekkürler.” Janey’yi başkasına emanet etme fikrin-den nefret ediyordu, üstüne titreyen ağabeyi bile olsa.

“Her şey yolunda mı?”

“Sorun yok,” dedi Joe zorlama bir neşeyle. En iyi arkadaşına açılmak istese de, bunu yapamazdı. Bu konuda değil. Tabii eğer geceyi sağ geçirmek istiyorsa. Mac, kız kardeşinin zor durumundan istifade ettiğini düşünür ve Joe tam aksi olduğunu iddia edemezdi. Kendisi de olsa muhtemelen farklı davranmazdı. Neler olduğunu o ve Janey biliyordu, önemli olan buydu.

“Partide görüşüyor muyuz?” diye sordu Mac.

Mac ve Maddie’nin yeni evlerinde verdikleri 4 Temmuz daveti sayesinde Janey’yi tekrar göreceğinin hatırlatılmasıyla, Joe’nun yüreği sevinçle hopladı. “Orada olacağım.”

“Her şey için teşekkürler,” dedi Mac.

“Benim için zevkti.” Kelimelerle ifade edilmeyecek kadar olduğunu düşünen Joe, telefonu kapadı ve alt güverteye inen metal basamaklara yöneldi. Janey’ye yaklaştığında, muhtemelen sertleşen rüzgârın sorumlu tutulacağı yanaklarındaki gözyaşlarını gördü. Birlikte geçirdikleri zamanın onun acısını daha da artırmış olabileceğini düşünmek yüreğini burktu.

“Selam.” Personelinin dikkatli bakışları altında oldu-

ğunu bildiğinden Janey'nin omzunu sıkıp hafifçe sırtını sıvazladı. Yaşadıklarının üstüne, adanın kötü niyetli dedikodularının hedefi olmak ihtiyacı olan en son ikinci şeydi.

"Selam." Solgun tebessümü her şeyi açıklıyordu. Küpeştede birlikte durup adanın kuzey sahilinin sisten çıkışını seyretiler.

Joe derin bir soluk alıp Mac'in telefonundan söz etti.

Janey yüzünü buruşturdu. "David'in annemi aradığına inanamıyorum. *Tam* ihtiyacım olan şey."

"Sanırım sana ulaşamayınca endişelenmiş."

Janey alaycı bir kahkaha attı. "Benim için bu kadar endişelenmesinden gurur mu duymalıyım?"

"Bir şekilde onunla konuşman gerekecek."

"Kendimi iyi ve hazır hissedene kadar değil."

"Annenin ona sürpriz yapmaya gittiğini söylediğinden eminim. Neden ortadan yok olduğunu tahmin etmiş olabilir."

"Güzel. Bırakalım merak etsin."

Son birkaç gün zaman zaman, hayal kırıklığı öfkeye dönüşmüştü. Joe bunun sağlıklı olduğunu varsayıyordu, David'le resmen ayrılana kadar rahat etmeyecekti. Kıdemli nişanlısının mücadele etmeden ayrılacağına ihtimal vermiyordu ve Janey'yi şu an olduğundan daha fazla incitebileceği düşüncesinden nefret ediyordu.

Feribot South Harbor'a doğru dümen kırarken, Joe zamanı durdurup onu çırılçıplak kollarında tuttuğu ve bütün günü yatakta birlikte geçirdikleri sabaha dönmek istedi. Ada-

ya yaklaştıkça çok kötü şeyler olacağına dair bir sezgiye kapıldı. Haykırmak ve öfkeyle onu kavrayarak gitmesine kesinlikle engel olmak istiyordu.

“Janey.”

Janey dibi yokmuş gibi görünen derin mavi gözleriyle ona baktı ve Joe’nun söylemek istediği sözcükler aklından uçup gitti. Tek yapabildiği şey onu seyredip içine çekmek oldu. Onları çevreleyen meraklı bakışları umursamadan, Janey başını onun göğsüne yasladı ve ellerini beline doladı. “Sen olmadan asla ayakta kalamazdım.”

Joe acı içindeydi. Janey olmadan kalan hayatında ayakta kalamayacağını nasıl söyleyebilirdi? Yapamazdı. Onun omuzlarına biraz daha yük eklemek haksızlıktı.

Janey’yi kucakladı. “Nerede olduğumu biliyorsun. Ne hissettiğimi, ne istediğimi de biliyorsun.”

Başıyla onayladığını hissetti.

“Zaman sınırı yok. Kısıtlamalar, baskı yok.”

Janey tekrar ona baktı. Anlamlı yüzü duygularını açıkça yansıtıyordu. “Teşekkür ederim.”

Ondan beklediği son şey minnetti, ama ona bu kadar ihtiyacı varken olanla yetinmek zorundaydı. Janey’nin alnını öptü ve tahmin edebildiğinden de fazla acı çekerek, gitmesine ne izin verdi.

6. Bölüm

Janey, Joe'nun ona cesaret veren varlığıyla feribottan inip Gansett Adası'na ayak bastı. İlk gördüğü şey, sabırsızca volta atan ağabeyiydi.

Onların geldiğini gören Mac koştu, sonra birden önlerinde durup ellerini önce açtı, ardından yumruk yaptı.

Ağabeyinin çekingenliğini ve tereddüdünü gören Janey ona gülümsedi. Kız kardeşini omzuna atıp oradan uzaklaştırmak ve David'in cesedinden kurtulana kadar saklamak istediğine kuşku yoktu. Ona doğru yürüyen Janey, Mac'in acısını hafifletmeye çalıştı.

Mac kollarıyla Janey'yi kavrayıp ayaklarını yerden kesti. "Selam ufaklık."

Janey her zamanki gibi, "Bana öyle deme," diye karşılık verdi.

Mac onu yere bırakıp uzun uzun yüzüne baktı. "Ne yapabilirim? Bana ne istediğini söyle."

Joe, Janey'nin valizini ayağının dibine bırakıp bir adım

geri çekildi.

Mac sonunda arkadaşının da orada olduğunu fark etti, tokalaşmak için elini uzattı. “Teşekkürler adamım.”

Joe, Mac’ın elini sıktı. “Her zaman.”

Janey, Mac’e döndü. “Bize bir dakika verir misin? Lütfen?”

Mac’ın sert bakışları Janey’den Joe’ya, sonra tekrar Janey’e döndü. “Tamam. Kamyonette bekliyorum.” Joe’ya son bir bakış atan Mac, Janey’nin valizini alıp kamyonetine doğru yürüdü.

“Onu şüphelendireceksin,” dedi Joe yalnız kaldıklarında.

“İyi bir dostu doğru dürüst teşekkür etmek istediğim için mi?”

“O biliyor Janey. Bunu unutma.”

“Hiçbir şeyi unutmayacağım. Söylemek istediğim bu.”

Joe’nun bakışları yumuşadı. “Ben de öyle. Kendine iyi bak, tamam mı? Önemli olan senin ihtiyaçların ve senin ne istediğin. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Joe’nun yumuşacık konuşması ve sözcüklerin gerisindeki yoğun duyguların altında ezilen Janey başıyla onaylayıp ona son bir kez sarıldı.

“Araban hazır olur olmaz göndereceğim.”

“Teşekkürler. Seni aramam uygun olur mu?”

“Evet Janey,” dedi gülerek. “Beni araman uygun olur.”

“Pekâlâ,” dedi Janey derin bir soluk alarak. “İşte hiçliğe doğru gidiyoruz.”

“Bunu atlatacaksın. Kafana koyduğun her şeyi yaparsın.”

“Sanırım bunu öğreneceğiz.”

Joe onu hafifçe itti. “Hadi git. Seni kaçırıp geri götürmeden git.”

Janey rahatlatan bir tebessümle karşılık verdi. “Görüşürüz denizci.”

Joe da ona gülümsedi ama Janey onun bakışlarındaki hüznün farkına vardığından gözlerine bakamadı. “Görüşürüz.”

Janey ağabeyinin siyah SUV’una atlayıp kendini milyonlarca soruyu cevaplamaya hazırlarken, Mac sessizliğiyle onu şaşırttı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu yola çıktıklarında.

“Benim eve. Yalnız kalmaya hazır olduğunu sanmıyorum.”

Janey bu kadar düşünceli olduğu için ona minnettardı. Kendi evi, David’le beraber çektiydikleri fotoğraflarla doluydu ve dönmeden önce birinin onları kaldırması iyi olurdu. “Teşekkürler.”

“Joe ile şu son durum neydi?”

Janey’nin midesi hafifçe kasıldı. Ağabeyinin, ondan saklamaya çalıştığı her sırrı anladığını biliyordu. Hep anlamıştı. Janey’nin yetişkinliğe adım atıp aralarındaki yedi yaş farkın kapanmaya başladığı ve Mac’in korumacı büyük ağabey rolüne soyunduğu bu tür durumlar hariç. “Harikaydı.

Ona teşekkür etmek istedim.”

“Hepsi bu mu?”

“Başka ne olacaktı?”

Mac marşa basmadan önce bir süre onun yüzünü inceledi. “David yine annemi aramış.”

Janey, ağabeyi kendisini Joe hakkında daha fazla sorgulamadığı için memnundu. “Ne istiyormuş?”

“Sana ulaşamadığı için yarın geleceğini söylemiş.”

“Harika.” Bu karşılaşma için biraz daha zamanı olacağını ummuştı, ama bu durumda en azından toparlanma işini öne çekmiş olacaktı. “Yarın çalışmak zorundayım.”

“Bugün markette Doktor Potter’la karşılaştık,” dedi Mac, adanın veterinerinden söz ederek. “Ona ilgilenmen gereken bir durum olduğunu söyledim, haftanın kalan kısmında izin yapabileceğini söyledi. Zaten Dört Temmuz yüzünden işler yoğun değilmiş.”

“Ya... peki.”

“Umarım onunla konuşmamın sakıncası yoktu.”

“Hayır, yok.” Normal koşullarda işine karışmasından rahatsız olurdu, ama şu andaki endişelerinin yanında bunun hiçbir önemi yoktu. “Annem konusunda ne yaptın?”

“Bu durum hakkında konuşmaya hazır olduğunda onu arayacağını söyledim.”

Janey yakışıklı ağabeyine baktı. Bütün gün marinada çalışmaktan iyice bronzlaşmıştı. Saçları aldığı duş yüzünden hâlâ nemliydi ve çenesinde hafifçe sakalları çıkmıştı. Âşık olmak ona yakışmıştı, çünkü hiç olmadığı kadar iyi görün-

yordu. “Annemi böyle idare etmeyi nasıl öğrendin?”

Mac bu sinsi iltifata yüzünü buruşturdu. “Maddie yüzünden kavga ederek.”

Anneleri, kendi otellerinde çalışan bir kat görevlisiyle olan ilişkisini onaylamamıştı. Mac kazayla Maddie’nin bisikletini devirerek onu yaraladığında, iyileşene kadar onun ve bebeğinin bakımını üstlenmişti, buna Maddie’nin oteldeki kat görevi hizmeti de dahildi. Annesinin aksine, Janey inatla bekâr kalmakta ısrar eden ağabeyinin ona deli gibi âşık olmasından çok memnundu.

“Marinada işler nasıl gidiyor?”

“Şaşılacak kadar iyi.”

“Orayı devralıp adaya taşınacağına hâlâ inanamıyorum.”

“Bazı günler ben de inanamıyorum, ama galiba kesinlikle ait olduğum yerdeyim. En sonunda.”

“Senin için çok seviniyorum Mac. Gerçekten.”

Mac uzanıp onun elini sıktı. “Biliyorum ufaklık. Olanlar için çok üzgünüm, özellikle bizim düğünümüzün eli kulağındayken.”

“Bana olanların senin mutluluğunu engellemesine sakın izin verme. Aklına bile getirme.”

“Hâlâ Maddie’nin baş nedimesi olmak istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle! Başkasına sorsa çok gücenirdim.”

“Güzel,” dedi. Rahatladığı belliydi. David’le olanları duyduktan sonra, bu konuya hayli kafa yorduğu belliydi.

O anda Janey'nin aklına Joe'nun da Mac'in sağdııcı olduğu geldi. Mac üç erkek kardeşinden birini seçmeyi reddetmişti. Düğünde sağdııcın baş nedimesi olarak hizmet vereceğini düşününce midesi kasıldı. Kesinlikle ilginç bir gün olacaktı. Neyse ki düğüne daha iki hafta vardı ve bu sürede pek çok şey olabilirdi.

Mac kısa süre önce Maddie'yle birlikte taşındıkları eve giden son virajı da dönüp Sweet Meadow Çiftlik Yolu'na saptı.

“Yerleşme nasıl gidiyor?”

“Bitti sayılır. Miami'deki eşyalarım önceki gün geldi, o yüzden ortalık karmakarışık,” dedi özür dileyen bir tonda. “Ayın dördünde havanın güzel olması için dua ediyoruz, böylece partiyi dışarıda verebiliriz.”

“Yağmur yağsa bile herkes yeni taşındığınızı biliyor.” Ortalığın karmakarışık olması Janey'nin umurunda değildi. Kendi evinde David'in anılarıyla baş başa kalmaktansa afet bölgesinde olmayı bile tercih ederdi.

“Thomas hava kabarcıklı naylonlara bayılıyor,” diye kırdadı Mac. On aylık bebek, yeni babasının kalbini daha ilk görüşte çalmıştı. “Patladıklarında çıldırıyor.”

Janey, Mac'e gülümsedi, zihnini düşüncelerden uzaklaştırmak için gösterdiği çabaya minnettardı. “Bunu görmek isterim.”

Mac evin önüne çekip motoru susturdu. “Hey.”

Janey onun dikkatle kendisini incelediğini fark etti. “Bir ihtiyacın olursa, her ne olursa olsun, bana ya da Maddie'ye

söylemen yeterli. Bunu atlatman için elimizden geleni yapacağız.”

Janey uzanıp onun kolunun altına girdi. “Teşekkürler. Burada olduğun için çok mutluyum. Bu akşam annemle uğraşamazdım.”

Mac onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Ağabeyler bunun içindir.” Kamyonetin arkasından valizi aldı, geniş verandanın basamaklarına doğru yürüdüler. “Onu öldürmemi istemediğinden emin misin?”

“Bu teklifin David’in uyduruk mazeretlerini dinleyene kadar bekleyebilir mi?”

“Kesinlikle.”

Mac ve Maddie’yle güzel bir akşam yemeği yedikten sonra Janey, Thomas’ı yıkayıp biberonunu verme ayrıcalığını yaşadı ve ardından Maddie onu misafir odasına doğru sürükledi. Yakında görünmesi olacağı genç kadın onu pohpohlamak için ne yapacağını şaşıyor, sevgisi ve yoğun ilgisiyle Janey’nin yaralı yüreğini onarmaya çalışıyordu.

“Burası çok sıkıcı, kusura bakma,” dedi Maddie çıplak duvarlara ve pencerelere bakarak.

“Değil. Daha yeni taşınıyorsunuz. Bu kadar çok şey yapmış olmana bile şaşıyorum.”

Maddie’nin yüzü bu iltifat karşısında mutlulukla kızardı. “Zamana karşı yarışıyoruz. Mac düğünde alt katı hazır etmeye kararlı.”

Janey elini uzatarak Maddie'yi hâlâ yeni kokan dev yatağa çağırırdı. Maddie karamel rengi saçlarını, Mac'in dalga geçtiği dağınık bir topuz yapmıştı.

Janey'nin elini tutup yanına uzandı.

"Bu akşam yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bomboş evime gitmektense buraya gelmek harikaydı."

"Mac de öyle düşündü."

"Eminim senin de katkınla."

"Belki biraz. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Janey omuz silkti. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Başkasıyla beraberdi."

"Ve onu gördün?"

"Kendi gözlerimle."

Maddie omuz silkti. "Düşünemiyorum bile."

"Çünkü düşünmene gerek yok. Mac'in sana böyle bir şey yapması için ölmüş olması gerekir." Janey bunu söylerken doğru olduğunu biliyordu. Mac hayatının aşkını bulmak uğruna bir ömür tükettikten sonra kendini Maddie ve oğluna adamıştı. Janey kendisi için de bu tür bir netlik istiyordu. Bu haftaya kadar, bunun ne kadar önemli olduğunun farkına bile varmamıştı.

Birden Joe ile ilgili düşünceleri su yüzüne çıkınca bütün vücudunu ateş bastı ve nasıl tutkuyla seviştiklerini hatırladı. Onunla geçirdiği iki günün ardından, David'in yaptığını Joe'nun asla yapmayacağını biliyordu.

"Ne oldu Janey? Ne var?"

Maddie'ye baktı. "Birine söylemek zorundayım..."

Maddie bir dirseğinin üstüne yaslandı. “Neyi?”

“Mac’e söylemeyeceğine söz ver.”

Maddie’nin gözleri kısıldı, güçlkle yutkundu. “Birbirimizden sır saklamamak konusunda kuralımız çok net, ama belki bir kereliğine bir ayrıcalık yapabilirim. Sonuçta sana yardımcı olmam için gereken her şeyi yapmamı istedi.”

“Bu büyük bir sır Maddie, çok çok büyük. Ona söylemek isteyeceksin, ama söyleyemeyeceksin.”

Maddie inledi. “Hemen şu an burayı terk etmem gerekiyor, ama artık *öğrenmek* zorundayım.”

Maddie’nin yüzündeki dehşet ifadesi Janey’yi gülümsetti. “Dışılık damarının kabaracağından ve bilmek isteyeceğinden emindim.”

“Hadi. Fikrimi değiştirmeden hemen söyle.”

Gözlerini açık kapıya diken Janey fısıldadı. “Joe’yla yattım.”

Maddie bir karış açılan ağzını aceleyle kapadı. “Onunla yattın mı, yoksa *yattın mı?*”

“İkisi de.”

“Vay canına,” diyen Maddie derin bir soluk alıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

“Şimdiden bunu Mac’ten nasıl saklayacağını düşünüyorsun.”

Maddie, Janey’yi görebilmek için başını çevirdi. “Bunu asla bilmemeli Janey. Yoksa Joe’nun canına okur.”

“Biliyorum. Üstelik onun suçu bile değildi.” Janey’nin yüzü kızardı. “En azından ilk seferinde.”

“Birden fazla mı oldu?”

Janey onu dürttü. “Şşşt, sus bakayım.”

“Cevap ver!”

“Aslında, defalarca.”

“Aman Tanrım! Buna inanamıyorum. Nasıldı?”

Joe’yla yaşadıkları aklına gelince Janey’nin vücudunu ateş bastı. “*İnanılmaz*. Böyle olacağı hakkında en ufak fikrim yoktu. Hem de hiç.”

“Peki ya şimdi ne olacak? İkiniz beraber misiniz?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Halletmem gereken bir sürü saçmalık olduğunu biliyor.”

“Bilmiyorum.” Janey’nin midesi umutsuzlukla kasıldı. Joe’yu bu duruma sürükleyerek işleri berbat etmişti, ama bir türlü hata yaptıklarını söylemek istemiyordu.

“O... nasıl desem... kendini sana adanmış,” dedi Maddie.

“Bundan çok daha fazlası var ve sen bunu biliyorsun.”

Maddie en azından suçlu görünecek kadar içtendi.

“Birbirimize her şeyi söyleriz derken şaka yapmıyordun.”

“Orada kaldığını duyunca Mac ikiniz için de endişelendi.”

“David’in evinde gördüklerimden sonra donup kalmıştım. Üstüne bir de arabam bozuldu. Belki Joe’yu aramamalıydım, ama ilk gelen kişi oydu. Ayrıca hepiniz adada olduğunuz halde o, anakaradaydı.”

“Ve uçarak geldi.”

“Evet.” Janey sonunda kendilerini nasıl yatakta bulduklarını anlattı. “O geceki davranışım la gurur duymuyorum, ama *oradaydı*. Hata olduğunu bilsem de, bir şekilde işe yaradı.”

“Vay canına.”

“Benim kalpsiz bir sürtük olduğumu düşünüyorsun.”

“Düşündüğüm aslında bu değildi.”

“O halde ne?”

“Joe’yu merak ediyordum, bununla nasıl başa çıktığını.”

“Ben kendimi toparlayana kadar bekleyeceğini söyledi. Ne kadar sürerse sürsün.”

“O çok iyi biri.”

“Yıllarca hakkımda hissettiklerini anlamamı bekledikten sonra, hak etmediğim kadar iyiydi.”

“*Sen* ne hissediyorsun Janey? İkisi hakkında?”

Janey bir an düşündü. “O kadını bütün hızı ve gayretiyle David’in üstünde, en sevdiği pozisyonda gördüğüm anda şalter kapandı. Ona karşı hissettiğim her şey birden yok oldu ve geri geleceğini sanmıyorum.”

“Bu anlaşılabilir. O halde gördükten sonra herkes aynı şeyi hissedirdi. Peki ya Joe?”

Janey, Maddie’ye baktı. “Bu akşam feribotta vedalaştıktan sonra mı?”

Maddie başıyla onayladı.

“Sadece onu tekrar görmek için ne kadar beklemek zorunda kalacağımı merak ediyordum.”

7. Bölüm

Janey'nin anlattıklarıyla sersemleyen Maddie, Mac'le paylaştığı geniş ebeveyn yatak odasına geçmeden önce son bir kez Thomas'ı kontrol etti. Bir zamanlar evi olan küçük apartman dairesiyle karşılaştırdığında saray denebilecek bu evi yakışıklı prensiyle paylaşmasının rüya olmadığına inanmak için hâlâ kendini çimdiklemesi gerekiyordu.

Mac çoktan yatmıştı, ama o gelince doğruldu. Üstündeki örtü beline düşünce Maddie'nin gözü bir an onun muhteşem göğsüne takıldı. Ona bakmaktan asla bıkmayacaktı.

“Nasıl?”

“İyidir.” Maddie topuzunu açıp saçlarını serbest bıraktı. “Unutma, bu sarsıntıyı yaşayalı sadece birkaç gün oldu.” Mac'in ısrarla istediği, devasa karyola ile takım muhteşem şifoniyerden, mobilya siparişi için anakaraya gittikleri gün Mac'in aldığı bir düzine ipek gecelikten birini seçti.

Üstünü değiştirip dişlerini fırçalamak için banyoya hızlı bir ziyaretten sonra ışığı söndürüp Mac'in yanına uzandı.

Dev gibi yatakları geldiğinden beri yaptığı gibi onu yatağın ortasında karşılayıp çıplak vücuduyla sardı. Maddie her gece Mac'ın kollarında uyumaktan daha büyük bir mutluluk tatmamıştı. “Sadece bir metresini kullandığımız halde, neden bu kadar büyük bir yatak aldığımızı bana tekrar söylermisin?”

Onun çıplak omzunu öpen Mac ayak bileklerine kadar bütün tüylerinin ürpermesine sebep oldu. “Bir süre sonra, sabah etrafımızda bir sürü veletle uyandığımızda sebebini anlayacaksın.” Eli dümdüz karnını buldu ve sıcaklığıyla onu sardı.

Maddie onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Son birkaç günde ihmalin sınırından dönmüşlerdi, ama şimdilik temkinli olmak hâlâ ağır basıyordu. Maddie yüzünü görebilecek şekilde ona döndü, keşke Janey'nin söylediklerini onunla paylaşabilseydi.

“Kız kardeşimin neler anlattığını bana söylemeyeceksin, değil mi?”

İrkilen Maddie onun bakışlarıyla karşılaştı, aklından geçenleri bu kadar rahat okuması onu şaşırtıyordu. “Ben... şey...”

Mac gülerek onu öptü. “Tamam. Kızların kendi aralarındaki sırlarına izin var.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Çok büyük bir şey olsa benden saklamayacağını biliyorum. Kurallarımız var.”

Maddie suçluluk duygusuyla kıvrandı. Evet, kuralları –

kendi koyduğu kurallar– vardı. Ancak Janey ve Joe arasında olanları Mac’e anlatacak olursa, arkadaşlıklarını ömür boyu zedeleyecek bir tatsızlık çıkabilirdi, ayrıca düğünlerini nasıl etkileyeceğinden söz etmeye gerek bile yoktu.

Taciz eden tarafın Janey olduğunu Mac asla anlamazdı, sadece en iyi arkadaşının ihanetine uğradığını ve kız kardeşinin savunmasızlığından istifade ettiğini düşünürdü. Onu, nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanıyordu, o yüzden hiçbir şey söylemedi. Aksine, ikisinin de aklını söylemediği şeylerden uzaklaştırmak için uzanıp Mac’i öptü.

“Mmm,” dedi Mac dudaklarının altında. “Bütün gün bu anı bekliyorum.”

“Ben de öyle. Bu olmadan nasıl yaşamışım bilmiyorum.”

Bu sözler Mac’in içindeki tutkuyu ateşledi, onu öpücüklerle boğarken altına alıp bacaklarının arasındaki vadiye yerleşti. “Janey’nin yaşadıkları,” dedi, Maddie’nin dudaklarından başlayıp boynuna ve oradan göğüslerine inen öpücüklerle devam ederken, “Bizim ne kadar şanslı olduğumuzu anlamamı sağlıyor.”

Maddie parmaklarını onun yumuşak siyah saçlarına geçirdi, yüreklendirmek için bacaklarını kalçasına doladı. “Çok şanslıyız. Çok, ama çok şanslıyız.” Bir yandan da, bu kadar büyük bir sırrı Mac’ten saklayarak her şeyi tehlikeye atmadığını bütün kalbiyle umuyordu.

Mac iki eliyle onun saçlarını yüzünden itti ve puslu karanlıkta ona baktı. “Seni seviyorum Maddie.”

Maddie ne zaman ona baksa, kalbi hep aynı heyecanla çarpmaya başlıyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Mac prezervatif almak için uzanırken Maddie ona engel oldu. Bacaklarının arasında Mac’i hapsedmişken ipek geceliğinin altında hissettiği karıncalanmanın suçluluk duygusuyla bir ilgisi yoktu.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Mac, kafası karışık bir yüz ifadesiyle.

“Tedbiri elden bırakıyoruz.”

“Gerçekten mi?”

Maddie tek kaşını kaldırarak ona baktı. “İtirazın mı var?”

Mac onu daha derin ve ateşli öpücüklere boğmaya başladı. “Kesinlikle hiçbir itirazım yok.”

Maddie gülümsedi, Mac ilk kez korunmasız içine girerken, onu nasıl çılgınca sevdiğini düşünüyordu.

Mac başını geriye atıp inledi. “*Vay canına.*”

“Güzel mi?”

“Bu durumda fazla dayanamam,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Maddie parmaklarını onun sırtında kaydırıp sınıksız kavradı. “O zaman iyi değerlendir.”

Mac’in de niyeti buydu.

Janey, Mac’in misafir odasındaki yatağında uzanmış, son birkaç gündür David’in gönderdiği mesajları okuyup

okumamak arasında kararsızlık yaşıyordu.

Koridorun diğer ucundaki odadan gelen hafif kıkırdamalardan Janey, Mac'ın nişanlısıyla seviştiğini anladı. İlk kez, ağabeyinin romantik uyumunu kıskanması için bir sebebi vardı. Mutluydu ve hayatı bir düzene oturmuştu. Oysa Janey bir kargaşanın tam ortasıydı. Yok saymak yok olmasını sağlamayacaktı.

Gönülsüzce telefonunu açıp sesli mesaj tuşuna bastı. “Selam bebeğim, benim. Hastaların arasındayım, ama nice yıldönümlerine diyerek seni şaşırtmak istedim.” Janey kendi kendine güldü, yıldönümlerinin *ertesi* günü aramıştı. “Şok oldun, değil mi? Biliyordum. On üç yıl, düşünebiliyor musun? Eğer keyif alıyorsan, hayat uçup gidiyor. Seneye bu zaman birlikte kutlayabiliriz. Her neyse, sadece seni seviyorum demek istemiştım. Ararsan, seni sevdiğimi söyleyebilirim.”

Tanıdık sesi gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep oldu. “Hastaların arasındayım,” derken, aslında tutkulu bir seksin tam ortasıydım demek istiyor olabilir miydi?

Diğer mesajları da dinledi. Nerede olduğu konusunda endişesi giderek artıyordu ve sonunda endişe rahatsızlığa dönüşmüştü. “Bir saat içinde senden haber alamazsam, anneni arayacağım. *Neredesin?*”

Janey daha önce bu kadar emre amade olduğunun farkına varmamıştı. *David* ne zaman aramaya fırsat bulursa, Janey hep oradaydı, ama artık buraya kadardı. Rahat yatağında kıvrılıp *David*'in ihanetini bastırmak istercesine yastığa sarıldı.

Günler sonra bile, sanki bir korku filmi gibi gözünün önündeki görüntüler yok olmuyordu. Keşke onu hiç görmeseydi. Fakat görmeseydi, David bundan yakayı sıyrabilir ve Janey kendisini aldatan bir şerefsizle evlenmek zorunda kalabilirdi.

“O benim David'im değil,” diye ağladı yastığına. “Bunu bana nasıl yapabildin? Bize nasıl yapabildin?”

Bu dayanılmaz acının ortasında, Joe'nun güçlü kollarına, güvenilir varlığına ve onu yatıştıran yumuşacık sözlerine özlem duydu. Telefonu hâlâ yumruğunun içinde sıkıydı, sırf sesini duymak için onu aramak istedi. Dakikalarca düşündükten sonra, bunun haksızlık olduğuna karar verdi. Joe'yla tek bir dakika bile geçirmeyi aklına getirmeden önce, David'i geçmişe gömmek zorundaydı; resmen ve duygusal olarak.

Yakın geleceğindeki dalgalanmalara Joe'yu da sürükleyip daha fazla incitmeyecek kadar onu önemsiyordu.

Ertesi gün David'le karşılaşacak olduğunu, sadakatsizliğiyle yüzleşeceğini, nişanı bozduğunu ve uzun süredir planladıkları düğünü iptal ettiğini düşününce midesine kramp girdi.

Sanki sihirli bir rüyadan çıkıvermiş gibi, Joe'nun tok, seksi sesi ona her şeyi atlatabileceğini; güçlü, becerikli ve azimli olduğunu söylüyordu. Janey ona inanıyordu, böylece kendine inanması da kolaylaşıyordu. Bunu *atlatacaktı*, başka hiçbir sebep olmasa bile o beklediği için ve birlikte nasıl olacaklarını merak ettiği için atlatacaktı.

Joe parmaklarını tezgâhın üstünde tıkırdatarak garsona bir kadeh daha istediğini işaret etti. Şimdiden kaç tane viskili bira tükettiğinin farkında değildi. Kaç tane olursa olsun, Janey ondan uzaklaştığı andan itibaren göğsüne saplanan acıyı dindirmeye yetmiyordu.

Onunla flört etmekten hoşlanan seksi garson sorgulayarak bir kaşını kaldırdı. “Bu akşam neyin var? Çok hızlı gidiyorsun?”

“Sadece yerel ekonomiye destek veriyorum.” Hafiften dilinin dolandığını hissetti, ama umursamadı.

Garson kız ona bir kez daha tek viski koyup bir kutu da bira açtı.

Joe kızın ismini hatırlamaya çalıştı. Charley. Hayır. Katie. *Chelsea*! Evet doğru. Üç ya da dört yaz önce üst katta unutulmaz bir gece yaşamışlardı ve o günden beri bu performansın tekrarı için kız kur yapıyordu. O günlerin geride kaldığını kendine hatırlattı. Joe diğer kadınları hayatından çıkarmıştı.

Onun yumuşacık tenini, mis kokulu saçlarını, tam avuçlarını dolduran küçük ama taş gibi göğüslerini, içindeyken nasıl orgazm olduğunu düşünen Joe inledi.

“İyi misin Joe?” diye sordu Chelsea. Güzel yüzü endişeyle ona doğru eğilmişti.

Kıza bakan Joe, yüksek sesle inlediğini fark ederek şaşırды. Gansett Adası Feribot Şirketi sahibinin, adanın en ünlü otelinde körkütük sarhoş olması yakışık almazdı. Bunu gayet iyi biliyordu ama yeni kadehi tek yudumda yuvarlayıp yol

boyunca içini kavurmasına engel olamadı. Janey'yle bir gece daha geçiremeyecek olmanın umutsuzca korkusu yerine başka şeyler hissetmek teselli oluyordu.

Yıllarca umarak, dileyerek ve dua ederek bekledikten sonra beklenmedik bir biçimde hayalleri gerçek olmuştu, ama Janey'ye sadece bu kadar sahip olabilecekse kalan günlerinde bu hatıra yakasını bırakmayacaktı. Bir daha onunla beraber olamama düşüncesi yüreğinin endişeyle çarpmasına sebep oldu, midesi bulanmaya başladı. Eğer oradan hemen çıkmazsa, bütün bara kusabilirdi. Chelsea'ye içkileri hesabına yazmasını işaret ettikten sonra tezgâha bir yirmilik bırakıp kendini hızla arka sokağa attı.

Terleyerek ve titreyerek ahşap binaya yaslandı, içkinin iyi geleceğini düşünmekle ne büyük aptallık ettiğini düşündü. Ona iyi gelecek tek bir şey vardı, ama bu akşam ulaşması mümkün değildi. Elinin tersiyle ağzını silen Joe adada kaldığı geceler için tuttuğu üçüncü kattaki odasına çıkmak üzere geri döndü. Bu sıradan gecelerden biri değildi, anakaraya dönen son feribotu kaçırmıştı.

Odasına girdiğinde Joe yüzüne soğuk su çarpıp ağzındaki berbat tadı çalkalamadan önce aynadaki bitkin görüntüsüne baktı. Soyunmaya bile gerek duymadan kendini yüzükoyun yatağa bıraktı, sevdiği ama sahip olamadığı kadınla ilgili korkunç rüyalara daldı. Ne zaman ona sarılmaya kalksa, bir şekilde kayıp gidiyordu. Bu ürkütücü oyun gözleri kör eden sabah güneşiyle uyanana kadar sürdü.

Bir yanına dönünce başındaki acımasız ağrıyla inledi.

Bu kadar şiddetli bir acının tek sebebi gece uyurken birilerinin alınını ve şakaklarını bıçaklaması olabilirdi. Boynunun üstünde durmasını sağlamak için başını elleriyle kavrayarak doğruldu ve korkunç rüyalarından sıyrılmaya çalıştı. Viskinin yukarı çıkarken, aşağı inerken olduğundan daha fazla yaktığını yeni bir bulantı dalgasıyla kendini banyoya attığında keşfetti.

En son ne zaman böyle şuarsuzca içtiğini ya da ne zaman daha iyi bir sebebi olduğunu hatırlamıyordu. Buz gibi bir duş onu hayata döndürürken, neden alkole sığındığını da bir kez daha hatırlattı. Başını serin karolara yaslayarak onun özlemini çekti ve aslında ona ait olmadığı halde Janey'yle seviştiği için kendisine lanetler yağdırdı. Tamamen özgür kalmadan ve kendisinin onu sevdiği gibi sevdiğinden emin olmadan böyle bir şey olmasına asla izin vermemeliydi. Viskinin asla değiştiremeyeceği inkâr edilemez bir gerçek varsa, bu perişanlığın tek sorumlusunun kendisi olmasıydı.

Duşu kapadı, bir havlu kapıp giyecek temiz bir şeyler bakmaya başladı. Haki bir şort, üstünde *Gansett Adası Feribot A.Ş.* yazan yeşil polo tişört ve makosen pabuçlarını giyerek ağrı içinde dışarı çıktı, alt kattaki hediyelik eşya dükânına girip bir kutu ağrı kesici alarak bir avuç yuttu. Normalde güne kahveyle başlayacağı saatti, ama hassas midesinin kahveyi kaldıramayacağını hissediyordu.

Otelin ön basamaklarını inip feribota gitmek için cadenin karşısına geçmeden önce, ağrı kesicinin midesinde durduğundan emin olmak için birkaç dakika bekledi. Ana-

karadan gelen günün ilk vapuru henüz yanaşmıştı ve personeli kargoyu indirip bir sonraki sefere hazırlanmak için solumsuz çalışıyordu. Bir sonraki feribota binmek için sıraya giren araç kuyruğuna gözcülük eden iki genç eleman ise birbirlerine eşek şakası yapmakla meşguldü.

“Hey!” Joe sesini duyunca donakalan iki gence seslendi. “Size dalga geçin diye para vermiyorum. Kesin şunu!”

Beklenmedik çıkışı bölgede çalışan bütün personelin dikkatini çekti ama ofise yönelen Joe onları fark etmemiş gibi yaptı. *Canları cehenneme*, diye düşündü. En iyi patronların bile ara sıra tepesi atardı.

“Hey Joe!”

Duyduğu tanıdık sesle arkasına dönen Joe zonklayan başının bu harekete uyum sağlaması için bir an bekledi, sultanmış kırmızı gözleriyle feribottan inen David Lawrence’ı gördü. Joe farkında olmadan yumruklarını sıktı.

“Sen olduğunu tahmin ettim,” dedi David elini uzatırken. “Nasıl gidiyor?”

Aklı başında olsa Joe kendisine uzatılan eli mecburen sıkıp yoluna devam ederdi. Bu adam için iki göz iki çeşme ağlayan kadına âşık olan Joe ise uzatılan eli sıkarak yoluna devam edemedi. Aksine, sıktığı yumruklardan birini kaldırdı ve doktorun gülümseyen, yakışıklı yüzüne indirdi. David kaldırırma yığılırken, Joe buna değdiğini düşünüyordu.

8. Bölüm

Joe verdikleri telefon hakkını doğal olarak Mac için kullandı, kendini ada hapishanesinin tek hücresinde bulmasına sebep olan “suç”u mazur göreceğini biliyordu. Marinadaki bir kadın Mac’in Salt Pond’a gittiğini söyleyerek, döner dönmeyiz mesajını ileteneğine söz verdi. Bu arada Joe sert bir portatif karyolanın üstünde oturmuş, şişen parmak eklemleri buzla sarılı bir halde bekliyordu.

David’in kanlar içindeki yüzü ve kız gibi attığı çığlıklar zihninden geçiyordu. Joe yüksek sesle güldü. Yaptığına değmişti. *Gerçekten değmişti.* Çalımdan geçilmeyen kendini beğenmiş herifin karizmasını çizmek uğruna, saldırı suçundan tutuklanmak küçük bir bedeldi. Küçük de olsa Janey’nin adına intikam almanın verdiği zevki azaltan tek şey, zonklayan başı ve bulanık midesiydi.

İşte tam o anda, Janey’nin bu yaptığından hoşlanmayabileceği kafasına dank etti. Hücrenin dışından gelen ayak seslerini duyarak karyolasında biraz daha dik durmaya çalışır-

ken, tuhaf bir endişe duygusuyla tüyleri diken diken oldu.

Joe'nun liseden sınıf arkadaşına, Gansett Adası Polis Şefi Blaine Taylor ve ellerini beline koymuş, genellikle sevimli olan yüzünde gerçek bir hayal kırıklığı olan Koca Mac McCarthy eşlik ediyordu. Hücrenin dışında durdular.

Aksi şeytan!

Joe yedi yaşında babasız kaldıktan sonra, New York şehrinin çılgın enerjisini terk edip büyükannesine büyükbabasının yaşadığı, nüfusu yıl boyunca bini bulmayan küçük bir adaya gönderildiğinden beri baba gibi sevdiği adama baktı. Adada yaşayan en nüfuzlu adamlardan biri, en azından Joe için öyleydi, onu tepeden tırnağa süzüyor ve açıkça gördüğünü beğenmiyordu. Koca Mac'i hayal kırıklığına uğratmak, asla Joe'nun yapılacaklar listesinde yer almazdı.

“Bunun anlamı nedir dostum?”

“Ani bir tepki diyelim.”

“Adamın burnunu kırdın.”

“Adam onun kalbini kırdı!”

Koca Mac'in dudakları gerildi. “Öyle duydum.”

Joe kollarını göğsünde kavuşturduğunda tişörtüne değen parmak eklemlerinin acısıyla yüzünü buruşturdu. “Hak etmişti.”

“Belki, ama bana sorarsan o yumruğu Janey'nin atması gerekiyordu, senin değil.” Koca Mac, elini ağarmış fırça gibi saçlarının içinden geçirdi. “Mac'le birlikte kamyonumu alıp adadaki posta kutularının yarısını dümdüz ettiğiniz günden beri buraya ayak basmadığımı biliyor musun?”

Blaine kıkırdadı, Joe ona ters ters baktı.

Uzun zaman önceki gecenin anıları zihnine hücum edince güçlükle yutkundu. Koca Mac’i ilk kez hayal kırıklığına uğratiyordu ve Joe bugüne kadar bunun bir daha tekrarlanmaması için elinden geleni yapmıştı.

“O zaman ne yaptığımı hatırlıyor musun?” diye sordu Koca Mac.

Joe ve Mac sadece on altı yaşındayken hapiste geçirdikleri o uzun geceyi asla unutmamışlardı. Elbette Koca Mac’in asıl amacı buydu. Çeşitli haylazlıklara devam etmelerine rağmen, bir daha tek bir posta kutusu devirmemişlerdi. Joe kuşkulı gözlerle yaşlı adama baktı. “Bu gece beni burada bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sana kalmış,” dedi Koca Mac.

“Ne demek istiyorsun?”

“Davadan vazgeçmesi için özür dileyip hayli kış yalamak zorundasın.”

Joe keyifsiz bir kahkaha attı. *Daha neler!* “Ne şimdi ne de başka bir hayatta.”

“O halde rahat etmeye bak. Duyduğuma göre yargıç önümüzdeki cumadan önce dönmeyecekmiş. Doğru mu Blaine?”

“Kesinlikle. Seni kasten saldırıyla itham edecek.”

“İş için gayet iyi olur,” diye ekledi Koca Mac.

Joe hırsla soludu. *Altı gün* boyunca burada tıklılıp kalacak mıydı? Hesaplarında bu yoktu. Aslında, David’in yapmacık yüzü onu sendelediği uçurumun kenarından aşağı itene

kadar bir planı olduğu söylenemezdi. Hayır, şerefsizi benzettiği için pişman değildi ve özür dilerse de adam değildi.

“Janey’nin haberi var mı?” diye sordu güçlkle. Koca Mac McCarthy’yi son gördüğünden bu yana, adamın biricik sevgili kızıyla çılgınca seks yaptığını düşününce midesi suçluluk duygusuyla kasıldı, ağzı kurudu. Aynı kız on dokuz yaşına basıp artık öyle söylememesi için yalvarana kadar, babası ona prenses diye seslenirdi.

“Muhtemelen şu anda adanın çoğu biliyordur. Sevgili doktorumuz bunu sağlamak için fevkalade bir gösteri yaptı.”

“Kahrolası pislik,” diye mırıldandı Joe. “Bundan fazlasını hak etti.”

“Şükret ki seninle aynı fikirdeyim, her ne kadar skoru eşitlemenin üstüne vazife olmadığını düşünsem de.”

Of, keşke bilseydi...

“Sen saygıdeğer bir işadamısın, bu camianın temel direklerinden birisin,” diye devam etti Koca Mac. “Personelinin ve müşterilerinin önünde şiddete başvurma lüksün yok.”

Yerine göre Joe’yu göklere çıkarmak ya da ağzının payını vermek konusunda ondan daha iyisi yoktu. Anlaşılan, Mac’le birlikte yetişkin bir adam olduklarından bu yana geçen yaklaşık yirmi yıl içinde değişen bir şey olmamıştı.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“İçimden bir ses üzüntülerinin en hafifinin bu olacağını söylüyor.” Koca Mac başıyla Blaine’e hücre kapısını açmasını işaret etti.

Koca Mac’in fikrini değiştirmesine fırsat vermeden Joe

gidip kapıyı açtı. “Yanılmıyorsam önce özür dilemek zorunda olduğumu söylemiştin.”

Koca Mac’ın gözlerinde bir zafer kıvılcımı çaktı. “Sadece ne söyleyeceğini merak etmiştim.”

Joe’nun yüzündeki ifadeyi gören Blaine güldü. “İyi oynadınız Bay McCarthy.”

“Hâlâ ikinizi de eğlendirebildiğime sevindim,” dedi Joe.

Koca Mac kahkahalarla, kolunu Joe’nun omzuna doladı. “Şiddete asla göz yummayacağımı çok iyi bilirsin, ne yaptığını duyunca muhtemelen onu yumruklayan ben olmadığım için çok sinirlendim. Benim başımı dertten kurtardın.”

Pek çok erkekten daha uzun boylu olmasına karşın, Joe bile Koca Mac’e bakmak için başını kaldırıyordu. “Gerçekten burnu kırılmış mı?”

Koca Mac onun omzunu sıktı. “Kesinlikle.”

“Güzel.”

Joe, David’i yumruklamış, onun *yüzüne* yumruk atıp burnunu kırmıştı. Feribot yanaştıktan otuz dakika sonra olayı duyan Janey, kefaletini ödeyip Joe’yu hapisten çıkarmak ile şımarık nişanlısını görmeye kliniğe gitmek konusunda hâlâ kararsızdı.

“Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüm,” dedi Maddie, Janey ona ikilemini dile getirince. “Mac kamyonu bize bıraktı.”

“Çalışman gerekmiyor mu?”

“Düğüne hazırlanabilmek için birkaç hafta izin aldım.” Yanakları al al oldu. “Her dakikanın tadını çıkarmam konusunda ağabeyin çok ısrar etti.”

“Bu harika. Kesinlikle haklı. Bu, hayatta bir kez başına gelen olaylardan ve tadını çıkarmalısın.” Artık gerçekleşmeyecek olan, kendi başma bir kez gelecek olay için yaptığı planları düşünen Janey’nin yüreği burkuldu.

“Ne yapmak istiyorsun Janey?”

“Sence ne yapmalıyım?”

Maddie fikrini söylemeye fırsat bulamadan Janey’nin telefonu çaldı, arayan babasıydı.

“Joe’nun kefaletini ödedim,” dedi giriş olarak. “Benimle öğle yemeği yemek için marinaya geliyor.”

Kararsızlıktan Janey’nin midesi bulanmaya başlamıştı. Joe’yu görmek, David’i neden yumrukladığını öğrenmek, ama en çok nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Tanıdığı ve sevdiği Joe böyle bir şey yapmazdı. Öyleyse ne olmuştu? David söylemesi gereken bir şey mi söylemişti? Janey bunu yanına bırakmazdı.

“Ne olduğu hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu babasına.

“Pek sayılmaz.”

“Bir ara marinaya uğrarım.”

“Yapabileceğim bir şey var mı Prenses?” diye soran babası, gözlerinin yaşla dolmasına sebep oldu.

“Babama sınıksı sarılmak isterim.”

“Oldu bil,” dedi boğuk bir sesle. “Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp Maddie'ye döndü. "David'i görmem gerek. Beni kliniğe götürür müsün?"

"Elbette."

Yirmi dakika sonra, acil servisin kapısının önündeydiler. Janey arabanın kapısını açmak için elini uzattı, ama sonra birden felç olmuş gibi dondu kaldı. İçeride bekleyen adam hayatı boyunca sevdiği adamdı, aynı zamanda onu aldatan ve neler olduğunu bilmediği için hâlâ ona olan aşkını söylemeye gelmiş olan adam.

"Janey, iyi misin?"

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Ne halt ettiğini *bildiğim* halde, nasıl içeri girip endişeli nişanlı rolü oynayabilirim?"

"Her seferinde tek adım at. Önce yaralanmasıyla ve sabah Joe'yla arasında ne geçtiği konusuyla ilgilen. Sonra, yalnız kaldığınızda, geri kalanları konuşursun."

Janey elini ağrıyan karnına bastırdı. "Onunla yalnız kalmak istemiyorum. Düşüncesi bile beni hasta ediyor."

"O halde mecbur değilsin. Mac ve ben bunu atlatana kadar yanında olacağımızı söylerken ciddiydik."

Janey acil servisin kapısına bakmaya devam ediyordu. "Ne kadar komik, bir hafta önce onun yaralandığını duysam uçarak yanına giderdim."

Maddie elini o anda sıcaklığına ihtiyacı olan Janey'nin elinin üstüne koydu. "Bu söylediğin seni aldattığını öğrenmeden önceydi. Ona hiçbir borcun yok. Eğer içeri yalnız girmek istemiyorsan, mecbur değilsin."

“Eğer girmezsem, bütün ada bunun sebebini sorgulamaya başlar. Joe onlara yeterince dedikodu malzemesi verdi zaten.”

“Ona kızgın mısın? Yani Joe’ya?”

“Dürüst olmak gerekirse, çok geçirdim. Onun tarzı değil. David’in onu ateşleyecek ne yaptığını merak ediyorum.”

“Yakında öğrenirsin.”

“Şey, evet... her şey sırayla.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Of, ciddi misin? Harika olur.”

“Hadi gidelim.”

İçeri girince David’in nerede olduğunu sordular ve koridorun sonunda, perdeyle örtülü bölümde olduğunu öğrendiler. Cesaret almak için Maddie’ye bakan Janey başını içeri uzattı ve David’in yaralı, şişmiş, kan içindeki yüzünü görünce afalladı. Aksi şeytan! Joe ona hiç acımadı!

“Bakın burada kim varmış,” dedi David sinirli bir ses tonuyla. “Kayıp nişanım.” Yüzü öylesine deforme olmuştu ki, sesi bile kendine benzemiyordu. “Hangi cehennemdeydin Janey? Günlerdir seni arıyorum!”

Sanki ilk kez görüyormuş gibi, Janey parmaklarını arasından geçirmeyi çok sevdiği David’in gür siyah saçlarına, yakıcı mavi gözlerine, güçlü çenesine ve hassas dudaklarına baktı. David Lawrence her zaman kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olurdu, oysa şu an ona baktığında, içinin öldüğünü hissediyordu. “Ben... şey... ilgilenmem gereken durumlar vardı.”

“Ne tür durumlar? Ayrıca Joe’nun derdi nedir?”

“Ona bir şey mi söyledin?”

“Merhaba dedim. Hepsi bu. Sonra hatırladığım tek şey, feci sızlayan kırık bir burunla kıcımın üstüne oturduğum.” Her iki gözünün altındaki lekeler mosmor olacaklarının sinyalinin vermeye başlamıştı, hak ettiklerinin en azı buydu. “Ben ona ne yaptım?”

Janey’nin bu soruya verecek bir cevabı olmadığından susmayı tercih etti. David atıp tutmaya devam ederken onun sustuğunun farkında bile değildi.

“Üç gün boyunca bana cevap vermeni engelleyen şu ‘durum’ların ne olduğunu hâlâ söylemedin.”

Sesi ters ve öfkeli çıkıyordu. Birlikte oldukları yıllar boyunca, kim bilir hangi kadınla ne yaparken, bazen bir hafta boyunca Janey’nin telefonlarına geri dönmediğini hatırlatmaya gerek var mıydı? Ona daha dikkatli bakınca, tartışmaya gerek bile olmadığına karar verdi. Artık önemi var mıydı?

“Konuşmamız gerek...”

“Yüzüğün nerede?”

Janey’nin beyni, David’in üstünde bütün enerjisini harcayan baliketi sarışının görüntüsüyle uyuşmuştu.

“Neler oluyor Janey?”

“Bitti,” dedi yumuşak bir sesle. Hayatının on üç yılı sona ermişti. Gitmişti. Bitmişti. Ve elinde, yaptıklarını gösterebilecek hiçbir şey yoktu.

“Nedir bu?”

“Biz.”

“Ne demek...”

“Seni gördüm.”

Şaşkınlıkla çattığı kaşlarının canını yaktığı belliydi. Gözlerine yaşlar hücum etti, ama Janey bu yaşların onun için olduğuna inanacak kadar saf değildi. Artık değildi. “Beni mi gördün? Nerede?”

Janey bedeninden ayrılıp yükseldiğini hissetti, aşağıda kendine benzeyen ve kendisi gibi konuşan biri vardı, ama aslında o değildi. “Yatakta.”

“Bulmaca gibi konuşuyorsun,” dedi David öfkeyle. “Beni ne zaman yatakta gördün?”

“Yıldönümümüzde sana sürpriz yapmak için evine geldim, ama ben sürprizle karşılaştım. ‘Eğlenirken’ kapıları kilitlemelisin.”

Janey’nin neden söz ettiğini anlayınca, David’in yüzünde kalan son renk kırıntısı da uçup gitti. “Anlamıyorsun.”

“Kesinlikle haklısın, anlamıyorum.” Çığlık atarak ona saldırmak ve bütün gücüyle canını yakmak istediği halde, alçak sesle konuşmayı başarabildiği için Janey kendini takdir etti. “Üstelik tahmin et? Bilmek istemiyorum.”

“Dur. Dinle Janey...”

“Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey, başka bir kadınla seviştiğin görüntüyü zihnimden kazıyamaz.”

“Düşündüğün gibi değil.”

Ağlamak istediği halde Janey güldü. “Tıbbi araştırma yaptığını veya buna benzer başka berbat bir hikâye anlatıp inanamamı bekleyebilirsin.”

“Sadece bir kez oldu.”

“Sana inanmıyorum.”

“Tanrı şahidimdir!”

“Tanrı’yı şahit göstererek yüzüme yalan söyleme. Cehenneme gideceksin.”

Yaralarına dokunan David yüzünü buruşturdu. “Zaten oradayım.”

“Cehennemin ne olduğunu *bilmiyorsun!*” Artık sesinin alçak çıkması umurunda değildi. “*Beni başka bir herifle yatakta debelenirken* görmek zorunda kalmadın!”

“Anlamıyorsun Janey, işim çok stresli, seni çok özlüyorum ve başka şeyler de oluyor. Sadece nefsimi köreltmek ihtiyacıydı.”

Janey kuşku dolu gözlerle ona baktı. “İstediğin zaman ‘nefsini köreltebilesin’ diye Boston’a taşınmayı teklif ettim, ama adada kalmam konusunda ısrar ettin. En azından artık neden beni uzak tutmaya çalıştığını biliyorum, olmadık bir anda nefsimi köreltmek için ‘sürpriz’ yapmayayım diye.”

“Janey...”

“Ben yıllardır beklerken sen benimle alay ettin, beni aptal yerine koydun. Oysa ben *daima* sana sadık kaldım.”

“O kadının benim için bir anlamı yok. Sevdiğim sensin. Seni her zaman sevdim ve bunu biliyorsun.”

Joe’yla nasıl seviştikleri, aklına gelmek için tam o anı buldu. “Eğer beni gerçekten sevseydin, benimle nişanlı olduğun halde başka kadınlarla nefsimi körletmezdin.” Kendini aptal gibi ona adadığı yılları hatırlatacak hiçbir şeyi saklamamaya karar veren Janey çantasından yüzüğünü çıkardı.

Yatağın üstüne bırakıp hayatı boyunca sevdiği adama son bir kez baktı. “Joe’yu dava etmeyi aklından bile geçirme. Sadece burnunu kırdığı için şanslısın. Bana yaptıklarını duyduktan sonra Mac’le birlikte canına okumaya kararlıydılar, ama onlara değmeyeceğini söyledim. Haklı olduğumu görüyorum. Sana iyi bir hayat dilerim.”

Arkasını dönen Janey kendini perdenin diğer tarafına attı. Duvara yaslanmış duran Maddie duyduğu konuşmalardan utanmış görünüyordu.

“Janey!” diye seslendi David. “Bekle.”

“Çabuk beni buradan çıkar,” diye mırıldandı Maddie’ye. Bacakları birden spagettiye dönüşmüştü ve ağırlığını taşımıyordu. Lütfen beni hemen çıkar.”

“Tuttum seni.” Maddie kolunu ona dolayıp bekleme salonundan dışarı sürükledi. Janey herkesin gözünü üstünde hissediyordu. O ve David sessizliklerini koruyamamışlardı ve bozulan nişanın haberi şu anda ada telefonlarını kilitlemek üzere olmalıydı.

“Tanrım, bizimkiler,” diye fısıldadı Janey. “Bunu benden duymalılar, dedikodulardan değil.”

“Seni götüreceğim. Kendini bırakma! En zor kısmı geçti.”

“Nasıldım?”

“Ben bu kadar iyisini başaramazdım. Kendini kaybetme-
din ve saygınlığımı elden bırakmadın.”

Bu doğru olabilir, diye düşündü Janey, ama David’in sıradan bir şeymiş gibi onu aldattığını itiraf etmesi, kalbinde kalan son sevgi kırıntılarını da alıp götürmüştü.

9. Bölüm

Maddie oraya gittiklerini haber vermek için Janey'nin annesini aradı, o yüzden eve ulaştıklarında ebeveynlerinin yanı sıra Mac ve Joe'yu, yerli halkın "Beyaz Saray" diye adlandırdıkları North Harbor'a bakan iki katlı kolonyal mimari tarzı evde bulmak Janey'yi şaşırtmadı. Evden aşağı uzanan tepenin altında ise McCarthy ailesine ait Gansett Inn ve McCarthy's Marina bulunuyordu.

Maddie'yle birlikte mutfağa girdiklerinde ilk dikkatini çeken şey Joe'nun şişmiş sağ eli oldu. Bu konuda bir şey söylemeye fırsat bulamadan annesi ona doğru koştu. Onun ağladığını gören Janey bir kez daha David'e karşı büyük bir öfke hissetti.

"Tatlım, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Benim yerime başkasından duyduğun için çok üzgünüm."

"Bunu kafana takma," dedi Linda, onun sırtını okşayarak. "Tek düşüncemiz senin iyi olman."

“Sanırım olacağım. Er ya da geç.”

“Bu tür şeyler zaman alır hayatım,” dedi Koca Mac.

Janey uzun ve sessiz bir süre annesinin kollarının sıcaklığını içine çekti, gözlerini açtığında Joe’nun dikkatle onları izlediğini gördü. Aralarında geçen hızlı bir akım, ona bir kez daha beraber geçirdikleri süre içinde yaşadıklarını hatırlattı.

Kısacık da olsa onunla baş başa kalmak istedi, ama bunun imkânsız olduğunun farkındaydı.

Ona sarılmak için Koca Mac sıraya girdi ve Janey’yi tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti. Babasının tanıdık kokusu ve yoğun sevgisiyle Janey sonunda çözöldü. “Ah bebeğim,” dedi Koca Mac, onu sımsıkı tutarak. “Her şey geçecek. Emin ol hepsini atlatacaksın. Bundan eminiz, öyle değil mi Lin?”

“Hem de nasıl.”

Annesi ve babası onunla birlikte oturma odasındaki kanepeye geçip iki yanına oturdular. Diğerleri peşlerinden gelip yaşadığı yıkımın çevresinde bir halka oluşturdular.

“Hepimiz eminiz,” dedi Mac. Kolunu, başıyla ona onay veren Maddie’ye dolamıştı.

Joe sessizce izliyordu ama Janey onun yanaklarının hafifçe kasıldığını hissetti. Ondan gelen yoğun duygularla başa çıkamayacağını düşünerek bakışlarını kaçırdı. Joe’nun onu kucakladığı gibi acısı geçene kadar saklayabileceği bir yere kaçmak istediğinden emindi.

“Klinikte neler oldu hayatım?” diye sordu Linda.

Janey, David’le arasında geçen konuşmanın tahammül edebildiği kadarını özetlerken Joe’nun yavaşça odadan dışarı

çıktığını gördü ve onun peşinden gitmek istedi. Onun da acı çekmesine dayanamıyordu.

Mac, Janey'nin saçlarını öpüp arkadaşının peşinden gitti.

Janey eliyle yanaklarındaki yaşları sildi. “Düğünü iptal etmek zorundayız. Onca para harcadınız...”

“Sakin bunu düşünme,” dedi Linda. “Kendini iyi hissettiğinde konuşuruz.”

“Bana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Janey. “Her şeyi berbat ettiği için.”

“Biz de öyle hayatım,” dedi Koca Mac, Janey'nin omzunu sıkarken. “Biz de öyle.”

Joe, Janey'nin kırık kalbinin öyküsünü dinlemeye daha fazla tahammül edemezdi. Zaten başa çıkabileceğinden çok daha fazlasına dayanmıştı. Yaralı elini esnetti, hareketin ardından keskin bir acıyla yüzünü buruşturdu.

“Bir hafta sürer,” dedi Mac.

Başını o taraf a döndüren Joe, “Ne sürer?” diye sordu.

“Elin. Darren Tuttle'ı yere serdikten sonra benimkinin iyileşmesi yaklaşık bir hafta sürmüştü.”

Joe gülümsedi. “Evet, şimdi hatırladım. Övünç hanemize yazılacak bir burun kırığı daha”

“İkisi de hak edilmişti.”

Lisede yaydığı asılsız dedikodularla Maddie'nin adını çıkarıp hayatını mahveden Darren, onun gösterişli vücuduyla ilgili Mac'in hoşuna gitmeyen bir yorum yapmıştı.

“Aslında bu ikilinin öfkeli sen değilsin,” diye hatırlattı Mac. “Bunun listesindeki ilk kırık burun olduğunu tahmin ediyorum.”

“Doğru tahmin.”

“Neden ahbap?”

Joe, North Harbor’ın engin manzarasına baktı. “Küstah, sırtık yüzünü görünce bir şeyler koptu.”

“Yani hiçbir şey söylemedi mi?”

“Merhaba demiş olabilir.”

Mac güldü. “Kahrolası.”

“Kesinlikle.”

“Seni kurnaz.”

Joe arkadaşına baktı. “Ne ilgisi var?”

“Joe...”

Mac başka bir şey söylemesine engel olmak için elini kaldırdı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ona biraz zaman tanımalısın,” dedi Mac yumuşak bir sesle. “Bu durumu atlatması için birkaç ay bekle, belki sonra...”

“Biraz ay.” Joe için birkaç ay, bir ömür demektir. Onsuz geçirdiği bir gecenin ardından körkütük sarhoş olmuş, kusmuş ve birini yumruklamıştı. Altmış tane gecenin ardından neler olabileceğini kim bilebilirdi?

“Şu anda sana sonsuz gibi görünebilir, ama zaten o kadar bekledin. Biraz daha sabretsen ne olur?”

Joe’nun gülüşünde sert bir ironi hissediliyordu.

Mac elini arkadaşının omzuna koydu. “Senin için ne ya-

pabilirim? Bu kadar bitkin görünmen hoşuma gitmiyor.”

“Hiçbir şey. Dediğin gibi sabretmem gerek. Bir şekilde.”
Mükemmel bir dünyada, Janey birbirleri için yaratıldıklarını kendiliğinden fark edebilir ve geleceği planlamak üzere ona gelebilirdi. Oysa Joe mükemmel bir dünyada yaşadığını düşünenecek kadar saf değildi.

“Diğer uçta seni nelerin beklediğini düşün.”

Zaten sorun buydu, Joe onu bekleyeni *kesinlikle* çok iyi biliyordu ve o olmadan birkaç hafta nasıl yaşayacağını bilmiyordu. “Haklısın.” Daha önce morali hiç bu kadar bozuk olmamıştı, adeta kendi bedenine sığmaz gibiydi. “Buradan gitmem gerek.”

“Nereye gitmek istiyorsun? Motosiklet bende.” Mac küllüstür motorundan söz ediyordu. “Seni götürebilirim.”

“Galiba işe döneceğim, yeterince izin kullandım. Polislerin beni götürüşünü izledikten sonra arkamdan nasıl uğuldadıklarını görür gibiyim.”

“Birkaç güne kalmaz unutulur. Hadi gel, seni götüreyim.”

Joe içeri giren Mac’i takip etti. Linda zorla Janey’ye çorba içirmeye çalışıyordu. Janey başını kaldırdı, göz göze geldiler. Aralarında bir kıvılcım çaktı ve Joe odadakilerin de bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Bedbahtlığını bütün aileye bulaştırmadan Joe yarım yamalak vedalaştı ve ön kapıya doğru ilerlerken teşekkür etti. Arkasından gelenin Mac yerine Janey olduğunu görmek onu şaşırttı.

“Joe! Bekle!”

“İçeri gir Janey. Şu anda buna katlanamam.”

Janey onun kolunu tutup durması için zorladı. “Lütfen.”

Tanrım bu kadın *kriptonit* gibiydi! Döndü, derin bir soluk aldı ve ellerini beline dayadı. O açık mavi gözlere bakmak yürek isterdi. “Ne söylememi bekliyorsun?”

“Neden ona vurdun?”

“Çünkü oradaydı.” Joe yere baktı, bakışları Janey’nin zarif ayaklarına takıldı. Onları nasıl ateşli öpücüklere boğduğu aklına geldi, midesine bir yumru oturdu.

“Joe,” diye fısıldadı, elini koluna koyarak. “Çok gergin-sin. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor.” Joe’nun yaralı eline doğru uzandı.

Elini hızla geri çeken Joe eve doğru huzursuz bir bakış attı. Her pencerenin ardında bir çift göz olduğundan emindi, ama kimsenin onları izlemediğini gördü. Bakışlarını tekrar Janey’ye çevirdi ve onu her görüşünde olduğu gibi, dayanılmaz bir istek duydu. Öleceğini de bilse, yapmak zorunda olduğu şeyi yapmak için kendini hazırladı. “Aramızda olanlar bir hataydı Janey.”

Janey’nin anlamlı yüzünde beliren incinmiş ifade, Joe’nun tabutuna çakılan ilk çivi-ydi. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Eğer öğrenirlerse, baban ve Mac beni öldürür...”

“Ona neden vurdun?”

“Çünkü sırtıyordu, küstahtı ve keyfi yerindeydi, sana yaptıklarından sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi seni görmeye gelmişti!” Joe’nun beyni patlayacak gibiydi. Bir an önce gitmesi, ondan uzaklaşması gerekiyordu. “Gitmek zorundayım.”

Janey onun koluna yapıştı. “Bu şekilde olmaz.”

“Yapamam! Aklımı kaybediyor gibiyim! Birine vurdum! Hapse girdim! Öyle sarhoş oldum ki, Beachcomber’ın sokağında kustum. Bununla başa çıkamıyorum!”

“Neyle başa çıkamıyorsun?”

Joe şaşkınlıkla ona baktı. Kendisi sinirlendikçe Janey sakinleşiyor gibiydi. “Hiçbiriyle. Seninle, onunla, bizimle.”

“O ve ben diye bir şey kalmadı.”

“Kâğıt üstünde belki.” Sinirle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, böylece Janey’nin koluna yapışan elinden de kurtulmuş oldu. “Bunu atlatana kadar önünde uzun bir yol olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Belki o kadar uzun değildir. Nişanlım başka biriyle sevişirken görmek bazı şeyleri hızlandırıyor.”

“Daha on dakika önce onun için gözyaşlarına boğuluyordun.”

“Onu kaybetmekten çok hayallerimi kaybettiğim için üzgünüm.” Sanki bunu birden anlamış gibi başını eğdi. “Hımm. Yüksek sesle söyleyene kadar bunu idrak etmemiştim.”

“Hayallerini kaybetmek zorunda değilsin Janey.” Joe hem konuşuyor hem de söylediği her sözü geri almak istiyordu. Daha az önce beraberliklerinin hata olduğunu söylememiş miydi?

“Öyle mi?”

Bir an önce oradan uzaklaşması gerektiğini bildiği halde, gözlerini ondan ayıramıyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Hâlâ istediğin her şeye sahip olabi-

lirsin ve bunu, seni asla aldatmayacak biriyle yapabilirsin.”

“Bu akşam bana gel. İş çıkışı.”

Joe nihayet gözlerini ondan ayırabildi ve yukarıdan yarım diler gibi gökyüzüne baktı. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Lütfen?”

“İstediğim bu değil. Sen hazır olana kadar beklemeliyiz, doğru zaman gelene kadar.” *Bravo Joe*, diye düşündü, *harika düşünceler. Onunla yatmadan önce bunları düşünememiş olman ne kötü.*

“Şokta olduğumu ya da bazı şeyleri inkâr etmeye çalıştığımı düşünebilirsin, oysa içte çok sakınım. Eğer biri bana ‘David seni aldatıyor’ deseydi, muhtemelen inanamazdım. Fakat onu gördüm... o kadınla... sadece birkaç gün önce inanılmaz olan şeye inanmaktan başka çarem yok. İnkâr değil Joe, yemin ederim. Artık onu düşünmek istemiyorum.” Etkileyici gözlerini ona dikti. “Seninleyken iyi hissediyordum. Tekrar öyle hissetmek istiyorum.”

Ona bakıp içinde büyük bir mücadele verirken Joe’nun bütün vücudu gerildi.

“Gelecek misin?”

Kimi kandırıyordu? Sanki ona hayır diyebilirdi. “Evet.” Bu tek sözcüğün ardından, hâlâ oradan uzaklaşabilecek gücü varken dönüp yürüdü. Janey’yi uzaktan sevmenin ne kadar çılgınca bir duygu olduğunu düşünürdü. Oysa bu yaşadığının yanında, sözü bile olmazdı.

10. Bölüm

Adadan ayrılan son feribotu izlerken kendine ne kadar buda olduğunu tekrarlamaya devam eden Joe düş yapmak, tıraş olmak ve üstünü değiştirmek için Beachcomber'a döndü. Daha önce feribot iskelesine gittiğinde personelinin tutuklanmasıyla ilgili sorular sormak için yanıp tutuştuğunu fark etmiş, ama olanları aklından çıkarabilmek için hiçbirini cevaplamadan kendini işe vermişti; ama ne yazık ki bir işe yaramamıştı.

Aynadaki yansımasına baktığında berbat göründüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Aşırı alkolün devam eden etkisi, uykusuzluk ve hapiste geçirdiği birkaç saat bu bezgin görüntü için yeterli olmuştu ve eli dayanılmayacak kadar sızlıyordu. “Bu gece kesinlikle oraya *gitmemelisin*, beni duyuyor musun?” dedi, aynadaki görüntüsüne. “Dinliyor musun?”

Aynadan uzaklaşıp mırıldandı. “Sanmıyorum.” Temiz bir gömlek çekip haki şortunun düğmelerini ilikledi. “Onunla sadece konuşacaksın. David’le arasında geçenler yatışana kadar beklemek zorunda olduğunuza ikna edeceksin. Şansımızı iyi kullanmalı, her şeyi doğru yapmalıyız. Her ne olursa olsun, *dokunmak*

yok. Ne olursa olsun!” Bütün savunmalarını sıraya dizdikten sonra cüzdanını ve anahtarlarını alıp odadan çıktı, aşağı inerken liseden sınıf arkadaşı ve aynı zamanda Mac’ın marinadaki sağ kolu Luke Harris’le karşılaştı. “Selam Luke, nasıl gidiyor?”

İki adam tokalaşırken Joe acıyla yüzünü buruşturdu.

“Joe.” Gevezelikten hoşlanan biri olmayan Luke neşeli bir ifadeyle ona baktı. “İyi bir gün geçirmişsin?”

“Canın cehennememe.”

Luke’un bronzlaşmış yüzü hafif bir tebessümle aydınlandı. “O heriften hiç hoşlanmazdım. Adamda ters bir şeyler var.”

Arkadaşının desteği Joe’yu gülümsetti. “Al benden de o kadar. Şey, bu arada, Mac için bir bekârlar partisi vermem gerekiyor. Var mısın?”

“Elbette. Ne düşünüyorsun?”

Aslında Joe hiç düşünmemiştii. “Şey...”

“Marinada paydos ettikten sonra bir akşam poker ve bifteğe ne dersin? İş bitiminde yukarıdaki restorani kapatırız. Dört Temmuz’un ertesi günü olur mu? Mac’ın kardeşleri düğün için o gün gelecekler.”

“Bu harika. Yemekleri Mario’nun yapmasını isteyeceğim. Limandakilere haber verir misin?”

“Elbette.”

“Minnettarım. İyi akşamlar.”

“Sana da.”

Veteriner kliniğine yürüme mesafesinde, Ocean Road’un arka tarafındaki Janey’nin dik çatılı küçük evine doğru ilerlerken, Joe en azından günün tamamen kayıp olmadığını düşünüy-

yordu. Annesi gibi Janey de ön bahçesini beyaz çitlerin arasında büyüyen sarmaşık güllerle doldurmuştu. Joe bahçe kapısını açtı, ön kapıdan girdiğini kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına baktı.

Janey onu bekliyor olmalıydı, çünkü kapı ardına kadar açıldı ve Joe ilk kez aceleyle onun dünyasına daldı. Daha önce de bu evde verilen yemeklere ve partilere davet edilmişti, ama işi bahane ederek hep reddetmişti. Ona olan duygularını herkesten saklayabilmek için bu kadar çabalarken, onun özel dünyasına girmenin işini çok fazla zorlaştıracığını düşünmüştü. Oysa şimdi her ince ayrıntıyı özümsemek istiyordu. Daha ilk bakışta, evin küçük ve huzurlu olduğunu hissetmişti; tıpkı ondan beklediği gibi. Kitap dolu raflar ve renk cümbüşü içinde rahat ve davetkâr bir ortamdı.

“Janey...” Janey kollarını boynuna dolayıp başını göğsüne yaslayınca, Joe söyleyeceği her şeyi unuttu, yüreğinin nasıl gümbürdediğini onun da duyup duymadığını merak etti. Yasemin kokusu bütün duyularını ele geçirip yumuşacık saçlar çenesine süründüğünde, bütün iyi niyeti uçtu gitti.

Onu kollarına almaktan başka ne seçeneği vardı? Bir kez daha iki yarımın bir araya gelerek mükemmel uyumu oluşturmasıyla sarsılmıştı. Janey de bunu hissediyor muydu? *Hiç dokunmayacaktın* diyerek vicdanı onu uyarıyordu. *Kes sesini. Lütfen kes.*

“Geldiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Janey.

“Konuşmamız gerek Janey.”

Janey ona biraz daha sıkı sarıldı. “Biliyorum, ama biraz

daha böyle kalabilir miyiz?”

Duyguları kabarak boğazını tıkasa da, cevap verebildi. “Elbette.” Joe konuşmaları gerektiğini kendine tekrar edip duruyordu. Bunu *yapmak zorundaydılar*, ama tam o sırada Janey’ nin elleri gömleğinin altında gezmeye başlayınca, bütün mantıklı düşünceleri bir tutku seline dönüşerek kafasını terk edip gitti. Sırtındaki eller yumuşacık ve sıcaktı, düşünebildiği tek şey ona yaslanmış vücudunun geri kalan kısmının ne kadar yumuşak olduğuydu.

“Dün gece seni özledim,” dedi Janey. “Birlikte sadece iki geceden sonra bu nasıl mümkün olabilir?”

Joe’nun yüreği tökezlemeye, gardı düşmeye başladı. Ondan uzaklaşıp yüzünü okşadı ve son öpüşmelerinden bu yana yıllar geçmiş gibi, ısrarla ve azgınlıkla dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Onun tadını çıkarmaya başlar başlamaz Joe’nun üstüne bir sakinlik çöktü. İhtiyacı olan şey buydu. Adaya döndüğünden beri duyduğu bütün endişe ve umutsuzluk kayboldu. Onu biraz havaya kaldırıncı, Janey bacaklarını kalçasına kollarını ise boynuna dolayarak ona karşılık verdi.

“Yatak odası,” diye fısıldayabildi Joe dudaklarının arasından.

Janey onu tek katlı evinin koridorundaki son odaya doğru yönlendirdi.

Joe odayı tarif edecek durumda değildi. Gördüğü tek şey yataktı. Dudakları kilitlenmiş bir halde yatağın üstüne düştüler.

Altlarından yükselen acı bir feryat Joe’nun kalbini durduracaktı. “Bu da ne?”

“Trio,” dedi Janey soluk soluğa ve hafifçe doğrulmaya çalışarak. Altlarından kocaman, üç bacaklı bir kedi fırladı ve hızla odayı terk etti.

“Tanrım.” Joe alnını Janey’nin alnına yasladı. Hâlâ güçlkle soluk alıyordu. “Ömrümün beş yılını yedi.”

Janey gülererek parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. “Nerede kalmıştık?”

“Tam burada,” dedi Joe, dudaklarıyla hafifçe dudaklarına dokunarak. “Ve şurada.” Dilini onun altdudağında gezdirdi, Janey kalçasını ona bastırarak karşılık verdi. Tutku ve duygu yoğunluğuna rağmen, Joe evden gelen yabancı sesler fark etti. Tırmalama, inleme ve tekrar tırmalama sesleri. “Nedir bu?”

“Köpekler.”

Joe onun yüzüne bakmak için başını kaldırdı. “Kaç tane?”

“Beş,” dedi, mahcup bir tavırla sırtarak.

“Bu küçücük evde *beş* köpeğin mi var?”

“Ve üç kedi.”

Joe kıkırdadı ve bir kez daha ona derinden, sınır tanımayan bir aşkla bağlandı. “Seninle ilgili en unutulmaz anılarımdan biri altı yaşından kalma, biliyor musun? Saçların örülüydü ve ön dişlerin yoktu. Evinizin önünde araba çarpan bir sincabı kurtarmıştın. Onu bir ayakkabı kutusu içinde taşıyıp duruyordun, hatırladın mı?”

“Rocky.” Sanki yıllar değil, dakikalar öncesiymiş gibi Janey hüzünlendi. “Onu kurtarmak için çok uğraştım.”

“Mikrop bulaşacak diye annen çılgına dönmüştü, ama umurunda değildi.”

“Onu eve getirmeme izin yoktu, o yüzden merdiven altına saklayıp herkes uyuduktan sonra odama çıkarıyordum. Annem bunu hâlâ bilmez.”

“Muhtemelen böylesi daha iyi.” Parmağıyla onun yumuşak yanağına dokundu. “Çilek desenli tulum giyerdin.”

Janey şaşkınlıkla ona baktı. “Çilekli kurabiye.”

“Ne?”

“En sevdiğim bebeğim. Tulumlarımız takımdı. Bunu hatırladığına inanamıyorum.”

“Her şeyi hatırlıyorum.” Joe onun yüzünü öpücüklerle boğdu. “Seni sevmeye o kadar uzun süre önce başlamış olmalıyım. Altı yaşındayken bile farklı biriydin.” Öpücükler arttıkça Janey iç çekerken, diğer odadan gelen inlemeler de yükseldi. “Arkadaşlarınla tanışabilir miyim?”

“Şimdi mi?”

“Tabii, neden olmasın?”

“Ben düşünmüştüm ki asıl istediğin...” Vajinasını hafifçe onun sertliğine sürterken, ona yatak odasına neden geldiklerini hatırlattı.

Onu deli gibi istese de, seks yapmaktan çok konuşmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordu. “Daha sonra da isteyeceğim.”

“Söz mü?”

“İmmm,” dedi, dudaklarına bastırırken. “Daima.”

Gönülsüzce olsa da, Janey onu bıraktı ve oturup parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Bir süre sessizce yanında durup Joe’yu seyretti.

“Ne?” diye sordu sonunda Joe.

“Hâlâ aramızda her şeyin nasıl bu kadar hızlı değiştiğini anlamaya çalışıyorum. Sana baktığımda her zaman arkadaşım olan Joe’yu görüyorum.”

Joe güçlkle yutkundu. “Bütün gördüğün bu mu?” Cevabı beklerken kalbi küt küt atıyordu.

“Hayır,” dedi Janey yumuşak bir sesle, “zaten anlamaya çalıştığım kısım bu. Artık bütün bu farklı şeyleri de görüyorum.”

Joe minnetle, rahatlamayla ve mutlulukla ağlamak istedi. Nihayet. Nihayet. *Nihayet*. “Sana baktığımda her zaman gördüğüm şeyleri görmeye başladın.”

“Sanki seninle yeni tanışmışız ve her şey mümkünmüş gibi geliyor.”

Duygulanan Joe onun elini tuttu, birbirine kenetlediği parmaklarını dudaklarına götürdü. “Her şey mümkün Janey. Sadece hazır olduğundan emin olmak zorundasın.”

“Endişelendiğini biliyorum ve bu yüzden seni suçlamıyorum, ama bunun için hazırım. Senin için. Bunu istiyorum Joe. Artık seni gördüğümde, şeyden beri...”

“Çılgınlar gibi birbirimizi becerdiğimizden beri mi?” diye sordu sırtarak.

Janey omzuyla ona vurdu. “Benimle dalga geçme.”

“Artık beni gördüğünde ne oluyor hayatım?”

“Seninle yalnız kalmak istiyorum. Bugün bile, David’le karşılaşmanın üzüntüsüyle seni annemlerin evinde gördüğümde, bütün düşüncem bir an önce herkesten kurtulup seninle baş başa kalmaktı. Bu gece eve dönmek için köpekleri bahane

ettim. Onlara köpek bakıcımın mazereti olduğunu ve onlarla kalmam gerektiğini söyledim. Maddie benimle gelmek istedi ama onu eve gönderdim.” Janey’nin yüzü Joe’nun çok çekici bulduğu gül pembesi bir renge dönüştü. “Bunun ne kadar harika olduğunu düşünmeden duramıyorum. *Bizim* ne kadar harika olduğumuzu.”

Joe hafifçe inledi. Sanki son birkaç gündür aynı şeyi her saniye, her an, milyonlarca kere tekrar yaşamamış gibi.

“Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı.”

“Janey...”

“Hımm?” Janey başını onun omzuna yasladığında, Joe daha önce hissetmediği bir huzurla doldu. Janey’nin başı omzundaydı, Joe kollarıyla onu sarmıştı. İsteddiği her şey buradaydı. Doğru sözcükleri bulmayı ümit ederek genzini temizledi. “Beni dostlarınla tanıştıracaktın.”

“Of, evet.” Janey doğruldu, Joe’nun sımsıkı tuttuğu elini bırakmadan onu koridordaki diğer odaya yönlendirdi. “Geldiğinde üstüne atlamasınlar diye onları önceden buraya kapamıştım.” Janey hayvan arkadaşları için özel olarak döşenmiş odanın kapısını açtı. Her birinin, üstüne ismi işlenmiş yatağı vardı ve yataklar küçük odanın içine daire şeklinde dizilmişti. Joe onların hepsinin özel bakıma ihtiyaç duyan hayvanlar olduğunu anında fark etti. Birinin kulakları yoktu, diğerinin ise kuyruğu kopuktu. Üçüncü köpek soğukkanlı bir tavırla oturmuş, yoğun bir ilgiyle Joe’yu izliyordu. Köpeğin akıllı bakışları Janey’nin sıkıca tuttuğu Joe’nun eline kilitlenmişti ve Joe, eğer Janey’yle bir gelecek hayali kuruyorsa, önce Alman çoban

köpeğinin kalbini kazanmak zorunda olduğunu hemen anladı.

“Bu, Sam.” Janey beyaz tüy yumağını kucaklayıp kaldırmak için Joe’nun elini bıraktı. “Kör bir hanımefendi, ama bunu asla anlayamazsın. Diğer bütün duyularını kullanarak işlerini halleder.” Janey çömelince, diğerleri kucağında bir yer kapmak için ona doğru koştular. Alman çoban köpeği hariç. O, Joe’yu süzmeye devam ediyordu. “Dexter’ı bulduğumuzda,” diye İngiliz av köpeğini işaret etti Janey, “kulakları yoktu. Onları nasıl kaybettiğini düşünmek bile istemiyorum.”

Joe onun yanına oturdu. “Benim geldiğimi duyunca neden havlamadılar?”

“Hayat boyu tacize uğradıklarından, dikkat çekmemek için gelenin dost olduğundan emin olana kadar ses çıkarmazlar.”

Sam beyaz tüy yumağı, Janey’nin kucağından inip Joe’nunkini denemeye karar verdi ve ardından onu koklayıp dostça yalamaya başladı.

“Savunmasız bir hayvana nasıl zarar verilir aklım almıyor,” dedi Joe.

“Benim de öyle. Çok fazla örneği var, hatta bu adada bile tahmin edeceğinden daha fazla. Yazlıkçılar eve dönerken köpeklerini geride bırakmakla meşhurdur. Muttley’yi yaklaşık bir yıl önce, Northeast Light bölgesinde açlık ve susuzluktan ölmek üzereyken buldum. Kuyruğu mikrop kapmıştı ve boydan boya kanıyordu.” Bu hatırayla ürperen Janey kahverengi-siyah kırma köpeğin başını okşadı.

Joe köpeğin kendini Janey’ye teslim etmeden önce, onun

ilk dokunuşuyla nasıl ürktüğünü gözlemledi.

“Hâlâ dayak yiyeceğini sanıyor. Kendini darbeye hazırlıyor ve gelmeyince şaşırıyor.”

“Zavallı bebeğim.” Joe okşamak için elini uzattı, ama köpek ondan uzaklaştı.

“Sana alışması biraz zaman alacaktır, lütfen ona gücenme.”

Joe gülümsedi. Janey bundan daha sevimli olabilir miydi? “Gücenmem. Oradaki komutanın öyküsü nedir?”

“O, Riley. Burası ondan sorulur.”

“Hadi ya!” Joe, içeri girdiğinden beri köpeğin bir kere bile gözlerini kırpmadığından emindi. “Beni parçalamak ister gibi bakıyor.”

Janey güldü. “Muhtemelen biraz kıskandı. David’i hiç umursamazdı.”

“Onu şimdiden sevdim.”

Janey’nin tebessümüyle Joe’nun iliklerine kadar bir sıcaklık yayıldı. “Riley, gel Joe’ya merhaba de.”

Köpek ön ayaklarıyla kalkmak için hamle yaparken, Joe onun arka ayakları olmadığını gördü. “Aman Tanrım, ona ne olmuş böyle?”

“Bir araba çarpıp kaçmış. Doktor Potter onu kurtarmayı başardı, ama hiç kimse iki bacaklı bir köpek istemedi.”

“Ve tabii sen onu eve getirdin.”

“Haftalarca ona ben baktım. Zaten benim olmuştu bile.”

“Bakımlarını karşılamaya nasıl gücün yetiyor?”

“Şey, tıbbi ihtiyaç ve ilaç konusunda Doktor Potter destek

veriyor; o yüzden iş sadece mamaya kalıyor. Doktor emekliye ayrıılıp adaya yeni veteriner geldiğinde ne yapacağımı kara kara düşünüyorum. Fazlasıyla özel bakıma ihtiyaçları var. Özellikle Pixie.” Jack Russell cinsi teriyer onun elini yalayıp kucasına atlarken Muttley’ye çarpıp onu yere düşürdü. “Sürekli kaşınmasına ve mutsuz olmasına sebep olan kalıcı bir deri enfeksiyonu var. Yine de evin hanım ağası gibi davranmaktan vazgeçmiyor.”

Joe elini Muttley’ye uzattı, köpek onun, karnını kaşımamasına izin vererek Joe’yu onurlandırdı. “Hâlâ veterinerlik eğitimi alabilir ve adaya yeni bir veteriner geldiğinde onların bakımı için endişe duymak zorunda kalmayabilirsin.”

“Sana söyledim,” dedi Janey. “Tren kaçtı.”

“Hayır, kaçmadı. Ve sakın bana artık yaşlandığını söyleme. Sadece yirmi sekiz yaşındasın.”

“Ama...”

Riley, Joe’ya yaklaşıp bacağına kokladı. “Başvurmadan bilemezsin.”

“Masrafları nasıl karşılarım ki?”

Sorusu, en azından bu ihtimali düşündüğüne işaret etti. “Ailen zaten daha önce bu masrafı karşılamayı teklif etmemiş miydi? Sanırım ikinizin birden onlara borçlanmaması için seni David ikna etti ve kanımca bu inanılmaz gülünç bir durum.”

Tek gözlü kara bir kedi içeri girip ilgi bekleyerek Janey’ye süründü ve karşılığını almakta gecikmedi. “Onunla ilgili hoşlandığın hiçbir şey yok, değil mi?” diye sordu, Joe’yu sinirlendiren ezik bir sesle. Bu, Janey’nin tarzı değildi, David fa-

ciasının ardından kendini sorguladığını görmek Joe'ya acı veriyordu.

“Sana davranış biçiminden genel olarak hoşlanmıyorduk.”

“Gözümün açılması için neden onu başka bir kadınla yakalamam gerekti?”

“Ona âşıktın Janey. Bunun için özür dilememelisin. En azından benden.”

“Hep kötü müydü? Derinlerde bir yerde merak ediyorum, sence hep kötü biriydi ve ben hiç mi fark etmedim?”

“Tatlım, buna cevap veremem. Tek söyleyebileceğim, eğer seninle bir ömür geçirme şansım olsaydı kendimi dünyanın en şanslı adamı sayardım.”

“Bunu inanarak söylüyorsun, değil mi?”

“Elbette öyle.”

“Bana olan duygularını nasıl hissedemedim? Anlaşılan bunca yıldır at gözlükleriyle dolaşmışım ve bu hafta birden gözlükler çıkınca, David'in aslında pisliğin teki ve senin...”

“Ne? Neymişim ben?”

Işıl ışıl mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. “Henüz emin değilim. Bulmaya çalışıyorum.”

Joe uzanıp öpücüğünü almasını için çenesini kaldırdı.

Riley uzun uzun uludu.

Janey gülererek köpeği okşadı. “Tamam oğlum. Her şey yolunda. O, iyi adamlardan.”

O güne kadar duyduğu en büyük iltifatın bu olduğuna Joe'nun hiç şüphesi yoktu.

11.Bölüm

Janey, Joe'nun elini dudaklarına götürüp incinmiş her bir parmak boğumuna yumuşak öpücükler kondurdu. Elini nasıl incittiğini ve birine vurmanın onun kişiliğine nasıl ters düştüğünü düşündükçe içi acıyordu. “Bunu daha önce, bizimkilerin evine gidip elinin yaralı ve şişmiş olduğunu gördüğümde yapmalıydım.”

“Bu onları şok ederdi, ha?”

“Biraz. Şey... Maddie hariç. O biliyor. İkimizi.”

Joe'nun soluğu kesildi. “Aman Tanrım! Eğer Mac'e söylerse...”

“Söylenemez. Söz verdi.”

Joe güçbela soluğunu bıraktı. “Beni öldürür. Bunu biliyorsun.”

“Bütün olup bitenden sonra biriyle konuşmam gerekiyordu.”

“Ve *Maddie* olmak zorunda mıydı? Seni deli gibi kollayan ağabeyinin nişanlısı?”

“Biz iyi arkadaş olduk ve onun anladığını biliyorum.”

“Bu hoşuma gitmedi Janey. Mac’le sorun yaşamak istemiyorum. Çok eski dostuz ve tam düğünün eli kulağındayken...”

Janey onun endişelerini yatıştırmak için kucağına çıkıp Joe’yu kanepeye doğru bastırdı. “Maddie’nin sessiz kalacağına güveniyorum, yoksa ona söylemezdim.”

“İnsanlar senden istifade ettiğimi sanacaklar.”

Janey onu bir öpücükle susturdu ve bütün öpüşmeleri gibi kısa sürede bu da kontrolden çıktı. “Aksine, *ben senden* istifade ettim, ikimiz de bunu biliyoruz.”

“Başkalarına öyle görünmeyecek, özellikle Mac’e çünkü yıllardır sana karşı neler hissettiğimi biliyor. İlk fırsatta senin üstüne atladığımı düşünecek.”

“Oysa bunun tam tersi.”

“Buna asla inanmaz Janey. Asla.”

“O halde şimdilik aramızda kalsın. Biz uygun görene kadar kimsenin bilmesi gerekmiyor.”

“Peki aramızda kalacak olan şey nedir? Sen nasıl adlandıırıyorsun?”

“Eğlence.” Janey onu öptü. “Heyecan.” Bir öpücük daha. “Tutku.” Artık dili Joe’nun dudakları arasındaydı. “Lezzet.”

Joe yeni bir tutkulu öpücük için parmaklarını Janey’nin saçlarına geçirdi. Dilleri, Janey’nin göğüslerinden göbeğine kadar zevk dalgası gönderen çılgın bir mücadeleye girişti.

Janey dudaklarını Joe’dan kurtarıp yanağında atmaya başlayan sinirin üstüne bastırdı. “Artık zamanı gelmedi mi?”

diye sordu ilgisini boynuna doğru yöneltirken. Joe'nun iri vücudunu saran titreme dalgası, Janey'ye kendi gücünü hatırlatarak farklı bir keyif yaşıyordu.

Joe parmaklarını aşağı indirip Janey'nin bluzunun kenarını tuttu. "Immm, kesinlikle."

"Peki gereken her şeyi konuştuk mu?"

"Yanına bile yaklaşmadık."

Janey onun boynunu omzuna bağlayan tendonu dişlemeye başladı.

Joe irkildi, soluğunu tutarak parmaklarını onun kalçasına geçirdi ve sertleşen erkekliğinin üstüne bastırdı.

"Bekleyecek mi?" diye fısıldadı.

"Beklemek zorunda olduğumu düşünüyorum." Ellerini onun altından geçirip kolayca ayağa kalktı. "Çünkü bu beklemez."

Ahşap zemin üstündeki pati ve pençe gürültüsü arasında, Janey'nin hayvanat bahçesi onları yatak odasına kadar izledi.

"Seyirci önünde mi yapacağız?" diye sordu Joe, onu yatağın yanında yere bırakırken.

"Hadi çocuklar." Janey hayvanları odadan kovaladı, kapıyı arkalarından kapatıp ona döndü. "Nihayet baş başa kaldık."

Koridordan gelen protesto ulumaları, o kadar da yalnız olmadıklarını hatırlatıyordu.

"Benimle ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Joe.

Joe'nun oyunculuğuna gülümseyen Janey, bluzunu çıkarırken onun üstüne doğru hareketlendi. Bunca yıldır uzaktan sevildiğini bilmek farklı bir duyguydu. Janey, David'le olan

ilişisini olumsuz etkileyen çekingenliğini atmaya başlamıştı. Onunla beraberken özgür ve pervasız hissetmezdi, çünkü hiçbir zaman David ilgisini kesintisiz şekilde ona yönlendirmezdi. Joe'yla böyle bir sorunu yoktu.

Joe'nun elleri kaburgalarından ipekli sutyenine doğru kaydı. Göğüslerine dikilen ateşli bakışlardan sutyenin görevini yerine getirdiği belli oluyordu. "Çok güzelsin Janey. İnanılmaz çekicisin."

Janey onun gömleğini kaldırıp parmaklarını karın kaslarında gezdirdi. "Sen de öyle. Gömleğinin altında altılı baklava sakladığına inanmıyorum. Bu suç sayılmalı."

Joe gürlütiyle güldü. "Bunu aklımda tutarım."

"Sadece gömlek giyme, bu beni mutlu etmeye yeter."

"İmmm, seni mutlu etmek isterim." Onu yatağa doğru sürükledi, sutyenin üstünden taşan dolgun eti öptü.

"Şu anda çok mutluyum," diye altında kıvrandı Janey. Tutku ve arzuyla vücudu karıncalanıyor, Joe'nun ona hissettirdiklerini göz ardı etmesini engellercesine göğsünü sıkıştırıyordu. Joe'nun gömleğini başının üstünden çekip çıkardı, omuzlarını ovuştururken Joe sutyenin üstünden göğüsleriyle oynamayı sürdürdü. Joe şortunu sıyırdığında, Janey artık sadece sütyeni ve tangasıyla kalmıştı.

Tangayı görünce Joe'nun gözlerinin karardığını gören Janey güldü.

"Yüreğime indireceksin, değil mi?"

Janey gözlerini kırpıştırdı. "Hiç yapar mıyım?"

"Yapacağına inanıyorum." Hünerli dudaklarını Janey'nin

karnında gezdirmeye başladı, dilini göbek deliğine bastır-
ğında, Janey yeni bir erojen bölgesi olduğunu keşfetti.

Joe'nun saçlarına asıldığında, onun nereye doğru ilerle-
diğini biliyor ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Yapmaktan hoş-
landığı bu şey Janey için hâlâ biraz şok ediciydi, ama Joe'nun
gerçekten keyif aldığı belliydi. Düşüncesi bile, utanarak ve ge-
rilerek bütün vücudunun kızarmasına yol açtı. "Joe..."

"Rahatla hayatım."

Ağzından dökülen yumuşacık sözcüklere rağmen, Joe
onun bacaklarını ayırıp arasına yerleşirken Janey hâlâ titri-
yordu.

Gözlerini kapatıp titremesini kontrol altına almaya çalıştı,
ama Joe ipekli tangasını yalamaya başladığında daha çok tit-
remeye başladı. Duygular dayanılmayacak kadar yoğunlaştı-
ğında göğsünden bir feryat koptu. Dilinin baskısını artıran Joe,
bir parmağını içine kaydır-
dı, dilinin ve parmağının birkaç dar-
besinin ardından, Janey soluğunu kesen yakıcı bir orgazm-
la sarsılmaya başladı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Joe dudaklarını öperken.
"Çok, çok güzel."

Janey bütün vücudunda artçı sarsıntıları yaşarken, ciğer-
lerine hava doldurmaya çalışıyordu.

Kendine geldiğinde, Joe üstünde kalan giysileri de çıkarıp
Janey'nin vücudunun üstüne kapandı. Onun sıcaklığıyla ken-
dinden geçen Janey bulutların üstünde yüzdüğünü hissed-
iyordu.

"Uyuyakalmayacaksın, değil mi?" diye sordu Joe. Hazır

olduğunu hissettirmek için bacağına sürtünürken, Janey onun sesindeki kahkahayı hissedebiliyordu.

“*Bunu sana yapamam,*” diyen Janey, yine de gözlerini açmakta güçlük çekiyordu. Bacaklarını onun kalçasına dolayarak, sanduklarını alması için onu zorladı.

“Bana bak.”

Janey ona bakmak için zorla gözlerini açtı, Joe’nun bakışları hayranlık ve sevgi doluydu. Onun gözlerinde gördüklerinin etkisi altında ezilen Janey elleriyle yüzünü tuttu, tam öpmeye hazırlanırken Joe tek ve sert bir hareketle içine girdi, aldığı inanılmaz hazla Janey hafif bir çığlık attı.

“Janey,” diye mırıldandı dişlerinin arasından. İçinde sanki bir enerji parlaması oldu ve zaten zayıf olan kontrolünü tamamen kaybederek bütün hızıyla vurmaya devam etti. İki eliyle kalçasını sımsıkı kavramış, acımasız hâkimiyetini daha rahat sürdürmek için onu en uygun pozisyona getirmişti.

Janey aşkla çılgına dönmüş ve şehvet girdabında kendini kaybetmiş bir Joe’yu ilk kez görüyordu. Bir öncekinden çok daha güçlü, onu parçalara ayıran ve Joe’yu da eşzamanlı zirveye çıkaran ikinci orgazmına kadar dayandı.

Güçlkle soluk alan Joe onu sımsıkı kendine bastırdı. “Özür dilerim. Bu kadar haşın davranmak istememiştim.”

Janey onun ıslak alnına yapışan saçları geri itti. “Lütfen özür dileme. Hoşuma gitti.”

“Daha önce kendimi asla böyle kaybetmemiştim.”

Bunu ona yaptıranın kendisi olduğunu bilmek Janey’nin hoşuna gidiyordu. “Sahi mi?”

Joe'nun bakışları ona kilitlendi, başını iki yana salladı, dudaklarına yumuşacık öpücükler kondurdu. "Asla."

"Hoşuna gitti mi?"

"Biraz daha fazlası beni öldürür."

Janey güldü, onu saran bacaklarını biraz daha sıkarak dışarı çıkmasını önledi. "Orada kal."

Joe başını onun göğsüne yaslayarak derin derin solumaya çalıştı. "Hiçbir yere gitmiyorum aşkım."

Janey onu biraz daha kendine bastırıp gözlerini kapadı, ait olduğu yerde bulunmanın doyumuyla gerindi.

Janey ertesi sabah şafak vakti, Joe'nun sırtına kondurduğu nazik öpücüklerle uyandı. Onun kucagında kıvrılıp kedi gibi mırıldanmak istedi. Joe onu uyarmaya ve tüm vücudunu ürpertiler sarmaya başlayınca yastığına sarıldı. Eğer David'i bir başka kadınla yakalamamış olsaydı, bu tür bir arzudan hiç haberdar olmayacağını düşündü. David'le evlenip hayatına devam edecek ve tutkunun ne olduğunu bildiğini sanacaktı. Neler kaçıracaktı...

Joe aşağılara indi, her bir kalçasını öperek, yalayarak, ısırarak saygı duruşunda bulundu. Birkaç saniye sonra Janey'yi tekrar zirvenin sınırına getirmişti. Onu dizlerinin üstüne kaldırarak arkasından girdi, ancak bu kez sert ve hızlı değil, yavaş ve duyarlıydı, hâlâ tek bir söz bile söylememişti.

Janey içinde kopan fırtına yüzünden aklını kaçıracağını düşünmeye başlayana kadar yavaş temposunu sürdürdü. Gö-

ğüslerini kavrayıp uçlarını çimdikledi, birleştikleri noktaya şehvet dalgaları göndermeye devam etti. Öylesine uyum içindeydiler ki, Joe onun gelmek üzere olduğunu hissetti ve son vuruşunu yaptı. Birlikte yatağa yuvarlandılar.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Janey’nin kulağına.

Janey onun elini göğsüne bastırdı. O da Joe’yu seviyordu. Buna kuşku yoktu. Fakat ona *âşık* mıydı? Olabilirdi. Kesinlikle. Bununla beraber, emin olmadan onun duymayı çok istediği bu sözcükleri söyleyemedi.

“Joe, ben...”

“Hayır canım. Hiçbir şey söyleme.”

Onu ne kadar iyi anlıyordu ve Janey bu uyum için ona nasıl da minnettardı.

“Gitmek zorundayım.”

“Henüz değil.”

“Eğer bu aramızda sır olarak kalacaksa, sabah evden çıkarken görülmem doğru olmaz.”

Janey ona baktı. “Bunu bir süre sır olarak saklamak istediğinden emin misin?”

Joe parmaklarını Janey’nin saçlarının arasından geçirdi. “Bazen bir araya gelsek nasıl olur diye hayal ederdim. İtiraf ediyorum, içinde hiç gizlice etrafında dolaşmak yoktu.”

“İstediğinin bu olmadığını biliyorum.”

Joe parmağıyla onun dudaklarına dokundu. “Bunu söylemedim. *Seni* istiyorum. Bütün istediğim bu. Şimdilik böyle olması gerekiyorsa, bununla başa çıkmaya çalışacağım.”

“Az önce ne düşünüyordum, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bu duyguların yaşanabileceğinden habersiz olarak evlenmediğime seviniyorum.”

“Yani o... yatakta seni... tatmin etmiyor muydu?”

“Bu şekilde değil. İşin üzücü yanı, farklı şeyler olabileceğini tahmin bile edemezdim. Onunla olmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, oysa şimdi sadece vasat olduğunu görüyorum. Muhtemelen onun için de öyleydi, o yüzden böyle bir şey yaptı.”

“Bana bir taahhütte bulunmadan önce bütün bunları iyice düşünmeni istiyorum Janey. Dönüp baktığımızda, sen hazır olmadan bir şeyleri aceleye getirdiğimiz için pişman olmak istemiyorum. Beni en çok bu üzer.”

Onu biraz daha kendine doğru çekti. “Sana böyle sarılabilmek için gerçekten çok uzun bir zaman bekledim. Şimdi bunu mahvetmek istemem.”

“Mahvetmeyeceğiz.” Dudaklarını Joe’nun göğsüne bastırıp eliyle sırtını okşadı. “Çünkü fazlasıyla güzel.”

“Evet,” dedi Joe, duygu yüklü bir sesle. “Gerçekten öyle. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum.”

“Tekrar ne zaman görüşeceğiz?”

“Dün arabanın hazır olduğunu bildirmek için aradılar. Bu akşam benimle gelersen, sabah teslim alabiliriz.”

Janey bir süre bunu düşündü. Joe’nun evinde bir gece daha kalmayı nasıl açıklayabilirdi? Ama muhtemelen Maddie dışında hiç kimse bunu sorgulamazdı. Belki bir de Mac.

“Köpeklerle bakacak birini bulabilir misin?”

“Her zamanki bakıcım ada dışında. Maddie’den onları dışarı çıkarmasını isteyebilirim.”

“Mac’in tekrar benimle geldiğini bilmesini istemem.”

“Söylememesini isterim.”

“Janey,” diye içini çekti, “Ateşle oynuyorsun. Durumu öğrenirse kıyamet kopar.”

“O halde, bırakalım düğünden *sonra* öğrensin. Belki mutluluktan iyice aptallaşacağı için herkesin mutlu olmasını ister.”

“Belki beni de rahat bırakıp yaşamama izin verir.”

Janey gülerek Joe’nun göğsünü öpücüklere boğdu, yavaşça sakallı çenesine doğru çıktı. “On gün dayanabiliriz, değil mi?”

Joe onun meraklı ağzını yakalayıp dudaklarıyla kapadı. “Bunca yıl dayanabilmişsem, sanırım on gün daha dayanabilirim.”

“Immm,” diyen Janey, ateşli öpücüklerin devamını bekliyordu.

“İşe dönmek zorundayım.”

“Biliyorum.” Fakat Janey onu bırakmadı. Aksine, üstüne çıkıp onu derinliklerine doğru içine aldı.

“*Janey.*”

“Şirket senin.”

“Ve arada bir gerçek anlamda çalışmam gerekiyor.”

Janey onu içinden çıkarıp kendini yan tarafa bıraktı. “Tamam. Takma kafana. Madem yapacak daha önemli işlerin var...”

Joe homurdanarak onun üstüne çıktı ve yarım kalan işini bitirdi. Tıpkı Janey’nin tahmin ettiği gibi.

Janey onun için bir tıraş bıçağı ve diş fırçası çıkardı, Joe duş alırken kahveyi hazırladı. Her şey çok evcimen görünüyordu: onunla sevişmek, birlikte uyanmak, işe göndermeden önce kahveyi hazırlarken duş alışım dinlemek. Sürekli bir arada yaşayacak olsalar, hep böyle olacaktı.

Köpekleri arka bahçeye çıkardıktan sonra, *En İyi Âşıklar Doktorlardır* yazılı fincanını alarak yemliklerden birinde tohum arayan kardinal kuşunu seyretmek üzere pencerenin önüne gitti. David'in yıllar önce doğum gününde armağan ettiği vitray rüya kapanı sabah güneşinde parlıyor, sadece bir hafta önce bütün hayallerinin duştaki adama değil, ona bağlı olduğunu hatırlatıyordu.

Önceki akşam, Joe gelmeden önce evde David'i hatırlatacak ne kadar fotoğraf ve hatıra varsa toplamaya çalışmıştı. Fincan ve duş kapanı ise, on üç yılın hatırasının evden ve kalbinden çıkmasının daha uzun bir zaman alacağını gösterge-siydi. Bu, evinde ve yüreğinde yeni birine yer yok demek değildi ya da öyle olmalı diyordu kendine.

Ön kapının vurulmasıyla çıplak vücudunun üstüne geçirdiği sabahlığının kemerini biraz daha sıktı. Joe'nun hâlâ duşta olduğundan emin olmak için kapalı banyo kapısına bir göz attı. Janey kapıyı açınca David'in yaralı ve hırpalanmış yüzüyle karşılaştı ve nefesinin kesilmesine zorlukla engel oldu. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gerek Janey." Sesi ağır bir soğuk algınlığı geçiriyor gibiydi. Burnu bandajla kapatılmış, moraran iki gözü de şişmişti. Elini saatlerce aralarından geçirmiş gibi siyah saç-

ları havaya kalkmıştı ve bitkin görünüyordu. Janey, kendisi Joe'nun kollarında huzur içinde uyurken onun bütün geceyi uyanık geçirmesine sevindi. Uykusuz birkaç gece, hak ettiklerinin en azıydı.

“Dün, söylemem gereken her şeyi söyledim,” dedi bir an önce gitmesi için endişelenerek.

“*Sen* söyledin. Ben henüz bilmen gerekenleri söylemedim.”

“Neymiş o? diye sordu, umurunda olmadığı halde. Artık bir önemi yoktu.

David tel kapıyı açıp onun yanağına dokundu, ama Janey başını hızla geri çekerek ona engel oldu ve tel kapıyı yüzüne kapadı. Joe'nun sesleri duyarak David'den kurtulana kadar ortaya çıkmaması için dua ediyordu.

“O kadının benim için *hiçbir* anlamı yok Janey. Sadece seksti. Senin ve benimle bir ilgisi yok.”

Janey şaşkın gözlerle ona baktı. “Bizimle ilgisi olan ve olmayan şeyleri gerçekten ayırt edebildiğini mi sanıyorsun? Yapacağın *her şeyin* –aslında *yapmış olduğun* demeliyim– benimle ilgisi vardı. Benimle *nişanlıydın* David. Canın sıkıldığı için, gergin ya da yalnız olduğun için başkasıyla yatamazsın. Bu işler böyle olmuyor.”

“Bu yüzden seni kaybedemem Janey. Çok şey yaşadık ve bunca zaman beklediğimiz her şeye çok yaklaştık. Seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu *biliyorsun*.”

“Seni kendi yatağında başka bir kadınla sevişirken görene kadar biliyordum. Sana bir şey soracağım.”

“Ne istersen.”

“Onu neden oraya götürdün? Neden benimle birlikte paylaştığın yatağa?”

David ayaklarına baktı ve bu hareketin getirdiği acıyla yüzünü buruşturdu. “Hastanede çalışıyor ve onun... oda arkadaşları var.”

Janey acı acı güldü. “Tabii ya, anlıyorum. İnsanların saygıdeğer Doktor Lawrence’ın aslında ihanet eden bir domuz olduğunu bilmelerini istemezsin.”

“Üzgünüm Janey. Bunu nasıl telafi edebilirim?” İleri doğru bir adım attı, ama Janey tel kapının kolunu kendine doğru çekerek ona engel oldu. “Her şeyi yaparım.”

“O görüntüyü hafızamdan silebilmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Seni *gördüm* David.” Boğazının düğümlenmesinden ve gözlerinin yaşlarla yanmaya başlamasından nefret ediyordu. “Seni *gördüm*.”

“O akşam olanları geri döndürmek için her şeyi feda ederdim. Keşke geleceğinden haberim olsaydı...”

“*Ne?* Kızıışmış nişanlın kasabaya geliyor diye başkasını düzmekten vaz mı geçecektin? Midemi bulandırırıyorsun!”

“Söylemek istediğim bu değildi! Geleceğini bilsem çok heyecanlanırdım! Seni sürekli özledim Janey. Böyle yaşamaktan nefret ediyorum. Düğünümüzü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Düğün filan olmayacak. Bitti.”

“Bitmedi. Tek bir hata yüzünden on üç yılı hiç yaşamamış gibi fırlatıp atamazsın. Hepsini buydu. Tek *bir* hata.”

“Boston’a geri dön David.”

“Bu halde Boston’a dönemem. Onlara kaza geçirdiğimi söyledim, o yüzden birkaç gün daha takılacağım.”

“Harika. Git anneni ziyaret et. Beni rahat bırak.” Janey kapıyı kapamaya çalışırken David hızla tel kapıyı çekip ona engel oldu.

“Janey, tatlım, *lütfe*n. Bırak içeri geleyim. Konuşalım. Halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Bu aşamaya gelene kadar neler atlattık.”

Janey’nin arkasından hafif bir homurtu yükseldi. “Tamam Riley. David gidiyor.” Janey eliyle onu göğsünden itip kapıyı kapadı, kilitledi ve alnını soğuk ahşaba yasladı.

“Janey!” diye seslendi David dışarıdan. “Hadi ama! Bunu yapamazsın!”

“Lütfe’n git, yoksa polis çağıracağım. Ciddiyim.”

“Peki gidiyorum, ama döneceğim. Henüz *bitmedi*. Kesinlikle.”

Janey onun ayaklarını yere vurarak uzaklaşmasını ve bahçe kapısını çarparak kapamasını dinlerken soluğunu tuttu.

Hafifçe inleyen Riley bacağına süründü, Janey uzanıp onun ipeksi kulaklarını kaşdı. “Gitti oğlum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Joe.

12. Bölüm

Janey arkasına döndüğünde, belinde bir havluyla banyonun kapısında duran Joe'yu gördü. Heykel gibi göğsü, kasları ve sarı saçlarından havluya doğru yansıyan ışık, onun sadece varlığıyla bile Janey'ye neden arzularını kamçılandığını anlatıyordu.

Başını hafifçe eğerek Janey'yi yanına çağırdı.

Janey odayı geçerek kendini onun sıcacık ve davetkâr kollarına bıraktı. “Ne kadarını duydun?”

“Sessizce gitmeyeceğini anlayacak kadar.”

“Hayır,” diye içini çekti Janey.

Joe hafifçe onun saçlarını okşadı. “Titriyorsun bebeğim.”

“Beni hazırlıksız yakaladı.” Janey ona baktı. “Ona kadını neden evine getirdiğini sorduğum için gücenmedin umarım.”

“Halletmen gereken şeyler var derken, tam da bu tür şeylerden söz ediyordum. Elbette soruların olacak. Herkesin olur.”

Janey başını tekrar onu göğsüne yasladı. “Sana sığınmasam bunları atlatacak gücü bulabilir miydim bilmiyorum.”

“Ben buradayım.”

Janey dudaklarını Joe’nun boynuna dokundurdu. “Bunun için çok memnunum Joe. Gerçekten.”

“İşe gitmem gerek. Bugün idare edebilecek misin?”

İstemese de Janey onu bıraktı, yatak odasına giderken onu takip edip yatağa oturdu. “Yapmam gereken bazı işler var. Bir şeylerle uğraşmak iyi gelir.” Joe havluyu çıkarınca, Janey onun kaslı omuzlarını, biçimli göğsünü, belini ve daha aşağılarını gözleriyle taradı. Dudaklarını yalarken Joe’nun da ateşli bakışlarıyla onu seyrettiğini gördü.

Gömleğini üstüne geçirdi. “Ne?”

“Sadece sendeki bu inanılmaz ateşi nasıl fark etmediğimi merak ediyorum.”

Tam şortunun düğmelerini iliklerken durdu. “Öyle mi?”

“Evet.”

Joe gözlerini ondan ayırmadan yatağın kenarına geldi, eğilip yüzlerini aynı seviyeye getirdi.

Janey gülümseyerek kollarını Joe’nun boynuna doladı ve onu üstüne çekti.

“Beni dinle seks delisi cadı. İşe gitmezsem kovulacağım.”

Janey dudaklarını onunkilere sürterken Joe’nun derinlerden gelen inlemesiyle eğleniyordu. “Kovulamazsın. İşyeri senin.” Ellerini aşağı indirip kalçasını avuçladı.

“Bunun için on iki saat kadar bekleyemez misin?”

“O kadar uzun mu?”

Joe onun boynuna ağzıyla ateşli öpücükler kondurdu, dilini köprücük kemiğinde gezdirdi. “Beklediğine değecek. Söz.”

Janey parmaklarını Joe’nun saçlarının arasından geçirdi. “Bu gerçek mi Joe? Gerçekten böyle bir şey oluyor mu?”

“Gerçek ve oluyor ve sihir gibi. Sen de aynısını hissediyor musun? Azıcık bile olsa?”

“Ben çok fazla sihir hissediyorum; o yüzden inanamıyorum. Bildim bileli arkadaşız. Ve şimdi bu.”

“Ve şimdi bu.” Bakışlarını ondan ayırmadan Joe parmaklarını Janey’nin parmaklarına kenetleyerek kollarını yukarı kaldırdı. Janey yoğun bir duygu ve tutku yüküyle bacaklarını ona sardı. “Gitmek zorundasın.”

“Biliyorum.” Ancak gitmek için bir harekette bulunmuyordu. Aksine, Janey’yi daha da azdıran ıslak öpücüklerine devam etti.

Janey dilini onun altdudağında gezdirirken Joe uzaklaştı.

“Hayır,” dedi, bir kez daha dudak dudağa gelirken.

Janey hayal kırıklığıyla homurdandı. “Çok zalimsin!”

Joe kıkırdadı. “Sadece bugün beni düşünmeni garanti-lemeye çalışıyorum.”

“Öyle yapacağım.”

Nefeslerini kesen bir öpücük daha. “Söz mü?”

“Evet Joe,” dedi gülerek. “Bugün seni düşüneceğime söz veriyorum.”

“O halde buradaki işim bitti.” Çok zor da olsa, Joe kendini ondan uzaklaştırmayı başardı. “Yedi kırk beşte benimle feribot iskelesinde buluşacak mısın?”

Janey mutfağa doğru onu izledi ve en sevdiği seyahat fincanına sade kahve doldurdu. “Orada olacağım. Mısır gevreği filan ister misin?”

“Restoranda bir şeyler atıştırırım.” Janey’nin ona uzattığı fincana baktı. “Ciddi misin? Kasaba boyunca içi kahve dolu bir inekle yürümemi istemiyorsun, değil mi?”

“En sevdiğim bu,” dedi Janey somurtur gibi yaparak. “İneğimi sana sunmaktan onur duyarım. Bessie’ye iyi bakacağını umuyorum.” Gözlerini deviren Joe onu hızla son bir kez öpüp kapıya yöneldi. “Kahve için teşekkürler. Sanırım.”

“Joe! Bekle.”

Geri dönen Joe merakla bir kaşını kaldırdı.

“Biliyorsun işte, çıkmadan etrafa bir göz at.”

Joe’nun yüzünden anlık bir acı dalgası geçip yok oldu. Gizlice iş çevirmek onu rahatsız ediyordu ve Janey bundan nefret ediyordu.

“Elbette,” dedi. Birkaç dakika önce Janey’nin vücudunda gezen hassas dudaklar şimdi gerginlikle kasılmıştı. “Kim-senin bilmesini istemeyiz, değil mi?”

“Joe...”

“Sorun değil,” dedi ona bakarak. “Şimdilik.”

Linda McCarthy, South Harbor Restoran’dan içeri girip

etrafına bakındı. Kay Lawrence arkadaki masaların birinden ona el salladı. Gürültülü restorandaki bütün gözleri üstünde hisseden Linda, sessizce Kay'ın karşısındaki yere ilişti.

Diğer kadın uzanıp Linda'nın elini tuttu. "Geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Kay onun elini bırakıp arkasına yaslandı. "Öfkелisin."

"Hem de çok. İyi bir sebebim var."

"İnan bana, en az senin kadar öfkeliyim. Janey'yi kendi kızım gibi severim. Bunu biliyorsun."

"Evet."

"Janey'yle birlikte bu kadar mücadele verdikten sonra David'in bu kadar aptalca davranarak her şeyi riske attığına inanamıyorum."

Linda başıyla işaret ederek garsona kahve için onay verdi. "Ve düşüncesizce."

"O da var." Kay fincanından bir yudum aldı. "Bu davranışı beni dehşete düşürdü Linda."

"Şüphem yok. Onunla her zaman gurur duyardın."

"O yüzden anlamam daha da güçleşiyor." Gözlerini kuruladı. "Janey nasıl? Aklım hep onda."

"İyi idare ediyor gibi. Dün gece hayvanlarının yanında olmak için eve dönmekte ısrar etti. Onu mutlu ediyorlar."

"David onu çok seviyor."

"Sevgisini göstermek için tuhaf bir yolu var."

"Sadece bir kere olduğuna yemin ediyor ve bunun için çok pişman. Dün akşam ne halde olduğunu görseydin, sami-

miyetinden şüphe etmezdin.”

“Bu konuda ne yapmamı beklediğinden emin değilim,” dedi Linda. Aynadaki görüntüden, kucagında Maddie’nin oğlu Thomas ile Mac’in içeri girdiğini gördü. Arkalarında Joe vardı. Kapının yanındaki bir masaya oturlurlarken Linda onlara el salladı.

“Of, şu Joe Cantrell,” diye fısıldadı Kay. “David’imin burnunu kırdı! Düşünebiliyor musun?”

“Janey’yle kardeş gibidir. Eğer David’le ilk karşılaşan eşim ya da oğullarımdan biri olsaydı, durum çok daha kötü olurdu.”

“Bir anlaşmazlığı çözmenin yolu bu değil.”

“Bu, anlaşmazlığın ötesinde bir şey Kay. David onu *al-*
dattı ve yakalandı.”

Kay’in kahverengi gözleri yaşlarla doldu. “Tekrar bir araya gelmelerini sağlamak için yapılacak *bir şeyler* olmalı. Bunca yıl... ikisini de diğeri olmadan düşünemiyorum.”

“David’in koca olmaktan anladığı buysa, Janey’nin ona dönmesini istediğimden emin değilim.”

“Şu anda büyük bir mücadele veriyor,” dedi Kay kararsız bir şekilde. “Janey’yle konuşmak istediği şeyler var.”

“Janey’nin onunla konuşmaya niyeti yok.”

“Evlenip birlikte yaşamaya başladıklarında, her şey mükemmel olacak. Tıpkı çocukluklarından beri hayalini kurdukları gibi. Eğer bunu sağlamak için onlara destek olursak, çok mutlu olacaklarından eminim. Böyle olması gerekiyor. İkimiz de bunu biliyoruz.”

“Ben de öyle sanıyordum, ama artık...” Linda, David’in Janey’yi veterinerlik okuluna gitmekten caydırmasının kendisini ve kocasını nasıl üzdüğünü hatırladı. O ilk bozgunun ve şimdi bunun haricinde, ilişkilerinin hep çok sağlam yürüdüğünü kabul etmek zorundaydı.

“Bir şeyler yapmak zorundayız Linda. Seneye düğünleri varken, yollarını kaybetmelerini istemeyiz.”

“Bilmiyorum.”

“David’siz Janey’nin mutlu olacağına, gerçekten mutlu olacağına inanıyor musun?”

“Şaşırtacak kadar çabuk toparlandı. Eminim kısa sürede atlatacaktır.”

“Daha önce böyle bir şey yaşamadı. Bunu kesin olarak bilemezsin.” Kay tekrar Linda’nın eline uzandı. “En azından bunu tekrar düşünmelerini sağlayamaz mıyız? Böylece, ayrılışlar bile, en azından üstümüze düşeni yaptığımızı biliriz.”

Linda karşısındaki kadının doğru bir noktaya parmak bastığını kabul etti. “Ne yapmamızı öneriyorsun?”

Kay eğilip sesini alçalttı. “Aklımdan geçen şu.”

Joe son zamanlarda çoğu sabah yaptığı gibi Mac ile Thomas’ın karşısına oturmuştu. Sohbeta odaklanmaya çalışıyor, ama akıllı Linda McCarthy’nin Kay Lawrence’la bu kadar ateşli ne konuştuğuna takılıyordu.

“Luke, bekârlığa veda partisi için güzel planların olduğunu söyledi,” dedi Mac.

Joe bakışlarını köşedeki masadan ayırıp Mac'e döndü. "Şey, evet. Bugün sana bu konuyu açacaktım. Ayın beşinde poker ve bifteğe ne dersin?"

"Elbette. Kardeşlerim de o sabah geliyor, o yüzden mükemmel olur."

Joe, Janey'nin verdiği inek fincanından bir yudum kahve aldı.

"Bu şapşal fincanı nereden buldun?" diye sordu Mac.

"Şey, bir arkadaşım verdi." Genzini temizledi, sohbet konusunu hemen değiştirmek istiyordu. "Düğün bayağı gerçek görünmeye başladı, ne dersin?"

Mac ironik bir kahkaha attı. "İnanması zor." Thomas'a baktı. "Ama başka türlü olamazdı."

Thomas salyalarını akıtarak sırtıttı. "Babbababab."

Joe, arkadaşının sarışın, mavi gözlü bebeğe nasıl baktığını görünce gülümsedi. "Bana sorarsan, annesinden önce oğluna âşık olmuşsun."

"Kesinlikle. Thomas muhteşem bir pastanın üstündeki krema gibi."

"Harikasin ahabap. Başkasının çocuğuna babalık etmek dünyanın en kolay işi değil."

"Beni asla babası dışında başka biri olarak bilmeyecek. Benim için dünyanın en kolay şeyi bu olacak diye hissediyorum."

"Senin adına seviniyorum Mac. Her şey yolunda gidiyor."

"Bir şey dışında: Maddie'nin annesi. Henüz bilmiyor."

“Seni mi?”

“Hiçbir şeyi.” Mac’ın kaşları endişeyle çatıldı. “Eve düğün için geldiğini bilmiyor ve içimden bir ses, Maddie’nin bir McCarthy’yle evlendiğini duyunca pek heyecanlanmayacağını söylüyor.”

“Maddie ve Thomas’a deli gibi âşıksın. Bunda heyecanlanmayacak ne var?”

“Bir tek şey, hapse girmesine annem sebep oldu. Bunu kolay unutacağını sanmam.”

“Yıllarca adadaki herkese karşılıksız çek yazarak hapse girmesine *kendisi* sebep oldu. Ben bile üstünde onun ismi olan karşılıksız çek yüzünden beş yüz papel içeri girdim.”

“Dava açmadın mı?” diye sordu Mac şaşkınlıkla.

Joe omuz silkti. “Sadece suçunu biraz daha katlamış olurdu ve ben paramı zaten geri alamazdım.”

“Bazen annem de o şekilde bakamaz mıydı diye düşünüyorum,” dedi Mac.

“Bir gün kadının kızıyla evlenmeye kalkacağını bilemezdi.”

“Yine de...” Genelde kendine güveni tam olan Mac, Joe’nun pek alışık olmadığı şekilde kara kara düşünüyordu. “Umarım başımıza dert açmaz. Maddie çok mutlu ve yaşadığı onca şeyden sonra sorunsuz, güzel bir düğünü bir düğünü hak ediyor.”

“İkiniz de hak ediyorsunuz. Engelleri sağdıcına ve kardeşlerine bırak.”

Mac gülümsedi. “Memnuniyetle.”

Kay Lawrence hızla yanlarından geçti, dışarı çıkmadan önce Joe'ya düşmanca bir bakış attı.

"Aha!" dedi Mac ıslık çalarak. "Anne Ayı senden hoşlanmıyor."

"Yavru ayısı tam hak ettiğini buldu."

"Buna itirazım yok."

Linda masalarına yaklaştı. "Siz ikiniz, kenara kayın," dedi Mac ve Thomas'a.

Mac rahatsız olmuş gibi surat asarak annesine yer açtı.

"Şimdi bebeği bana ver."

Sırıtan Mac Thomas'ı yeni büyükannesine uzattı. Joe onların ne kadar büyük bir ilerleme kaydettiklerini düşündü. Linda, Mac'in kasabada haksız yere adı sürtüğe çıkmış bir kadınla ilişkisini onaylamazken, şimdi o kadının çocuğunu kendi kanından, canındanmış gibi kucaklıyordu.

"Benim küçük adamım bugün nasılmış bakalım?" diye cıvıladı Linda, bebeği keyifle kıkırdatana kadar öperken.

"Anne, ben de buradayım," dedi Mac, alınmış gibi yaparak.

Linda dikkatini bebekten ayırmadan cevap verdi. "Tamam, tamam. Günaydın sevgili Malcolm. Şimdi daha mı iyi hissediyorsun?"

Mac, annesinin kendisini nefret ettiği ilk adıyla çağırmasına kızarak kaşlarını çatı. "Beni görmezden gelmeye devam etsen daha iyi. Lütfen."

Onların didişmeleri Joe'yu güldürdü. "Pekâlâ," dedi dayanamayarak, "Kay'le neler kaynatıyordunuz bakalım?"

“Janey ve David’i barıştırmamız gerektiğini düşünüyor.”

Bu haber Joe’nun midesine yumruk gibi oturdu ve derin bir nefes alıp güçlükle yutkunabildi.

En az onun kadar dehşete düşen Mac gözlerini devirdi. “Bana bu işe bulaşmayı kabul etmediğini söyle anne.”

“Düşüneceğimi söyledim.”

Mac’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Benimle dalga geçiyor olmalısın! Adam, senin kızını *aldattı*! Onu hâlâ aynı adamla evli görmek istediğini söyleme!”

Linda içini çekti, biraz yumuşamış gibiydi. “Kay ne kadar uzun bir süredir beraber olduklarını hatırlatarak doğru bir noktaya parmak bastı. Janey’nin ileride pişman olmasını istemiyorum.”

Mac homurdanarak güldü. “Pişman olacağı tek şey, o herifle evlendikten *sonra* adamın ciğeri beş para etmez biri olduğunu keşfetmek olacaktır.”

“Sadece bir kez olduğuna yemin ediyor.”

“Ve sen buna *inandın*, öyle mi? Hadi anne, mantıklı ol.”

Joe felç olmuş gibiydi, giderek büyüyen bir umutsuzlukla onların konuşmasını dinliyordu.

Linda, Joe’ya, “O, Janey’nin fincanı mı?” diye sordu. “Aynısından onda da var.”

Mac’e bakan Joe, onun bütün dikkatinin üstünde yoğunlaştığını gördü. Neyse ki bir şey söylemesine fırsat kalmadan Thomas tekrar yeni babasının kucığına dönmek için acı acı feryat etmeye başladı.

Joe bunu kaçmak için fırsat bildi. “Gitmek zorundayım. Dokuz seferinin kaptanı benim.”

Bebek yüzünden dikkatleri dağılan Linda ve Mac, aceleyle onunla vedalaştı.

Dışarı çıktığında Joe deli gibi çarpan kalbini yatıştırmak için derin derin soluk aldı. Sır olarak saklamaya çalıştıkları bir ilişkileri varken, aptal bir inek fincan her şeyi berbat etmişti. Thomas, Mac’ın dikkatini dağıtmış olabilirdi ama daha sonra düşünmeye vakit bulunca aynısından kız kardeşinde olan fincanı Joe’nun nereden bulduğunu merak edecekti.

“Aksi şeytan,” diye homurdandı feribot iskelesine doğru yürürken. Üstelik Kay Lawrence alçak oğlunun kabahatini düzeltmeye karar vermişti. Güne başlamak için bu da hiç iyi bir haber değildi. “Janey’ye güvenmek zorundasın. Onun ne olduğunu gördü. İki annenin entrikaları adamın verdiği hasarı düzeltmeye yetmez.”

“Kendinle sohbet nasıl gidiyor?”

Joe duyduğu sesle irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Koca McCarthy’nin en iyi arkadaşı, taksi sürücüsü Ned Saunders hurda arabasına yaslanmış, bir sonraki müşterisini bekliyordu.

Joe onun elini sıktı. “Nasıl gidiyor Ned?” Saçları ağarmış yaşlı adamın üstünde haki bir şort ve üstünde *Limonu Istakoz*a Sıkın yazan bir tişört vardı.

“Hapiste kafayı kırmışsın, kendi kendine konuşuyorsun. Derdin ne evlat?”

Joe huysuzca güldü. “Söylesem inanmazsın.”

“Senin yumrukla iş halleden biri olduğunu bilmezdim.”

“Kankan Koca Mac’ten aynı söylevi dinledim.”

“Duyduğuma göre bu seferlik geceyi hapiste geçirmene izin vermemiş,” dedi kıkırdayarak.

“Bugünlük yeterince eğlendiğine göre, yakalamam gereken bir tekne var.”

Ned, *Gansett Gazette*’i dikkatle okumaya geri döndü. “Ona biraz zaman tanı evlat. Sana gelecektir.”

İrkilen Joe, dönüp yaşlı adama baktı. “Ne dedin?”

“İlk söylediğimde duydun.” Ned başıyla feribotu işaret etti. “Anlaşılan sen olmadan gidecekler.”

Joe’nun zihninde soru işaretleri dolaşmaya başladı: Ned nereden biliyordu? Ned *ne* biliyordu? Başka kim biliyordu? Sorular bekleyebilirdi, ama feribot bekleyemezdi ve Joe anakaradaki ofisine gitmek zorundaydı. Adadan ayrılmayı hiç istemiyordu, üstelik David hâlâ oralardayken, ama bir işi vardı ve ne yazık ki bu iş kendiliğinden yürümüyordu.

Tepeden hızla iskeleye doğru inen Joe kendini binlerce parçaya ayrılmış gibi hissediyordu. Janey’ye olan aşkı, her zaman için hayatındaki en basit gerçeklerden biri olmuştu. Son uyarı düdüğüyle birlikte kendini tekneye atarken, bu kadar basit bir şeyin nasıl bu denli karmaşık hale geldiğini merak ediyordu.

13. Bölüm

Joe gittikten sonra Janey tekrar yatağa dönme arzusuna direndi ve duş alarak giyindi. Maddie geldiğinde, bahçede köpeklerle oynayarak güneşin tadını çıkarıyordu.

“Selam,” dedi Maddie, evden geçip arka bahçeye çıkarırken. “Kapı açıktı, o yüzden girdim. Umarım sakıncası yoktur.”

Janey ona gülümsedi. Hâlâ yeni arkadaşlıklarının sınırlarını test ediyorlardı. “Elbette yok. Burada kapı çalman gerekmez.”

“Yo, yine de çalacağım. Hiçbir şeyi *engellemek* istemem.”

Joe’yla uyandığını düşünen Janey’nin yanaklarına ateş bastı. Maddie güldü. “Düşüncelerin yüzünden okunuyor.”

“Biliyorum ve bundan nefret ediyorum.”

“Bu, dün gece bir *arkadaşın* olduğu anlamına mı geliyor?”

“Belki.”

Maddie, Janey’nin yanına çimlere çöktü. “Anlat.”

Janey sırtüstü çayıra uzandı, köpekleri bunu üstüne yatmak için açık davet kabul ettiler. Parmaklarını Muttley’nin yu-

muşak kürkünde gezdiren Janey doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Biliyor musun, onunla her şey çok *kolay*.”

“Öyle olmalı. David’le aynı değil miydi?”

“Ben öyle olduğunu sanıyordum, ama bu şekilde değildi. Joe öylesine...”

“Mükemmel mi?”

“Pek çok açıdan evet.”

“Neden arkasından ‘ama’ gelecek gibi hissediyorum?”

“David’le olanlar muhakememi zorluyor. Geçen hafta bana onun beni aldatıp aldatmayacağını sorsaydın, asla derdim. Ona bu derece güvenirdim. Oysa bak ne yapmış.”

“Janey, onun yaptıkları yüzünden kendinden şüphelene-mezsın. Onu seviyordun. Onun da seni sevdiğini düşünüyor-dun. Neden seni aldattığını düşünesin ki? Sorun sende değil, onda.”

“Bunu biliyorum, ama yine de bir yerlerde hata yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Mutlaka bazı işaretler olmalıydı, öyle değil mi?”

“Uzun süre ayrı yaşadınız. Her gün onunla birlikte değil-sen, işaretleri görmek zordur.”

Janey, Muttley’nin kulaklarını okşadı. “Yine de... dönüp geriye baktığımda, görmek istemediğim ya da sorgulamadığım şeyler olduğunu fark ediyorum. Örneğin, bazen uzun süre beni aramaması veya planlarımızı son dakikada iptal etmesi gibi. Bunu her zaman işine yordum ve üzerinde hiç düşünmedim. Oysa şimdi...”

“Şimdi her şeyi sorgulamaya başladın.”

Janey başıyla onayladı. “Bu beni delirtecek.”

“Yanlış bir şey söylemek ya da çizgiyi aşmak istemem,” dedi Maddie, temkinli bir şekilde.

Janey ona gülümsedi. “Sen bana asla yanlış bir şey söylemezsin. İkimizin çok iyi arkadaş olmasını istiyorum. Kafandan geçenleri söyleyebilmelisin.”

Maddie gözyaşlarına boğulurken, aynı anda gülmeye başladı. “Bugünlerde enkaz bölgesi gibiyim. Her şeye ağlıyorum.”

“Bunlar mutluluk gözyaşları.”

“Kesinlikle. Sadece Mac yüzünden değil, senin ve bütün ailen yüzünden. Kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.”

“Diğer ağabeylerim gelene kadar bekle. Mac’i nasıl çıldırttıklarını görünce bakalım hâlâ şanslı olduğunu düşünecek misin.”

“Beni korkutmaya çalışma. Kimse onunla evlenmeme engel olamaz.”

Janey sırttı. “Peki daha önce ne söyleyecektin?”

“Sadece, umarım David’in yaptıklarının faturasını Joe’ya da çıkarmazsın. Bu, Joe’ya haksızlık olur.”

“Elbette, ama gerçeği görmekte fayda var. Bütün bunların hepsi Joe’ya haksızlık. Bana âşık ve ben berbat durumdayım. Özellikle şu sıralar aramızda olanları kışkırtmamam gerekirdi ve ona karşı, uzak durmam gerektiğini bilecek kadar iyi niyetliyim. Fakat içeri girdiği anda ellerime hâkim olamıyorum.”

“Tam bir şehvet düşkünü olmuştun ve sebebini anlayabiliyorum. Adam çok seksi ve sevimli.”

“Kesinlikle *şehvet* düşkünü, ama ya hepsi buysa? Bu onu yıkar. Hiçbir şey söylemedi, ama bu işin gitmesini umduğu yeri biliyorum.”

“Onunla ilgili neler hissediyorsun?”

“Söylemesi zor. Her şey çok karışık. Onu sevip sevmediğimi soruyorsan, elbette seviyorum. Hep sevdim.”

“Ama sadece arkadaş olarak.”

“Doğru, zaten sorun bu. Muhteşem bir seks hayatının etkisi olmaksızın birdenbire onu daha farklı sevmeye başlayabilir miyim, söylemek zor.”

“Eğer bunun bir tepki olduğunu hissetmeye başladıysan, son vermelisin. Hem de derhal.”

“Biliyorum,” dedi Janey. “Onu incitmekten çok korkuyorum.”

“O, yetişkin bir adam ve gözleri de açık. Onun sorumluluğunu üstüne alamazsın. Kendini ve ne istediğini düşünmelisin.”

“Deniyorum, ama çok zor.”

“Zamana bırak ve hiçbir şey için hemen karar vermek zorunda olduğunu düşünme.”

“Bu iyi bir nasihat, Mac’le yaşadığın onca şeyden sonra tecrübe sahibi olmuşsundur.”

“Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğüm zaman...” Maddie ürperdi.

“Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Öyle ya da böyle, sonunda birbirinizi bulurdunuz.”

“Ben de aynı fikirdeyim, ama annem için aynı şeyi söyleyemem. Sabah onu alacağım ve haftaya bir McCarthy’yle evleneceğimi duyunca ne diyeceğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Bana verdiğin öğüdü uygula ve *senin* için en iyi olanı

düşün. Muhteşem ağabeyimle kızının evlenmesine kim itiraz edebilir anlamıyorum, ama bu konuda bir sıkıntı olursa, seni seçim yapmak zorunda bırakırsa, onu seçmeyeceğini söyle.”

“Zaten düşündüğüm kesinlikle bu.”

“Bir hafta içinde seni bekleyen şeyleri düşün, o zaman onunla başa çıkacak cesareti bulursun.”

“Onunla evlenmeyi iple çekiyorum, ama evet demeden önce bir terslik çıkacak diye ödüm kopuyor.”

“Hiçbir terslik olmayacak.”

Ondan söz edildiğini hissetmiş gibi, Mac omuzunda Thomas’la arka bahçeye girdi. Janey sonuna kadar bekâr kalmakta ısrar eden ağabeyinin bu kadar kısa sürede aile babasına dönüşmesine hâlâ inanamıyordu.

“İşte hayatımın erkekleri,” dedi Maddie. Onları görünce gözleri parlamıştı.

“Burada olacağını bildiren mesajını aldım. Artık teslimatı yapabilirim.” Thomas’a sarılıp onu öptükten sonra annesine uzattı. “Görüşürüz ahbap.”

Thomas’tan bir itiraz çılgılığı yükseldi.

“Bu haksızlık,” dedi Maddie, suratını asarak. “Dokuz ay karnında taşı, doğuracağım diye neredeyse kendini gebert, sonra *her zaman* yeni babasını anneye tercih etsin.”

Köpekler onu koklayıp ellerini yalamaya başlayınca Thomas bu kez keyiften çılgılık atmaya başladı.

Mac uzanıp Maddie’nin somurttuğu dudaklarını öptü. “Baba her zaman anneyi tercih ediyor.”

“Eh, bu da bir şey,” dedi Maddie, gözlerinde hınzır bir pırıltıyla.

Kıkırdayan Mac kalkmadan önce onu tekrar öptü. “Kahve var mı ufaklık?”

“Elbette. Keyfine bak.”

“Bir seyahat fincanı gerek.”

“Şey, benimki işyerinde.”

Mac uzun süre onun yüzüne baktı. “Öyleyse boş ver. Marinada içerim. Sahi, bu arada annem restoranda Kay Lawrence’la müzakere halindeydi. Galiba David’le seni barıştırmanın bir yolunu arıyorlar.”

“Harika.”

“Anneme adamın seni aldattığını ve onsuz daha iyi olacağını söyledim.”

“Teşekkürler.”

“Yine de dikkatli ol. Bir şeyler karıştırıyorlar. Ha, ayrıca, Kay, Joe’ya fena takmış, eğer bakışlar öldürebilseydi!”

“Joe orada mıydı?” diye soran Janey, sesinin sıradan çıkması için elinden gelen gayreti gösterdi.

Mac’in imalı bakışıyla Janey’nin sinirleri gerildi. “Evet.” Neyse, işe gitsem iyi olacak. Size iyi günler.”

“Seni seviyorum,” dedi Maddie.

“Ben de bebeğim.” Thomas’a parmaklarını salladı, evin yanından dolaşıp sokağa çıktı.

“Bu kahve meselesi nedir?” diye sordu Maddie.

“Joe ve benimle ilgili olabilir. Bu sabah Joe’ya inek fincanımı vermiştim ve eminim annem bu konuda bir şeyler yumurtlamıştır.”

“Daha sonra kendi keşfedeceğine, Mac’e şimdiden söyleyen iyi olur.”

“Düğün bitene kadar olmaz. Mac’ın Joe’ya nasıl öfkele-
neceğini hepimiz biliyoruz; o yüzden önce düğünü bekleye-
lim.”

“Ondan bu gerçeği sakladığımı öğrenirse, düğün filan ol-
mayabilir.”

“Yo, düğün olacak. Ne yalancı kız kardeşler, ne onay ver-
meyen anneler, ne vahşi atlar, ne de kuduruk sağdıçlar ağabe-
yimin seninle evlenmesine engel olamaz.”

“Umarım haklısındır.”

Janey, Maddie’ye Mac’ten saklayacak daha fazla şey ver-
mektense, hayvanlara bakması için Doktor Potter’ı aramaya
karar verdi. Yine de, acil bir duruma karşın müstakbel görüm-
cesine nerede olduğunu söyleyecekti. Geceyi Joe’da geçirmek
üzere toplanırken, Janey’nin elleri heyecan ve beklentiyle tit-
riyordu. Joe hakkındaki duygularından emin olmayabilirdi,
ama onu görmek için sabırsızlandığından çok emindi.

Maddie’yle yaptığı konuşma aklından çıkmıyordu. Joe’
ya âşık mıydı? David’i gerçekten sevmiş miydi? Aslında, âşık
olmanın anlamını biliyor muydu? David’i bu kadar kolay unut-
ması onu üzüyordu. Bunun sebebinin onu başkasıyla görmesi-
nin şoku olduğunu biliyordu, ama yine de on üç yıl uzun bir
süreydi ve ona duyduğu nasıl bir aşksa, bir anda ölüp gitmişti.

Sevgili hayvanlarıyla teker teker son bir dakika daha ge-
çirdikten sonra çantasını kapıp dışarı çıktı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Janey’nin yüreği ağzına geldi. “Ah David, ödümü kopar-
dın.”

“Nişanı yeni atmış bir kadın olarak, fazlasıyla heyecanlı

görüldüğünü bilmelisin.”

“Acelem var. Şimdi konuşamam.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez. Bana bu tür sorular sorma hakkını seni yatakta başka bir kadınla gördüğümde kaybettin.”

David yüzünü buruşturdu. “Keşke bu konuda ne kadar üzgün olduğumu söylediğimde bana inansan.”

“Yakalandığın için üzgünsün.”

“Bu doğru değil! Eğer benimle konuşursan...”

“Söyleyecek bir şeyim yok. Şu anda yetişmem gereken bir vapur var. İzninle.”

“Neden anakaraya gidiyorsun?”

Janey feribota yetişmek istiyorsa suyuna gitmesi gerektiğini düşündü. “Arabamı almaya. Seni yatakta başka bir kadınla gördükten sonra bozulmuştu.”

“Bu gece nerede kalacaksın?” diye sordu gıcırdattığı dişlerinin arasından.

“Bir arkadaşımda.”

“Hangi arkadaşın?”

“Sana söylemek zorunda değilim.”

David, Janey’nin kolunu yakalayıp gereğinden fazla sıktı. “Başka biri mi var Janey? Kendimi pislik gibi hissetmemi sağladığın bunca zaman içinde belki sen de aynı şeyi yapıyorsun. Kim o?”

Çileden çıkan Janey silkelenip kurtuldu. “Asla sana sadakatsizlik etmedim,” diye haykırdı. “Asla. Tıpkı ilişkimiz gibi, bu konuşma da burada *bitmiştir*.” David’in yanından geçti, arkasına bakmamak için mücadele ederek kaldırıma çıktı. Gele-

ceği önündeydi, arkasında değil. Joe onu bekliyordu, Janey de onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Joe feribot iskelesinde volta atıyordu. *Janey neredeydi?* Vapurun kalkmasına dakikalar kalmıştı ve bu seferin kaptanı olduğundan, o gelse de gelmese de gitmek zorundaydı. Saatlerce bekledikten sonra, onu alıkoyan şeyin ne olduğunu düşünmek istemiyordu.

Atkuyruğu yaptığı sarı saçlarını savurarak otoparkta koştuğunu gördüğünde son uyarı düdüğü de çalmıştı.

“Janey,” diye fısıldadı.

İskele çok kalabalık olduğu için onu istediği gibi karşılamadı. Sadece elini tutup güverteye sürükleyebildi.

“Üzgünüm,” dedi Janey soluk soluğa. “Tam çıkarken davetsiz bir misafir geldi.”

“Yine mi?”

“Keşke Boston’a dönse.”

“Bence de.”

Janey onun elini sıktı. “Bu gece onu düşünmek zorunda değiliz.”

“Bu doğru.”

“Bu yoğun siste gidebilecek miyiz?”

Joe öfkelenmiş gibi yaparak ona doğru eğildi. “Benden şüphe mi ediyorsun?”

“Asla.” Baştan çıkarıcı mavi gözleriyle ona baktı. “Sana bütün kalbimle güveniyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayan Joe karanlık koridorda

çaktırmadan ondan bir öpücük aldı. Joe daha önce olduğundan daha fazla tahrik olamayacağını düşünürken Janey yine yapacağını yapmıştı. “Ciddi olarak dikkatimi dağıttığın için seni kaptan köşküne çıkaramam. Yanaştığımızda seni bulurum.”

“Ciddi olarak dikkatini dağıtma”yı iltifat kabul eden Janey gülümsedi. “Bekleyeceğim.”

“Beklesen iyi olur.”

“Dikkatli ol kaptan.”

“Her zaman, özellikle de çok değerli bir yüküm varken.” Onu bir kez daha öptü. “Sonra görüşürüz.” Joe onun bir masa bulup yerleşmesini, sonra kocaman çantasından bir kitap ve iPodunu çıkarmasını izledi. Diğer adalı yolcular gibi bir saatlik feribot yolculuğunda zaman öldürmek için hazırlıklı gelmişti.

İskeleden ayrılmadan sadece birkaç saniye önce hızla kaptan köşküne çıkan basamakları tırmandı. Güvenlik denetlemelerini daha önce yaptığından, ikinci süvarisi Rob’un bir kaşını kaldırmasına aldırmadı. “Hazır mıyız?”

“Ne zaman isterseniz kaptan.”

“Gidelim o halde.”

Joe feribotu Point Judith’te iskeleye yanaştırdığında başı zonkluyordu, omuzları kasılmıştı. Her zamanki sıfır görüş protokolünü izleyerek, pruvaya iki gözcü tayfa yerleştirmiş, her otuz saniyede bir düdük çalmayı ihmal etmemişti. Bölgedeki diğer tekneleri tespit etmek için radara ve onları limana götürmesi için GPS sistemlerine güveniyorlardı. Yoğun siste kaç kere sayısız yolcuyla güvenle limana ulaştırmış olursa olsun,

Joe için asla rutin bir iş olmayacaktı.

“İyi iş kaptan,” dedi Rob, Joe feribotun dönüşü için gerekli manevraları tamamladıktan sonra.

“Her zamanki gibi ekip işi.” Joe elektronik sistemleri kapatıp kaptan köşkünü kilitledi. “Yarın görüşürüz.”

İkinci katta Rob’dan ayrılıp Janey’yi aramaya başladı. Yolculuk sırasında çantasını başının altına koyarak kıvrılmış ve uyuyakalmıştı. Onu uyandırmadan önce bir süre seyretti. Bazen onun gerçek olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu, daha doğrusu *onların* gerçek olduğuna. En azından şimdilik.

Nasıl sona ereceğini düşünmek istemiyordu, ama tepesinde hiç durmadan dolaşan ve aşağı çöküp onu kendinden uzaklaştıracak olan kötü kaderi hissediyordu. Bu hoş bir düşünce değildi.

Birlikte oldukları değerli zamanı bozmak ya da lanetlemek istemezdi. Uzandı ve onu uyandırmak için bir öpücük konurdu. “Bebğim, geldik.”

Janey kalbini durduran uykulu ve seksi bir tebessümle ona karşılık verdi. “İmmm,” dedi gerinerek. “Kahramanım.”

“Çocuk oynucağı.”

“Nedense bundan şüpheliyim.” Doğruldu, parmaklarıyla saçlarını taradı ve atkuyruğunu yeniden bağladı.

Joe onun çantasını aldı ve uzanıp elini tuttu. Onunla baş başa kaldığı için o kadar heyecanlıydı ki, Janey’yi aracına götürmeden önce her zamanki gibi ofise uğramayı ihmal etti.

Janey titredi. “Sis havayı soğutuyor. Temmuz ayı olduğuna inanmak zor.”

“Evde bunun için bir önlemim var.”

Janey gülümsedi. “Ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kamyonete bindiklerinde Joe tekrar Janey’nin elini tuttu. Ona dokunmaya, onu yanında hissetmeye ihtiyacı vardı. Cennette olduğuna karar verdi. Onu eve götürüyor, uzun bir günün sonunda onunla sohbet ediyor, tutku ve aşk dolu bir gece için umutlanabiliyordu. Eğer bütün sahip olabileceği bunlar olsaydı, Janey sahip olabileceği tek şey olsaydı, hayatını mükemmel kılmak için yeterdi.

“Ne düşünüyorsun orada?” diye sordu Janey.

Joe ona baktı. “Burada olmandan ne kadar keyif aldığımı.”

“Burada olduğum için mutluyum.”

Joe onun mutluluğunun David’den kurtulmuş veya adadaki sorunları geride bırakmış olmasından kaynaklanmadığının farkındaydı. Kendisiyle, aralarında olanlarla bir ilgisi olmalıydı. Elbette öyleydi.

Birkaç dakika sonra eve ulaştılar. “Aksi şeytan,” dedi motoru kapadığında. “Açlıktan ölüyor olmalısın çünkü ben öyleyim.” Onu bir an önce eve götürmeye öylesine şartlanmıştı ki, akşam yemeğini tamamen unutmuştu.

“Pizza söylesek?”

“Olur. Sebzeli mi?”

Janey onu izlerken kıkırdadı. “Eğer sana da uyarsa. Sade peynirli de olabilir.”

“Sebzeli severim.”

“Ama zeytin olmasın,” dedi güzel burnunu kıvrırarak.

“Tamamdır.” Malzemelerini odasına bırakan Joe pizzacıyı aradı ve Janey’yi kaçırıp burada tutsak etse, ailesinin onu ne

kadar sürede bulacağını düşündü.

Pizzacıyla görüşmesi sona erince, Janey mutfağa döndü ve kollarıyla arkasından onu sardı. “Donuyorum. Beni ısıtacak mısın?”

“Lütfen buyurun.” Joe onun elini tutup Janey’yi körfeze ve iskeleye bakan salona götürdü, ama yoğun sisten başka bir şey görünmüyordu. Taş ocağın önüne çömelip kısa sürede alevlenen bir ateş yaktı.

“İmmmm,” dedi Janey kanepeden. “Mükemmel.”

“Seveceğini söylemiştim. Buraya, yanıma gel.”

Janey ona doğru süründü.

Joe onu kollarına alıp kokusunu içine çekti.

Janey kendisini Joe’nun kucağına bıraktığında iç geçirdi, bütün günün yorgunluğu birden vücudunu terk etmiş gibiydi.

“Ateş çok güzel,” dedi Janey.

Joe onun başının tepesini öptü. “Sen de öyle.”

Janey başını eğip dikkatle onun yüzüne baktı.

“Ne?”

“Bu akşam seni görmeyi iple çekiyordum,” dedi Janey yumuşak bir sesle.

Joe kalbinin duracağını sandı. Bu şekilde ona bakarak ya da böyle şeyler söyleyerek Joe’ya neler yaptığının farkında mıydı? “Ben de iple çekiyordum. Bugün sis tam bir baş belası. Uzun süre baktığında, halüsinasyonlar görmeye başlıyorsun.”

“Düşünemiyorum bile. Feribotu hiçbir şey görmeden A noktasından B noktasına getirebilmen inanılmaz.”

“Çok stresli.”

“Çok seksi.”

Joe güldü. “Öyle mi?”

“Evet.”

“O halde seni daha fazla sise çıkarmalıyım.”

Janey eliyle onun yüzüne dokunup elini hafifçe çenesinde gezdirdi.

“Tıraş olmalıyım,” dedi Joe ona bakarak.

“Böyle hoşuma gidiyor.” Janey’nin elinin yerini dudakları aldı. “Bunlar da çok seksi.”

Joe’nun bütün vücudu ürperdi. “Janey...”

Bu yoğun an kapı ziliyle bölündü.

Janey kıs kıs gülerken, Joe pizzacıyı karşılamak için homurdanarak kalktı. Bir şişe şarap açıp ateşin önünde piknik tarzı yemeklerini yediler.

“Evimde, güzel yüzünde alevler dans ederek oturduğunu görünce rüya gördüğümü sanıyorum. Bana rüya olmadığını söyle.”

Dizlerinin üstüne kalkan Janey önündeki boş pizza kutusunu itti, aralarındaki mesafeyi kapatarak kollarını Joe’nun omuzlarına koydu. “Eğer rüyaysa, beni uyandırma. Olur mu?”

Joe ona uzandı, birlikte yere yuvarlandılar. “Anlaştık.”

Atkuyruğu topladığı saçları bir perde gibi çevrelerine saçılmıştı ve onları diğer dünyadan ayırıyordu. Janey başını eğip Joe’nun dudaklarına yumuşacık, duygu dolu bir öpücük kondurdu.

Joe onu oburca yemek istiyordu ama sadece yüzünü avuçladı ve yönetimi ele almasına izin verdi. Janey bu akşam daha bağımsız görünüyor, bütün bu olanların nereye varacağını düşünmekten çok, anı –*beraber* oldukları anları– yaşamayı tercih

ediyordu. Dili Joe'nun altdudağında gezdikten sonra, onun diliyle buluşup derinlere dalmak üzere yola çıktı.

Onun nazik dokunuşlarına karşılık verirken Joe güçlükle soluk alıyordu. Janey ilgisini çenesine yönlendirdikten sonra kulakmemesini dişlemeye başladı ve orada kayboldu. Joe kulağından doğruca aletine uzanan bu erotik sarsıntıyı karşılayabilmek için derin bir soluk aldı. "*Janey.*"

"Hımm?" Janey artık boynundaydı ve oradan göğsüne doğru iniyordu. Joe'nun tişörtünü yukarı sıyırdı, erotik işkenmesine ara vermeksizin başının üstünden sıyrıp çıkardı. "Çok gerginsin. Gevşe Joe. İzin ver biraz da ben seninle ilgileneyim."

Joe onun bu ilgisinden sağ çıkabileceğinden emin değildi. Göğsünün üstünde dolaşan dudakları o kadar yumuşak ve kaygandı ki, Joe sık sık kendine soluk almayı hatırlatmak zorunda kalıyordu. Janey yavaşça aşağı doğru kaydı, karnını onun gittikçe daha da gerilen sertliğine bastırdı.

"Bebeğim, beni çıldırtacaksın," diye fısıldadı, parmaklarını onun altın sarısı saçlarının arasından geçirirken.

Joe'nun omuzlarını ovan Janey meme ucunu yaladığında, Joe vücudundaki bütün hücrelerden bir elektrik akımı geçtiğini hissetti. Janey artık karnına inmişti, onu dili ve dudaklarıyla baştan çıkarıyordu.

Joe liseden beri kendini bir kazaya bu kadar yakın hissetmemişti. Üstelik bu, fermuarının aşağı doğru indirildiğini hissetmeden önceydi. Kontrolden çıkmamak için altdudağını ısırdı.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı Janey karnının üstünden. Joe'nun bütün tüyleri diken diken olmuştu.

“Ne kokuyorum?”

“Deniz, temiz hava ve seksi bir erkek.”

“Hepsi mi?”

“Immm,” diye mırıldandı penisinin başı üstünde gezip sonra birden ağzına alırken.

“Janey, canım, bekle...”

Janey masum mavi gözlerini alayla ona dikti. “Neden?”

“Cadının tekisin, değil mi?” diye hafifçe güldü. “Bana ne yaptığını gayet iyi biliyorsun.”

Janey eliyle hafifçe sıvazlamaya devam ederek onu patlamanın eşiğine getirdi.

“Şikâyet mi ediyorsun?”

Joe çatlak bir sesle soluğunu bıraktı. “Hayır.” Janey onu ağzının derinliklerine alıp diliyle oynamaya başladığında bütün vücudundan ter boşandı. “Janey... tatlım... *Tanrım.*”

Janey’nin gülüşünün getirdiği titreşimlerle işinin bitmesine ramak kalmıştı.

“Bebeğim, yukarı gel. Beraber yapalım.”

Janey tişörtünü ve iç çamaşırlarını çıkarmak için onu rahat bıraktığında Joe yaşamına yeni bir anlam katıldığını hissediyordu. Tişörtünü başının üstünden sıyırıp sutyeninin kopçasını açarak çıkarmasını izlerken tekrar sınıra geldiğini hissetti. Ona dokunmak için uzandı, şimdiye kadar hiç kimse onu böylesine uyaramamıştı.

Janey ellerini göğsüne yaslayarak onu sırtüstü yatırdı. Yetkinin hâlâ kendinde olduğunu göstermek istiyordu. Üstüne çıktı, ateş gibi ıslaklığıyla ona süründü.

İçine girmek için sabırsızlanan Joe kalçasını kavradı, ama

Janey henüz onunla oynamayı bitirmemişti.

Anlaşılan Joe'yu nasıl çıldırttığı umurunda değildi, çünkü başını arkaya atıp güldü. Joe ellerini kalçasından çekip kurgularına doğru kaydıldı ve göğüslerini avuçlayarak başparmaklarıyla uçlarını ovmaya başladı. Nihayet dikkatini çekebilmişti. Janey ona eziyet etmekten vazgeçip onu içine aldı.

"Ahhh," diye inledi yarı kapalı gözlerle Joe'ya bakarak. "Bu çok harika."

Joe üstünde daha sert hareket edebilsin diye parmaklarını onunkilere kenetledi, ama Janey hareketsiz kalarak bir kez daha onu şaşırttı. Joe inledi. "*Janey!*"

"Bana, senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Joe şaşkınlıkla ona baktı. "*Şimdi mi?*"

Janey dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Sen beni çok iyi tanıyorsun. Kahvemi nasıl içtiğimden vejetaryen oluşuma kadar. Hatta yaralı sincabımı ve Çilekli Kurabiye tulumumu bile. Sana yetişmek zorundayım."

Joe parmaklarını Janey'nin kalçasına kaydırarak üstüne daha sıkı bastıldı. "Yani birbirimizi tanıma oyununu şu dakika mı oynamamız gerekiyor?"

Bütün kışkırtıcılığıyla başını yana eğerek tekrar onayladı. "*Tek bir şey Joe. Bütün istediğim bu.*"

"Şu anda böyle bir şey istediğine inanamıyorum."

Janey onun omuzlarını sıktı. "Yapabilirsin ve yaptığında, ödülünü alacaksın."

"Şey, durum böyle olduğunda..." Joe onun altında kıvrandı, hemen şimdi ve daha da fazla istiyordu. Nasıl başardıysa, cevap verebildi. "Boya yapmayı seviyorum."

“Duvarlara mı?”

“Tuvale.” Janey üstünde kalçasını yuvarlayınca yutkundu ve göğüslerini kendine çekmek için uzandı. “Manzara.”

“Ne! Yani *tablo* yapıyorsun.”

“Öyle. Şimdi seks yapabilir miyiz?”

“Seks yapıyoruz zaten.”

“Benim yaptığım biçimde diyorum?”

Janey dudaklarını sarkıttı. “Benim biçimimi beğenmiyormusun?”

“Beğeniyorum. Joe doğrulup bacaklarını kalçasına doladı. “Ama patlamak üzereyim. Benimle birlikte gelmek ister misin?”

“Bana resimlerini gösterir misin? Patladıktan sonra?”

Joe gülmemek için kendini zor tuttu. Bundan daha sevimli olabilir miydi? “Evet!”

Janey kollarını onun boynuna doladı, göğüslerini üstüne bastırdı. “Öyleyse seninle gelmek istiyorum. Götür beni Joe.”

“Memnuniyetle aşkım.”

14. Bölüm

Tanrım, diye düşündü Janey. Adam patlama derken, gerçekten *patlamadan* söz ediyordu. Vücudunu ürperten artçı sarsıntılar, ona yoğun bir birleşmeyi ve benzersiz bir uyumu hatırlatıyordu. David’le beraber geçirdiği bunca yıl boyunca, böyle bir anın yanına bile yaklaşmamıştı. Sırtını okşarken bacaklarının arasında vuruşları hâlâ devam eden Joe’nun üstüne uzandı, istese de Janey’nin kıpırdayacak hali yoktu. Bununla beraber, zihninin derinliklerinde böylesi muhteşem bir seksin ardından yükselen sorular onu rahat bırakmıyordu. Aralarında neler oluyordu? Neden bu kadar önemli olduğunu hissediyordu? Uzun süreli ve ciddi bir durumdan, çok daha ciddi bir duruma geçmeye hazır mıydı?

“A” ile başlayan sözcük Joe’nun ağzından çok rahat çıkıyordu. Kendisi aynı şeyi söyleyemediği için inciniyor muydu? Sadece birkaç gün içinde Joe onun için nasıl bu kadar yaşamsal bir önem kazanmıştı? Ancak hepsinden daha önemlisi, David konusunda müthiş bir yanılgıya düşmüştü. Bu

kadar büyük bir hayal kırıklığının ardından, kendine ve yargılarına nasıl güvenebilirdi?

“O güzel küçük aklından bir dünya şey geçiyor,” diye mırıldandı Joe.

Nereden biliyordu? Nasıl *her zaman* bilebiliyordu?

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Peki o halde, karalamalarımı görmek ister misin?”

Janey güldü. “Immm.”

“O halde koca gövdeni üstümden kaldıracaksın.”

Janey kıpırdayacağına, üstüne biraz daha gömüldü.

Joe onu saran kollarını sıktı. “Veya bütün gece burada kalacağız.”

“Resimlerini görmek istiyorum.”

“Bir yere kaçmıyorlar.”

Janey sevgisinden emin olduğu adamın üstünde onun kokusunun ve onu nazıkçe saran kollarının tadını çıkararak uzanmaya devam etti. Ancak bu doygunluğun hemen altında, cevabı olmayan sorular zihnini bulandırmaya devam ediyordu.

“Keşke seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bana söylesen.”

“Beni bu kadar iyi tanımana üzülmem gerek,” dedi gergin bir gülüşle.

“Bu o kadar kötü bir şey mi?”

“Bazen asap bozucu olabiliyor.”

“Asap bozmayan şeylerden söz etmeye ne dersin? Me-

sela tam seksin ortasında, senin beni benim seni tanıdığım kadar iyi tanımadığına karar vermenden?”

Janey yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

“Olma. Çok şirindi.” Joe aşağı doğru onun yüzüne bakacak şekilde ikisini birden döndürdü. “Ben son derece sıradan bir adamım Janey. Gördüğün şeyler sahip olduklarımın neredeyse tamamı.”

“Bu *hiç* doğru değil! İnsanların böyle düşünmesini istediğin için.”

Joe’nun bir kaşı havaya kalktı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Otuz metrelik bir feribotu, yoğun siste iskeleye yanaştırabilmenin dışında bir sürü yeteneğin var.”

“Mesela?”

“Kendi ellerinle yaptığın şu muhteşem eve bir bak. Hazırladığın somon sosuna ne demeli? Yetmez gibi, *ressam* olduğunu da öğreniyorum!”

Joe güldü. “*Bu* doğru değil.”

“Buna ben karar veririm.” Yüzünde mahcup bir tebesüm belirdi. “Tabii bir de dilinle yaptığın şeyler var. Bu gerçek bir *yetenek*.”

Joe birkaç gün önce Janey’nin bu kadar hoşuna gideceğine ihtimal bile vermediği biçimde gülümsedi, öpmek için ona doğru eğildi. “Beni tanıyorsun işte Janey, hakkımdaki bütün önemli şeyleri biliyorsun.”

Janey onun alnına düşen saçları itmek için uzandı. “Neyin önemli olduğunu daha yeni kavramaya başlıyorum.”

“Umarım Joe’nun listesindeki en önemli şeyin ne olduğunu kendin keşfedersin.”

Bütün korkusuna rağmen bunu biliyordu, onun yüzündeki yoğun arzuyu görmemek için bakışlarını çevirdi.

“Listemin başında olmak hoşuna gitmiyor mu?”

“Beni ürkütüyor.”

Çenesini tutarak Joe onu, yüzüne bakmaya zorladı. “Neden?”

“Seni incitmekten çok korkuyorum. Bunu hiç istemiyorum, ama bir şekilde yapacağımı biliyorum.”

“Benden sen sorumlu değilsin hayatım. Asla böyle hissetmeni istemem. Neye bulaştığımı gayet iyi biliyordum, zamanlamanın berbat olduğunu da biliyordum, ama yine de olmasına izin verdim.”

“Eğer yürümezse, yani ikimiz, kendini iyi hissedecek misin?”

“Sana yalan söylemeyeceğim, yürümesini gerçekten çok istiyorum.”

“Ama ya olmazsa? İyi olacağından emin olmak zorundayım. Buna *ihtiyacım* var.”

“Çok iyi bir hayatım var. Her gün sevdiğim işi yapıyorum. Harika arkadaşlarım ve akşamları dönmeyi iple çektiğim güzel bir evim var. Mükemmel mi? Hayır, ama işe yarıyor. Eğer akşam eve döndüğümde beni bekliyor olsaydın, *o zaman* mükemmel olurdu.”

Janey dudağını dişledi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Acıttığı dudaklarını ona uzatana kadar Joe, Janey’yi dürtükledi. “Öyle sanıyorum ama benimle olmanı istememin tek koşulu, *senin de* gerçekten burada olmayı istemen. Soru işaretleri, kuşkular ve sınırlamalar olmadan.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Evet Janey,” dedi. “İyi olacağım.”

“Söz mü?”

“Evet.” Bu tek sözcük hüznü doluydu, Janey onun toparlamaya çalıştığını fark etti. “Demek benim dil becerilerimi beğeniyorsun, ha?”

“Of, *evet*.”

Joe onu boydan boya öptü. “İşleyen demir ışıldar derler.”

“Öyle mi derler?”

“Hıhı.”

Janey büyük bir zevkle endişelerinin bekleyebileceğine karar verdi. Bu gece beraberdiler ve bunu bozmak istemiyordu. Tasalanmak için yarım bekleyebilirdi.

Joe’nun resimlerine bakmaya fırsat bulduklarında, saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Atölyede diz çökerek yürüyen Janey, üstüne biçimli bacaklarını ortaya çıkaran Joe’nun gömleğini giymiş, ısrarlar karşısında atölyeye sürüklenmek zorunda kalan Joe ise üstüne boxer’ını çekmişti. Janey tuvalleri çevirdikçe, Joe kendini son zamanlarda sık sık olduğu gibi çıplak ve savunmasız hissediyordu.

“Hepsi *inanılmaz*! Neden bunlarla bir şey yapmıyorsun?”

Onun coşkusu karşısında utanan Joe parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Eğlenmek için yapıyorum.”

Janey etkileyici mavi gözlerini ona çevirdi. “Acayip yeteneklisin Joe!”

Tanrım, öyle baktığında Joe kendini *paramparça* hissediyordu. “Teşekkürler.”

Ayağa kalkan Janey, Kuzeydoğu Feneri’ni tasvir eden tuvali eline aldı. “Şuna bak! Mükemmel. Renkler ve tutku! Suya bu hareketi nasıl veriyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi gülerek. “Sadece gördüğümü boyuyorum.”

“Böylesi bir yeteneği bu kadar zamandır gizli tutmana hayret ediyorum.”

“Bu bir *hobi*.”

“*İnanılmaz*.”

“Onu çok beğendiysen senin olsun.”

“Olmaz! Bunu dünyanın parasına satabilirsin!”

“Dünyanın parasını istemiyorum. Beğendiysen alabilirsin.”

“Mümkün değil. Bunları sergilemeli ve satmalısın. Acayip para kazanırsın.”

Joe gülümsedi. “Bu ben değilim hayatım. Ben feribot kaptanıyım. Ressam değil.”

“Neden ikisi birden olmayasın? Veterinerlik okumam için beni ikna etmeye çalışan sen değil misin?”

Kahretsin, kız cevabı anında yapıştıırıyordu! Onun dört ağabeyle başa çıkma tarzını her zaman takdir etmişti. “O başka.”

Beline dayadığı ellerinin ve hafif yana eğdiği çenesinin görüntüsü, sanki saatlerdir açlığını gidermeye çalışmıyormuş gibi, Joe’da ona hemen sahip olma arzusu uyandırırıyordu. Anlaşılan bu açlık asla doyuma ulaşmayacaktı.

“Nasıl başka?”

Köşeye sıkışan Joe tabloyu ondan alıp elini tuttu ve odadan çıkardı. “Eşyalarının arasına koy. Artık senin.”

“Sanat yeteneğinin peşinden gitmekle benim veteriner okuluna gitmem arasındaki farkı söylemeyecek misin?”

Joe mutfaktan bir bardak alıp buzlu su doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra bardağı Janey’ye uzattı ve suyu içerken dudaklarının ve gırtlığının hareketlerini takip etti. Resmen belli olmuştu: Yaptığı her şey Joe’yu uyarırıyordu.

“Sevdiğim bir işim var, her anlamda beni tatmin eden bir iş. Her gün denizin üstünde olmak istiyorum. Düzenli olarak balinaları ve yunusları görüyorum, beynimi, içgüdülerimi ve yılların deneyimini kullanmak zorunda kalıyorum. Bu benim için yeterli.”

Janey bardağı geri uzattı. “Ama her şey demek değil. Neden hem işini hem sanatını birlikte yürütemeyesin?”

“Zaten öyle yapıyorum. Deşarj olmak için resim yapıyorum. Önemli bir şey değil.”

“Üniversitede yağlıboya dersi almıştım.” Janey gözlemini duvara dayadığı, Joe’nun ona verdiği tabloya kilitlemişti.

“Suya hareket vermenin ne demek olduğunu biliyorum. Ben hiç beceremedim. Hatta, sınıfta becerebilen kimse yoktu. Hocanın bile yapabildiğinden emin değilim. İnanılmaz yeteneklisin ve bundan haberin bile yok.”

“*Umrunda* değil,” dedi Joe, bıkkın bir gülüşle. “Sen de bunu anlamıyorsun. Bütün dünya resimlerimi görüp her birinin başyapıt olduğunu söyleyebilir ve bu durum, hayatımda şu anda sahip olduğum şeylerden daha fazlasını bana kazandırmaz.”

Arkasındaki dolaba yaslanmış olan Janey bu kez başparmağının tırnağını kemiriyordu. “Ama yine de...”

Joe bardağı yerine bıraktı, onun yanına gidip kalçasını kavradı. “Ama yine de?”

“Sürekli burada olursam, hayatına sahip olmadığın bir şey katacağımı söylemiştin.”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. Janey hiç uğraşmasa bile onu azdırmayı başarabiliyordu. “Kesinlikle öyle.”

“Bu şaşırtıcı yetenek senin için hiçbir şey ifade etmiyor, ama ben...”

“Sen,” dedi, burnunu öperek, “sen *her şeyi* ifade ediyorsun.”

“Bu nasıl olabilir?”

“İşte *öyle* bebeğim. Biliyorsam kahrolayım.”

Janey uzandı, onu kendine doğru çekip öptü. Öyle nazik ve tatlı bir öpücüktü ki, Joe nasıl ayakta kalabildiğine şaşırdı.

“Hadi yatalım.” Janey onun elini tuttu, parmakları ke-

netlendi ve arkaya doğru yürürken Joe'yu mahvetmek üzere peşinden sürükledi. Bunu bildiği halde, Joe itiraz etmeden Janey'yi takip etti.

Ertesi sabah adadan ayrılan ilk vapurda, Maddie elinde kahvesiyle küpeşteye yaslanmış, annesinin Bağımsızlık Günü'nde salıverilmesinin nasıl bir tesadüf olduğunu düşünüyordu. "Yaşasın özgürlük," diye fısıldadı, midesinde fırtınalar koparken. Otelin barında karşılıksız çek verdiği için Linda'yla tartıştıktan sonra, annesi her olumsuzluğun faturasını McCarthy'lere çıkarmayı huy edinmişti. Büyük kızının bir hafta içinde McCarthy'yle evlenmeyi planladığını duyunca ne söyleyecekti?

Annesinin tepkisini düşününce Maddie ürperdi. Neler söyleyebileceğini, kötü haberi nasıl karşılayacağını kendine defalarca tekrarlamıştı. Her sahnede annesinin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesiliyordu.

Mac bugün onunla beraber gelmek istemiş, ama Maddie yalnız halletmesi gerektiğinde ısrar etmişti. Ayrıca, akşam konukları olacaktı ve hazırlıkları tamamlamak için içlerinden birinin evde kalması gerekiyordu. Yeni evleri, havai fişek gösterisine hâkim bir konumdaydı ve bunu sevdikleri dostlarla paylaşmak istiyorlardı.

Maddie, Mac'in gece boyunca ona sımsıkı sarılıp şafak vaktine kadar sevişmesini, annesinin itirazlarına karşı koya-bilmesi için ona destek vermeye çalışmasına bağlıyordu. Sert

rüzgâr gözlerini yaşartıyordu. Hiçbir şey için kavga etmek zorunda değildi. Mac nazik ve dürüst bir adamdı, üstelik kendisini ve oğlunu her şeyiyle seviyordu. Annesi, Mac'le hiç tanışmamıştı ama ailesi adanın "varlıklı" kesiminden ve kendi ailesi daima "varlıksız"lardan olduğu için, önyargılı davranacaktı.

Bu ne Mac'in suçuydu ne de kendisinin. Annesinin Gansett Inn'in barında, ihbar edilmeyi hak edecek kadar çok karşılıksız çek yazması da onların suçu değildi. Cezaevine gönderilmesine *kendisi* sebep olmuştu ve McCarthy ailesinin Maddie'yi annesinin suçlarından sorumlu tutmamayı bildiği gibi, belki annesi de Mac'i yüreğinde farklı bir biçimde değerlendirebilirdi.

"Hüsnükuruntu, Küçükhanım," diye fısıldadı kendi kendine. "Çılgına dönecek ve bunu engelleme şansın yok." Maddie, annesinin rızası olsa da olmasa da, söyleyeceği hiçbir şeyin hayatının aşkıyla evlenmesini engelleyemeyeceğini kendine bir kez daha tekrarlardı. Annesi, kızının Mac'le mutlu olduğunu, parasını ve ismini önemsemediğini kabullenecek bir yol bulsa elbette çok daha hoş olurdu.

Maddie aklında bu düşüncelerle Mac'in ailesini adada gezdirmek için aldığı siyah SUV'la feribottan çıktı. Annesinin ilk sorusu bu arabayı alacak parayı nereden bulduğu olacaktı.

Maddie, Cranston'daki eyalet hapishanesine giden bir saatlik yol boyunca Mac ve Thomas'a, düğün planlarına, sevdiği adamın kollarında geçireceği mutlu gecelere odaklandı.

Aralarına bir daha hiçbir şey ve hiç kimse giremezdi. Telefonu çalıp ekranda Mac'ın numarası görüldüğünde, cezaevine varmak üzereydi. Ona destek vermek için aradığını bildiği halde, şu son dakikalarda sesini duyunca çözülme korkusuyla cevap vermedi.

Hayır, eve dönmek üzere feribota binmeden önce onu aramayacaktı. “Lütfen,” diye fısıldadı, park yerine çekip motoru sustururken. “Lütfen bir kerecik benim adıma mutlu ol. Sadece bu kez.” Bütün cesaretini toplayarak aracın kapısını açtı ve temmuz güneşine çıktı. İçeride gerekli evrakı imzalayıp klimalı bekleme salonuna geçti.

Kapı açılıp üstünde Maddie'nin gönderdiği kıyafet ve elinde naylon çantasıyla Francine Chester görüldüğünde yaklaşık yarım saat geçmiş ve Maddie titremeye başlamıştı. Annesinin kızıla boyadığı saçlarının dipleri ağarmıştı, adadaki ilk durağının, nakit ödediği sürece göz yumacakları güzellik salonu olacağına kuşku yoktu.

“Çıkar beni buradan.” Francine sanki üç aydır değil de, dünden beri görüşmüyorlarmış gibi hışımla kızının yanından geçti.

Ben de seni gördüğüme sevindim, diye düşünen Maddie onun peşinden dışarı çıktı ve otoparka yöneldi.

Francine güneşe karşı başını eğerek temiz havayı soludu. “Çok şükür o delikten kurtuldum. Kız kardeşin seninle gelemeyecek kadar meşgul müydü?”

“Ashleigh kendini pek iyi hissetmiyor,” dedi Maddie, bebek yeğenini kastederek. “Eve döner dönmez ziyaretine

gelecekler. Tiffany daireyi senin için hazırladı.”

“Ne dairesi?”

“Tiff’in evinde eskiden benim kaldığım daire. Kendi ayaklarının üstünde duruncaya kadar orada kalabileceğini düşündük.”

Francine ihtiyatlı yeşil gözleriyle onu süzdü. “Peki sen nerede olacaksın?”

“Seninle bu konuyu konuşmak istiyorum.” Maddie kamyonetin uzaktan kumandasına basarak kapının kilidini açtı ve annesinin sorgulayan gözlerini kocaman açmasını seyretti.

“Ben yokken piyango mu çıktı?”

Bir anlamda, diye düşündü Maddie. İşte başlıyoruz...
“Nişanlıma ait.”

Francine şaşkınlıkla ona baktı. “Ne *nişanlısı*?”

Maddie yutkunarak korkusunu, endişelerini ve yaklaşan felaket duygusunu savuşturmaya çalışırken annesinin gözlerinin içine baktı. “Bir hafta sonra evlenmeyi planladığım kişi.”

“*Evleniyorsun* ve şu ana kadar bunu bana söyleme gereği duymadın mı? Bir mektup yazabilir ya da aradığında söz edebilirdin.”

“Yüz yüze söylemek istedim.”

“O halde söyle. Kim?”

Maddie gözlerini kırpmamaya kararlıydı. Utanmayacak, annesinin yoğun bakışları altında sinmeyecekti. “Mac McCarthy. Junior.”

Francine kaba bir kahkaha attı. “Bir McCarthy’yle ev-

leniyorsun demek.”

“*Kesinlikle* bir McCarthy’yle evleniyorum ve bununla gurur duyuyorum.”

Francine kollarını kavuşturdu ve çenesini dikip savunma pozisyonuna geçti. “McCarthy’ye ait bir araca binmeyeceğim.”

“Güzel,” dedi Maddie. “O halde eve gidecek başka bir yol bul.” Kamyonetin etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna yerleşti ve marşa bastı. Midesi ağrıyor, yaşlar gözlerini yakıyordu. Annesini orada beş parasız ve eve dönecek başka çaresi olmadan bırakabilecek miydi?

Dakikalara doğru uzayan sessizlikte, Maddie bütün hayatının bu anda toplandığını düşündü. Hayal kırıklıkları ve üzüntü dolu geçmişiyle, Mac’in ona vaat ettiği sevgi ve neşe dolu geleceği arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, geleceği seçecekti. Onunla.

Açık duran yolcu kapısına baktı. “Onu seviyorum, o da beni seviyor ve Thomas’a hayran. Seninle ya da sensiz, onunla evleneceğim. Senin de olmanı tercih ederim, ama beni seçmeye zorlarsan, onu seçerim.”

Başka seçeneği olmayan Francine kamyonete atlayıp kapıyı çarptı. “Onunla evlenmek için cesedimi çiğnemen gerek.”

Maddie omuz silkti. “Eğer gereken buysa.” Kabadayılık taslamasına karşın Maddie’nin elleri öylesine titriyordu ki, arabayı nasıl kullanacağını düşünüyordu.

15. Bölüm

Janey, Maddie ile SUV’unu saat üçte kalkacak feribot kuyruğunda görünce çok şaşırdı. Bakımdan yeni çıkan arabasını da kuyruğa çekip, siyah kamyonetine yaslanmış kollarını kavuşturarak ifadesiz bir yüzle bekleyen Maddie’nin yanına gitti.

“Selam!”

Maddie irkilerek ona baktı. “Selam.”

Janey dikkatle arkadaşına baktı. “Neler oluyor?”

“Annem.”

“*Yaa!*” Janey, Maddie’nin yanında kamyonete yaslandı.

“Anladığım kadarıyla pek iyi gitmedi?”

“Kısaca özetleyeyim mi? Bir McCarthy’yle evlenmek için cesedimi çiğnemen gerek.”

“Bu ifadeyi bir yerden hatırlıyorum. Sen ne dedin?”

“Eğer gereken buysa dedim.”

“Aferin sana,” diye güldü Janey. “Şimdi nerede?”

“Vapura bindi. Ona aldığım biletle yürüdü gitti.” Maddie

zarif ayağını terliğinin içine sokup çıkarıyor, her tavrından bezgin bir teslimiyetçilik okunuyordu. “Destek olacağını sanmak hayalperestlikten başka bir şey değildi, ama yine de...”

“Yine de bir umudun vardı.”

“Hiç öğrenmiyorum. Benim sorunum bu. İnsanların değişebileceğini sanıyorum, ama değişmiyorlar.”

Janey, Maddie’nin koluna girip başını arkadaşının omzuna yasladı. “En sevdiğim huyun ne, biliyor musun?”

Maddie, Janey’ye yaslanmak için başını ona doğru eğdi. “Neymiş?”

“Her zaman iyimsersin, olmak için bir sebebin yokken bile. Sendeki bu özelliği çok seviyorum ve eminim Mac de benim gibi düşünüyor.”

“Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş.”

“Annen olduğunu biliyorum ama senin mutluluğunu çaldığını görmekten nefret ediyorum. Üstelik Mac ve sen birbirinizi bulmak için bu kadar beklemişken.”

“Haklısın. *Kesinlikle* haklısın.”

“Sen izin vermediğin sürece bunu bozamaz.”

Maddie doğrulup Janey’ye baktı, güzel yüzü içten bir tebessümle aydınlanmıştı. “Resmen görüncem olmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Janey onu kucakladı. “Ben de öyle.”

“Peki Joe nerede?”

“Adada. Bir buçuk seferini yaptı. Ben arabayı aldıktan sorna birkaç ufak tefek işi halletmek için kaldım.”

“Dün gece nasıldı?” diye sordu Maddie, çapkın bir gü-lücükle.

“İnanılmazdı.”

Maddie güldü. “O kadar iyi, ha?”

“Acayip. Aramızda akıl almaz bir bağ var.”

“Öyleyse neden mutlu görünmüyorsun?”

“Mutluyum. Çok mutluyum. Sorun bu.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

“Daha bir hafta önce David’le nişanlıydım. Bütün ha-yatım planlıydı. Âşıktım, mutluydum, bir düzenim vardı, an-larsın ya?”

“Peki şimdi?”

“Şimdi, David benim için ölmüş gibi, ona karşı hisset-tiğim her şey yok oldu, oysa Joe’yla üstüne atlamadan yan yana durmama imkân yok.”

Maddie eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Sen. Joe’ya deli gibi âşıksın, ama farkında bile değıl-sin.”

Janey aklını kaybetmiş olduğundan şüphelenmiş gibi Maddie’ye baktı. “Bunu nasıl söylersin? Daha bir hafta önce David’e âşıktım! Ne zamandan beri haftada bir başka adama âşık olan yellozun teki oldum?”

“Yellozun teki değılsin. Hayatın boyunca tek bir adamla oldun Janey. Aşağılık bir şey yaptı ve sen şahit olma şans-sızlığı –belki de şans– yaşadın.”

“Şans.” Janey omuz silkti, başka kadınla olduğunu

kendi gözleriyle görmese, onu hiç tanıyamayacaktı. “Kesinlikle şans.”

“David’e duyduğun aşkın birden yok olması çok mu önemli?”

“Belki değil, ama sadece birkaç günde Joe’ya neredeyse yarı yarıya âşık olmamı nasıl açıklıyorsun?”

“Belki yarı yolu zaten aşmıştın, ama uygun olmadığı için asla kendine itiraf edemiyordun.”

Janey derin bir soluk aldı. “Vay be, hiç insafın yok.”

Maddie yapmacık bir ilgisizlikle omuz silkti. “Sadece gördüğümü söylüyorum.”

Janey için bu sezgi hayret vericiydi. “Gerçekten bunun mümkün olabileceğini düşünüyor musun?”

“O hep eski dost Joe oldu. Ne zaman ihtiyaç duysan, seni dinleyecek bir kulak ya da yaslanacak bir omuz arasan hep oradaydı. Senin iyi hissetmeni sağlıyordu, çünkü senin hakkında, ister saçların, ister kıyafetin, ister gülüşün olsun daima söyleyecek güzel bir sözü vardı. Hangi kız sürekli üstüne titreyen bir erkeğe ilgisiz kalabilir, hele nişanlısı hiç ortalıkta görünmüyorsa?”

Janey uzun uzun Maddie’ye baktı. “Bütün bunları *nereden* biliyorsun? Bizi daha yeni tanıdın!”

Maddie kıs kıs güldü. “Sadece tahmindir ama yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla tam on ikiden vurdum.”

“Kesinlikle düşünmem gereken şeyler söyledin.”

“O kadar da fazla düşünme Janey. İyi bir adam ve seni seviyor. Seni gerçekten seviyor. Neden bundan daha karma-

şık olmak zorunda?”

“Bilmiyorum ama bir sebep bulacağım dan eminim.”

Maddie gülerek kalçasıyla hafifçe ona vurdu. “Sadece oluruna bırak ve soru sorma.” Ceptelefonu çaldı, Maddie arka cebinden çekip çıkardı. “Mac,” diye fısıldadı Janey’ye. “Selam bebeğim. Tahmin ettiğim gibi. Biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin.” Maddie hafifçe güldü. “Peki. O halde görüşürüz. Ben de seni seviyorum.” Konuşmayı bitirip Janey’ye döndü. “Thomas’ı görsün diye feribotu karşılayacak.”

“Ne incelik.”

“Bunu hak etmiyor bile.”

Joe’nun personelinden biri, feribota bineceklerin artık araçlarına dönme zamanı geldiğini işaret etti.

Janey arabasına doğru ilerlemeye başladı, ama sonra geri döndü. “Vapura bindiğimizde müstakbel görümceni annenle tanıştırmaya ne dersin?”

“Biliyor musun,” dedi Maddie sırtarak, “beni çok mutlu eder.”

“Beni de,” dedi Janey.

Janey, Maddie’nin annesinin buz gibi tavrının ardından, Mac’in müstakbel kayınvalidesiyle yaşayacaklarını düşünerek onun için üzüldü. İnsanların iyi ve geçimli olması neden bu kadar zordu? Kendi kızı sevdiği adamla evlenecek olsa en azından mutlu olmaya çaba göstereceğini tahmin etti.

Bu olanların tamamı onu çok üzüyordu. Birden, Joe’yu

görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Joe her zaman iyi hissetmesini sağlıyordu. Maddie bu konuda haklıydı. Konuşmalarının kalan kısmı sürekli aklından geçiyordu. David'le beraberken bile hafiften Joe'ya âşık mıydı? Bu mümkün olabilir miydi?

Zihninde dönen bu sorularla feribottan inip Maddie'nin yanına park etti. Arkadaşı kamyonetten inince yanına gidip omzunu sıktı ve onunla beraber Mac'le Thomas'ın beklediği yere yürümeye başladı.

Maddie kendini Mac'ın kollarına bıraktı ve aralarında fısıldaşırken Janey geride kalarak onları biraz baş başa bıraktı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Joe.

İrkilen Janey ona döndü. “Maddie'nin annesi. Başıyla feribottan inen sert görünümlü kadını işaret etti. “Durum parlak değil.”

Joe kaşlarını çatı. “Derdi ne?”

“Tanrı bilir.”

Adanın ve üstündeki her şeyin sahibi edasıyla, Francine onlara doğru yürüdü. “İşte benim torunum! Of, ne kadar büyümüşsün!”

“Anne, bu nişanlım Mac McCarthy.”

Maddie'yi duymamış gibi, Francine bebeğe uzandı.

Maddie aralarına girdi. “Evlenmeyi düşündüğüm adama bir selam verecek nezaketten bile yoksunsan, korkarım torununun seninle geçirecek zamanı yok.”

“Saçmalama!” diye tükürükler saçtı Francine. “Üç aydır

onu görmedim!”

“O halde biraz kibar olup seninle tanıştırdığım adama merhaba diyebilirsin.” Maddie kollarım kavuşturdu ama Janey onun titrediğini görebiliyordu.

Anlaşılan Mac de görmüştü, çünkü elini uzatıp onun omzuna koydu.

Francine gözlerini devirdi ve küçümseyerek Mac’e bakana kadar iki kadın uzun süre birbirlerini süzdüler. “Merhaba. Şimdi torunumu alabilir miyim?”

Maddie kuşkuyla başını iki yana salladı, gözlerinde yaşlar pırıldıyordu ama kenara çekilip annesinin, oğluna uzanmasına izin verdi.

Mac bebeği büyükannesine verdi.

Çocuğu kucaklayan Francine yanlarından uzaklaşırken kendini ona hatırlatmak için Thomas’ı sımsıkı sardı.

“Güzel,” dedi Maddie titreyen sesiyle. “Çok hoştu.”

“Tamam bebeğim.” Mac onu kendine çekip sarıldı ve saçlarını okşadı. “Tamam.”

“Tamam değil. Sana kaba davrandığı için üzgünüm.”

“Senin üzülmeni gerektiren bir durum yok.”

Ağabeyi ve nişanlısı arasındaki özel bir ana burnunu so-
kuyormuş gibi hisseden Janey uzaklaşıp ahşap kazıklardan birine yaslandı.

Joe onu izledi. “Berbat bir durum, ha?”

“Maddie için üzülüyorum.”

“Ben annesi için üzülüyorum. Sert olmaya çalışmakla o kadar meşgul ki, hayatta en mutlu olması gereken anlardan

birini kaçırmak üzere.”

Janey onun yakışıklı yüzüne baktı. “Sen iyi bir adamsın Joe Cantrell. Üstelik sana yaptıklarından sonra onun için üzülecek kadar da gönlün zengin.”

Onun bu övgüsüne omuz silken Joe kalkmak üzere olan feribota baktı. “Gitmem gerek. Partide görüşürüz.”

“Evet, kesinlikle.”

“Sekiz buçuk gibi orada olurum.”

“Havai fişekler için tam zamanında,” dedi Janey imalı bir şekilde.

Joe dişlerinin arasından inledi. “Seni şimdi, hemen şu anda öpmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Janey ona gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Joe’nun acı çeken ifadesi Janey’yi güldürdü. “Telafi ederim.”

“Immm, edeceğinden eminim.”

Bütün vücudunu saran ateş Janey’yi şaşırttı. “Çabuk dön.” Joe ona dokunmadan uzaklaşınca, Janey onun yoksunluğunu en az duyduğu tutku kadar güçlü hissetti. *Tanrım!*

Janey partiye kadar olan birkaç saati patates salatası yaparak ve duş alıp saçlarını kurutarak geçirdi. Yasemin kokulu parfümünü sürerken, bunu Joe sevdiği için yapmadığını kendine tekrarlıyordu. Samimi olmak gerekirse, Janey bu kokunun onu çıldırttığını biliyor ve tekrar onunla beraber olabil-

mek için sabırsızlanıyordu.

Belki ona âşıktı. Belki uzun süredir böyleydi, ama David'le beraber olduğu için kendine bunu itiraf edemiyordu. Belki her şeyi olurluna bırakmanın, kendini samimiyetle bir ilişkiye bırakıp bütün dünyaya bunu ilan ederek dolu dolu yaşamanın zamanı gelmişti.

Sonra Mac'i ve Joe'yla olan ilişkisi hakkında ne diyeceğini düşündü.

Belki dünya bir süre daha duymasa iyi olurdu.

Kolsuz, sırtı açık kırmızı bir yazlık elbise giydi, hazırlıklara yardımcı olmak için Mac ve Maddie'ye erken gitmeyi düşündü, ama sonra bu fikrinden caydı. Yaşadıkları heyecanın ardından bir süre baş başa kalmaya ihtiyaçları vardı. Öldürmesi gereken bir saati bilgisayar başında geçirmeye karar vererek klasördeki dosyaları karıştırmaya başladı. Aradığını bulunca masaüstünde açtı.

Anılar sel gibi akmaya başladı. Not dökümleri, tavsiye mektupları, başvurular, raporlar... Connecticut Üniversitesi'ndeki Hayvan Bilimleri Bölümü'nün profesörleri onun hakkında çok parlak referanslar vermişlerdi. Klasörde, birinci sıradaki Cornell Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nin red mektubu vardı, ama ikinci sıradaki Colorado ve beşinci sıradaki Ohio Eyalet Üniversiteleri başvurusunu onaylamıştı. Janey, Doktor Potter'ın mezun olduğu Ohio Eyalet Üniversitesi'nde karar kılmış, ama David ikisinin birden tıp eğitimi alamayacakları konusunda onu ikna etmişti.

"Ne kadar gerizekâlmışım," diye fısıldadı kendi ken-

dine, hocalarının yazdığı tavsiye mektuplarını okurken. Columbus, Ohio'ya yaptığı yolculuğu hatırlayan Janey gülümsedi ve ders listesine göz attı. Güçlü bir beklentiyle kollarındaki tüyler ürperdi. Ne kadar heyecanlıydı, hayattan ne çok beklentisi vardı. Sonra David çıkagelmiş ve bütün planları değişmişti.

“Bir daha asla,” diye yemin etti. “Bir daha asla bir erkeğin beni yönlendirmesine izin vermeyeceğim.” Ders listesini iki kez daha gözden geçirdi. “Ama Ohio'ya gidersem, Joe'yla bir ilişkiye nasıl başlayabilirim ki?”

Neden olmasın? diye Joe'nun sanki odadaymış gibi sordugunu duydu. *Neden hepsine birden sahip olmayalım bebeğim?*

Janey gülümsedi. Kesinlikle böyle derdi. Onun hayali desteğiyle dizüstü bilgisayarının marşına bastı ve onu tavsiye eden üç Ucon profesörüne e-posta göndererek, geç olsun güç olmasın diyen bir başvuru sahibini hâlâ destekleyip desteklemeyeceklerini sordu.

Joe'ya söylemek için sabırsızlanıyordu.

Tam çıkmaya hazırlanırken ceptelefonu çaldı. Kay Lawrence. Yine. İstemeyerek de olsa, Janey kendisine ikinci bir anne gibi davranan kadının çağrısına cevap verdi.

“Selam Kay.”

“Janey! Çok şükür sonunda açmaya karar verdin. Seninle konuşmayı gerçekten çok istiyorum.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Zamana ihtiyacım var.”

“Lütfen benden özür dileme. Benim senden özür dilemem gerek.”

“Seninle bir ilgisi yok.”

“Bir araya gelebilir miyiz hayatım? Seni görmek isterim.”

“Mac’ın düğünü yüzünden çok yoğun bir hafta.”

“David’le konuşmalısın Janey. Sana söylemek istediği şeyler var.”

“Benim ona söyleyecek bir şeyim yok.”

“Ciddi olamazsın!”

“Gayet ciddiym Kay.” Janey keyfi bu kadar yerindeyken telefonu açtığına pişman olmuştu. “Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, ama artık onunla evlenebileceğimi sanmıyorum.”

“Bir karar vermeden önce, onunla konuşmayı bekler misin?”

“Kararımı çoktan verdim ve fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Söyleyeceklerini duyunca değiştirebilirsin.”

Janey’nin midesi ağrımaya başlamıştı. “Gitmem gerek Kay. Mac’ın evinde yapmam gereken mutfak işleri var.”

“İkimiz de seni çok seviyoruz Janey,” dedi Kay, sesi gözyaşları yüzünden boğuk çıkıyordu. “Bırak David bilmen gerekenleri söylesin.”

“Hoşça kal Kay.”

Janey, Mac’ın evine ulaştığında, bahçeyle sahil ve ev arasındaki çayıra vuran akşam güneşinin ışığı yumuşak bir

kor rengiydi. Bahçeye serpiştirilmiş sandalyelerde ebeveynleri, marinadan Luke Harris, babasının arkadaşı Ned, ailesiyle birlikte Maddie'nin kız kardeşi Tiffany, Maddie'nin otelden iş arkadaşları ve tersaneden başka adamlar yerlerini almışlardı. Herkes Janey'yi kucaklayarak ve yüreklendirici sözler söyleyerek karşıladı.

Maddie'nin hakkını vermek zorundaydı. Annesinin nişanına verdiği tatsız tepki yüzünden kısa süre önce travma geçirdiğini kimse anlayamazdı. Kırmızı şortunun üstüne beyaz bir bluz giymiş, herkesin içeceklerini aldığından emin olmak için koşuşturuyor, Mac ızgarayla uğraşırken o, soğuk meze tepsilerini taşıyordu. Mac o kadar mutlu ve hoşnut görünüyordu ki, Janey neredeyse Joe'yla ikisinden söz edecekti.

Neredeyse.

Babası yanına yaklaşp kolunu ağaç dalı gibi gövdesine doladı ve onu kendine çekti. "Prensesim nasıl?"

"Direniyorum baba."

"Seninle gurur duyuyorum."

Janey ona baktı. "Sebe?"

"Başını dik tuttuğun için. Bu adadaki dedikoducular önlerinde çiğneyecekleri bir kemik bulduklarında çok acımasızlardır. Sen saklanmıyorsun."

"Başka ne yapabilirim ki?"

Koca Mac onun başını öptü. "İşte benim kızım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

“Hatırlarsan birkaç yıl önce veterinerlik okumaya karar vermiştim, ama David ikimizin masraflarını karşılayamayacağımdan endişelenmişti.”

Koca Mac’ın sevecen bakışları değişti, kaşları çatıldı. “Bu konuyu düşünmek istemiyorum.”

“Sizi üzdüğünü biliyorum.”

“Seni veterinerlik okulunda görmek için her şeyimi verirdim. Ait olduğun yer orasıydı.”

“Bunu söylemeni umuyordum.”

Beyaz bir kaş merakla havaya kalktı.

“Bana hâlâ kredi açar mısınız?”

“Gerçekten mi?” diye sordu babası yumuşak bir sesle.

Janey altdudağını ısıırıp başıyla onayladı.

“Of bebeğim.” Koca Mac kızını sımsıkı kucakladı. “Kredi filan yok.”

Şaşırان Janey ona bakmak için geri çekildi. “Biliyorum, emekli oldun.”

“Tek bir söz daha etme,” dedi babası, yalandan kaşlarını çatarak. “Sana kredi açmayacağım. Masrafı memnuniyetle ben karşılayacağım. Kızımın veteriner olduğunu görmek bana büyük mutluluk verir. Lütfen bunu yapmama izin ver.”

Janey ona gülümsedi, bütün gün tartışmalar da babasının taviz vermeyeceğini biliyordu. “Başa çıkabileceğinden emin misin?”

“Gerekirse biftek yerine hamburger yerim,” diye dalga geçti sırıtarak, “ama konu kapandı Prenses.”

Janey tekrar ona sarıldı. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi seninle öncekinden de fazla gurur duyuyorum. Ağabeyinin nişanından beri duyduğum en güzel şey.”

“Henüz bir şey söyleme. Hâlâ kendimi hazırlamam gerek.”

“Dudaklarım mühürlü.”

Janey onu şüpheyle süzdü. Sabah tersanedeki herkes haberi duymuş olacaktı ve bunu ikisi de biliyordu. “Eminim öyledir.”

Karşılıklı gülüşürken, bahçeye giren David’i görünce Janey’nin gülüşü soldu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Koca Mac, tekrar kaşlarını çatarak.

“İyi soru.”

Janey babasının kolunu sıktı ve David’in partiye katılmasını engellemek için ona doğru yürüdü.

16. Bölüm

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Seni görmek zorundaydım Janey.”

Alacakaranlıkta, Janey gece boyunca yaralarının mor-
dan sarıya dönüştüğünü ve yüzünün önceki güne göre daha
şiş olduğunu fark etti. Duyduğu koku alkol müydü?

“Burada işin yok David. Burası ağabeyimin evi ve sen-
den gitmeni istiyorum.”

“Seninle konuşmadan olmaz.”

“Seninle konuşmuyorum. Ne şimdi ne de sonra.” Arkası
partie dönük olduğu halde Janey, babasının ve ağabeyinin
yaklaştığını hissediyordu. “Lütfen git.”

“Saçmaladığının farkında mısınız?” diye tısladı, araların-
daki mesafeyi kapatarak. “Ben de sizi gördüm.”

“Neden söz ediyorsun?” diye soran Janey’nin sırtı ür-
perdi.

“Sen ve Joe. Ben Boston’dayken, o ne zamandan beri
seni ısıtıyor?”

Janey, babasının ve Mac'ın hızla derin bir soluk aldığını duydu ama gözlerini David'den ayırmadı. "Joe benim *arkadaşım*. Bunu biliyorsun."

"*İmtiyazlı* arkadaş."

"İstediğine inan. Benden bu kadar." Janey yürümeye başladı ama David kolunu tuttu.

"Kendimi pislik gibi hissetmemi sağlıyorsun ama kendin aynı şeyi yapıyorsun! Bana yumruk atmasına şaşmamak gerek. Seni hep kendine istedi! Eminim Janey'nin kırık kalbinin parçalarını toplamaktan çok mutlu olmuştur."

Janey'nin kan beynine sıçradı ve derinlerde bir şalter attı. "Ne olmuş? Ucuz, anlamsız seks yapma hakkına bir tek sen mi sahipsin?" Bu sözleri sarf ettiği anda pişman oldu.

Arkasında biri daha güçlükle soludu ama bu farklıydı. Bu ses sanki... Janey, David'in elinden kurtulup arkasına döndü, Joe yaşadığı şoku olduğu gibi yansıtarak ona bakıyordu.

Joe dönüp gitti ve karanlıkta kayboldu.

"Joe!" diye haykırdı Janey, arkasından koşmak isteyerek.

Mac arkadaşının peşinden giderken, David tekrar kolunu tuttu. "Janey bekle!"

Janey bu kez kükredi. "Bırak beni. *Hemen!*"

"Ben kanserim."

Janey ona bakarken dünyanın ekseninden kaydığını sandı. Daha sonra, aklına gelen ilk düşüncenin David'in onu geri kazanmak için her şeyi söyleyebileceği olduğu için utanacaktı.

Joe oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu. Hayatta hiçbir şey, doğru olmadığına inandığı halde, Janey' nin ucuz ve anlamsız seks yaptıklarını söylemesi kadar onu yaralayamazdı. David onu kışkırtmış, o da karşılık vermişti, ama yine de Joe'yu can evinden vurmuştu.

“Joe! Bekle!”

Tanrım, daha kötü ne olabilirdi? Şimdi de Mac'le mi yüzleşmek zorundaydı?

“Joe!”

Ellerini kalçasına dayadı ve kendini bir yumruğa ya da yüreğini delecek bir başka oka hazırladı. “Ne istiyorsun Mac?”

“Doğru mu?”

Joe en eski arkadaşının yüzüne baktı, ona yalan söyleyemezdi. Yapamazdı. “Evet, ama ne ucuz ne de anlamsızdı.”

Mac ellerini kaldırdığında Joe bir an, onun kendisine vuracağını sandı. Oysa Mac, Joe'ya vurmamak için ellerini meşgul etmek ister gibi, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. “*Ne zamandan beri?*”

“David'i başkasıyla yakaladığı geceden beri.”

“*Ciddi misin? Aynı gün mü? Sana güvenebileceğimi söylemiştin. ‘Bana güvenmeyeceksen kime güveneceksin.’ Aynen böyle demiştin!*”

“Tamamen doğal ve karşılıklıydı Mac.”

“Yıkılmıştı! Perişandı! O haldeyken ondan nasıl yararlanabildin?”

“Ondan yararlanmadım. Onu seviyorum. Bunu biliyorsun.”

“Tanrım, buna *inanamıyorum*! Neden bana söylemedin?”

Joe burnundan soludu. “Öyle ya. Böylece beni ondan yararlanmakla suçlayabilesin diye mi? Çıldırarak, tam düğün arifesinde sağdıcin olmam gerekirken beni hayatından çıkarasın diye mi? Hiçbirimiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedik.”

“Hangi hiçbiriniz?”

Of, aksi şeytan. “Janey ile ben.”

“Başka?”

“Başka yok.”

“*Başka?*”

Joe içini çekti. “Maddie.”

Mac afallayarak geri çekildi. “Bunu bilip benden saklamasına imkân yok.”

“Janey ona güvenerek sırrını açtı ama bizim gibi o da seni daha fazla üzme istemedi. Hepimiz bunu nasıl göreceğini biliyorduk, oysa senin düşündüğün gibi olmadı.”

“Harika, böylece beni karanlıkta bırakmak üzere işbirliği yaptınız.”

“Öyle olmadı. Düğünden sonra sana söyleyecektik.”

Başını iki yana sallayan Mac yere baktı. “Dünyada en yakın olduğum üç insan bu kadar büyük bir şeyi benden saklıyor. Bunu nasıl kaldırabilirim bilmiyorum.”

“Biz seni düşünüyorduk.”

“Hadi ya? Yıkılmış küçük kız kardeşimi becerirken gerçekten beni mi düşünüyordun?”

“Bu haksızlık. Öyle olmadı.” Yine de, Janey’nin ilişkilerini nasıl tarif ettiğini duyduktan sonra, kendisi de merak ediyordu.

“Buna inanamıyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse, seni ilgilendirmez.”

“*Beni ilgilendirmez mi?* O benim *kız kardeşim*! Kesinlikle beni ilgilendirir! Zaten bu yüzden bana söylemedin.”

“Eğer farkına varmadıysan, aynı zamanda yetişkin bir birey.”

“O *daima* benim küçük kız kardeşim kalacak.”

Mac adeta uluyarak bu sözcükleri sarf ederken, tepelerinde ilk havai fişek patladı.

“Ben gidiyorum,” dedi Joe. “Hâlâ ilgileniyorsan, yarın akşam bekârlığa veda partisinde görüşürüz.” Mac’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan Joe döndü ve kasabaya dönebileceği bir taksi ya da onu hemen buradan uzaklaştıracak herhangi bir şey bulmayı umarak yürüdü.

Janey hayatı boyunca kendini hiç bu kadar berbat hissetmemişti. Havai fişekler gökyüzünü aydınlatırken, ailesini bir şekilde atlatıp yarı sarhoş ve ağlamakta olan David’i arabasına atarak annesinin evinin yolunu tuttu. Düşünebildiği tek şey, aralarındaki ilişkiyi ucuz ve anlamsız olarak tanımladığında Joe’nun yüzünde gördüğü şok olmuş ifadeydi. Ger-

çekten öyle düşünmediğini bilmesi gerekirdi, gerekmez miydi?

Onun peşinden gitmek ve sadece David'e tepki vermek istediğini, ciddi olmadığını söylemek istemişti. Ancak önce David'le ve üstüne bıraktığı bombayla ilgilenmek zorundaydı.

“Üzgünüm,” dedi David, Mac'in evinden uzaklaşırlarken. “Sana daha önce söylemeliydim. Bunu biliyorum ama her şey çok hızlı oldu.”

“Ne kadar zamandır biliyorsun?”

“Bir aydır.”

Janey güçlükle soluk alarak David'e baktı ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığını düşündü. “*Kanser* olduğunu nişanına söylemeye gerek duymadın mı?”

“Sana söylemek için bir türlü doğru zamanı bulamadım. Öylesine arayıp pat diye söyleyemezdim.”

“Onun yerine saklamayı tercih ettin. Öğrenmeyeceğimi mi umuyordun?”

“Sana söyleyecektim ama önce kemoterapiye nasıl tepki verdiğimi görmek istedim.”

“Kemoterapi mi aldın?”

“Evet.”

“Tanrım, David.”

“Non-Hodgkin lemfoma. İkinci evre. Geçen sene geçirdiğim boğaz enfeksiyonunun ardından boynumda hiç geçmeyen bir nodül oluştu. Nihayet kontrol ettirmeye karar verdim ve işte! Kanser. Hastalığın seyri iyi, kemo işe yaradı gibi görünüyor, ama yine de kendimi berbat hissediyorum.”

Janey onun anlattıklarını hazmetmeye çalışırken, garip bir biçimde uzak olduğunu hissetti, sanki bunların hiçbirini kendisi yaşamıyormuş gibiydi. Sadece birkaç hafta önce bu haber onu mahvederdi. Aynı geçirdikleri uzun yılların ardından birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarının yeni bir kanıtıydı bu. Nişanlı oldukları halde bu kadar önemli bir şeyi saklaması, ileride onun nasıl bir eş olacağı hakkında oldukça fazla şey söylüyordu.

“Sana ihtiyacım var Janey.” Uzanıp iki eliyle onun elini kavradı. “Bunu sen olmadan atlatamam.”

Janey elini çekti. “Bu çok büyük bir haksızlık! Gerçeği benden haftalarca gizliyorsun, başkasıyla yatıyorsun ve *hâlâ* benden sana destek olmamı istiyorsun!”

Janey’nin gözlerinde biriken yaşlar görmesini engelliyordu; o yüzden arabayı kenara çekip David’e döndü. “Artık seni sevmiyorum. Bu seni incitiyorsa üzgünüm, ama gerçek bu. Hasta olmanı istemiyorum ve başına böyle bir şey geldiği için çok üzülüyorum ama bu, hakkındaki duygularımı değiştirmiyor.”

“Bunu birlikte atlatabiliriz, pek çok şeyi atlattığımız gibi.”

Janey başını iki yana salladı. “Yapamam. Annen, kız kardeşlerin, arkadaşların var. Yalnız olmayacaksın.”

“Janey lütfen. Sana yalvarıyorum. Tek ihtiyacım olan *sen*. Uğraşmak zorunda kaldığım bunca şeyin ortasında bana bunu yapamazsın. Tedavi sürecinde stajyerlikten bile izin almak zorunda kaldım.”

“Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu başkasıyla yatmadan

önce düşünecektin.”

“Benim için hiçbir anlamı yok. Tedavim sırasında tanıştığım bir onkoloji hemşiresi. Sadece bir kez oldu. Korkmuştum ve şaşkındım. Rahatlamak içindi. Hepsi bu.”

Ona ne şüphe, diye düşündü Janey. Başı çatlamak üzereydi. “Beni dinlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Gözleri yeni yaşlarla parlayan David başıyla onayladı.

“Seni çok sevdim. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Sana destek olsun diye tek hayalim veterinerlikten bile vazgeçtim. Seni bekledim. Sana daima sadık kaldım.”

“Son zamana kadar,” diye mırıldandı David.

“Senin koca memeli bir sarışını becerdiğini görene kadar tek bir erkeğin yanına bile yaklaşmadım.”

“Janey...”

“Dinle, bitirmedim. Sizi birlikte gördüğüm an, senin hakkımda hissettiğim her şey yok oldu. Şimdi görüyorum ki, hayatında büyük bir olay var ve bunu bana söyleme gereği bile duymamışsın. Arayacağın ilk kişi ben olmalıydım. Teşhis konulduğunda yanında olmalıydım. Bir tedavi planı hazırlanırken ve stajyerliğinden izin alırken orada olmalıydım. Ciddi ilişkiler bunu gerektirir, önemli kararlarına diğer kişi de dahil olur. Oysa ben bütünüyle dışlandım çünkü sen bana bilgi vermemeyi tercih ettin. Bu konuda ve kim bilir başka hangi konularda.”

“Kasıtlı bir şey yoktu.”

“Kanser testi yaptırmaya karar verdiğin ve beni arayıp haber vermeye gerek duymadığın o an, bütün ilişkimiz hak-

kındaki kararını vermiş oldun. O kadını *bizim* yatağımıza soktuğun anda, bir başka karar vermiş oldun. Bilmediğim başka şeyler de olduğundan şüphelenmiyor değilim. Her koşulda, yaşamak istediğim hayat bu değil.”

“Telafi edeceğim. Bu sadece yolun üstündeki bir tümsek hayatım. Dersimi aldım ve bir daha asla olmayacak. Söz veriyorum. Sen hep haklıydın. Ben okuldayken, benimle yaşamak üzere Boston’a taşınmalıydın. Eğer bunu yapmış olsaydık, bunların hiçbirini yaşanmazdı.”

“Ya da her şey daha öne çekilmiş olurdu.”

“Buna inanmıyorum.”

“Bana kalırsa olan şu, halimizden memnunduk. Yıllarca otomatiğe bağlayarak devam ettik ve diğerini çantada keklik gördük.”

“Bu doğru değil!”

“Doğru olmasaydı, başkasıyla yatmaya ihtiyaç duymazdın.”

David başını iki yana salladı. “Seni asla çantada keklik görmedim.”

“Evet gördün. Ben de aynı şeyi yaptım. Çaba göstermesek bile sağlam bir ilişkimiz olduğunu varsaydık.”

“On üç yıldır berabersek, çaba göstermediğimizi nasıl söylersin?”

“Sana bir şey sorabilir miyim? Ve bana doğruyu söyleyeceğine yemin eder misin?”

“Elbette.”

“Yemin ediyor musun?”

“Evet!”

“Onunla... seks yaptığında... daha mı iyiydi? Yani benimle olduğundan?”

“Bana bunu soramazsın!”

“Sordum ve doğru söyleyeceğine yemin ettin.”

“Bu konuda konuşmayacağım.”

“Sorumun cevabını aldım bile,” dedi Janey, yumuşak bir sesle.

“Nasıl?”

“Daha iyi olmasaydı, bunu söyledin.”

“Benimle oyun oynuyorsun. Yaptığın bu.”

“Hayır, oynamıyorum,” dedi Janey. “Bitti David. Bunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden çoktan ölmüş bir şey üstüne, geçmişe asılarak kendimizi gülünç duruma düşürmeyelim. İkimizin de bunu görmeyi reddetmiş olması ne kadar kötü. Bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarırdı.”

“Sana kanserden söz edince, bana döneceğinden çok emindim,” dedi üzgün bir sesle.

“Keşke daha iyi bir insan olsaydım. Keşke o gün evinde gördüklerimi unutup tedavi sürecinde yanında olsaydım. Fakat bunu yapamam. Eski Janey yapardı ama son bir hafta beni tamamen değiştirdi; seni onunla birlikte gördüğüm zamanın gerisine gidemem.”

“Bunu geri alabilmek için her şeyi yaptım.”

Janey, *ben de yapardım* dememek için kendini zor tuttu. “Bunu anlamayabilirsin ama derinlerde bir yerde seni gördüğüm için seviniyorum. Bir anlamda, bizi büyük bir hata yap-

maktan kurtardı diyebilirim.”

“Evlenmemizin büyük bir hata olacağına asla inanmayacağım.”

“Evlenebilirdik ve düğünden sonra bunları yaşamak çok daha büyük bir felaket olurdu.”

David tekrar onun elini tuttu, Janey bu kez izin verdi. “Gerçekten bitti mi?”

“Korkarım öyle ama umarım arkadaş kalabiliriz. Neler yaptığını, tedavinin nasıl gittiğini bilmek isterim. Beni bilgilendirir misin?”

David başıyla onayladı. “Ben de arkadaş kalmamızı isterim,” dedi, ona uzanarak.

Üzüntü içindeki Janey, onun sarılmasına izin verdi.

David onu sımsıkı kavrayarak başını öptü. “Seni incittiğim için üzgünüm. Beraber olduğumuz bunca zamanda, benden daha iyisini hak ediyordun.”

Yaşlar artık Janey’nin gözlerini yakıyordu. David’in söylediğine karşı çıkamayacağı için, susmayı tercih etti.

“Bir şey sorabilir miyim?”

Janey ondan uzaklaştı. “Elbette.”

“Onunla daha mı iyiydi? Joe’yla?”

David’in dikkatli bakışları altında Janey’nin yüzü kızardı ve karanlık olduğu için dua etti. “Buna cevap vermeyeceğim.”

David yarım yamalak gülümsedi. “Verdin bile.”

17. Bölüm

Herkes gittikten sonra, Mac ortalığı toplarken Maddie mutfağı temizlemeye başladı. Birlikte çalıştıkları yaklaşık on beş dakika boyunca, bütün sorularına Mac'in tek sözcüklü cevaplar verdiğini, onun dışında hiç konuşmadığını fark etti. Karnına buz gibi bir korku yumrusu oturdu. Janey ile David'in karşılaşmasının ardından onun Joe'nun peşinden koştuğunu görmüştü, ama neler olduğunu sorma fırsatı bulamamıştı. Artık bir fikri vardı.

"İşte sonuncusu," dedi Mac, son ızgara malzemesini de evyenin içine bırakırken.

"Güzel bir partiydi."

"Evet."

"Neden kalan işleri sabaha bırakıp yatmıyoruz?"

"Ben koşacağım."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Ama çok karanlık! Araba çarpabilir."

"Fosforlu yelek giyerim."

“Mac...”

Mac ona döndü ve yüzündeki ifadeyi gören Maddie kalbi duracak sandı.

“Neden konuşup bu konuyu hemen halletmiyoruz?”

“Hangi konuyu halletmiyoruz?”

“Açıkça bana çok kızgınsın.”

“Hayır, sadece hayal kırıklığına uğradım.”

“Sana söyleyemezdin! Kendini kaybederdin ve bunca karışıklığın ortasında Janey’nin ihtiyacı olan son şey buydu. Sana söylememem için bana yalvardı ve o an için bunun en doğru şey olduğunu kabul ettim.”

“Onu bana tercih ettin.”

“Hayır.” Mac’in sesindeki üzüntü yüreğini sızlattı. “Hiç kimseyi ne sana ne de Thomas’a tercih ederim.”

“Bir anlaşma yapmıştık Maddie, *senin* ısrar ettiğin bir anlaşma.”

“Biliyorum ve çok üzgünüm ama ona yardımcı olabileceğim her şeyi yapmamı söylemiştin. Yapmaya çalıştığım buydu.”

“Keşke bana söyleseydin. Bu konuda daha soğukkanlı davranabilirdim.”

Maddie ona şüphe dolu bir bakış attı.

“Ne? Yapabilirdim!”

Maddie onun yanına gidip kollarını boynuna doladı. “En çok sevdiğim yanlarından biri ne biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Mac. Vücudu inatla kasılmıştı. Maddie ona biraz daha sıkı sarıldığı halde, iki kolunu yanına sarkıtmış bekliyordu.

“Ailene duyduğun ateşli sevgi. Bunaltıcı, güzel ve seni sen yapıyor. Hepsini çok sevdiğin halde, Janey’nin kalbindeki yeri başka. İnanmak istemeyebilirsin ama David’i başka bir kadınla yakaladığı gece Joe’yla yatmasını *anlayamazdın*. Ayrıca bunu kıskırtanın Janey olduğuna da *inanmazdın*.”

Mac onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama Maddie onu sımsıkı tutmaya kararlıydı.

“Sanırım nasıl tepki vereceğimi bilmeye imkân yok çünkü kimse bana söylemedi. O kadar mı öküzü, üçünüz bir araya gelip benden saklamaya karar verdiniz?”

“Öyle olmadı. Biraz zaman geçene kadar seni korumaya ve mantıklı davranmanı sağlamaya çalışıyorduk.”

“O halde öküz değilim ama *mantıksız* biriyim, öyle mi?” Uzanıp Maddie’nin kollarını tuttu ve kendinden uzaklaştırdı.

“Mac hayatım, hadi ama. Anlamaya çalış.”

“Bir süre buradan uzaklaşısam iyi olacak.” Bunları söyler söylemez döndü ve üstünü değiştirmek üzere uzaklaştı.

Donakalmış bir halde onun gidişini izleyen Maddie’nin kalbi deli gibi atıyordu. Onu daha önce hiç böyle terslememişti ve Maddie bu yüzden onu kaybedip kaybetmeyeceğini düşünmeye başladı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Böyle bir şey olamaz. Kesinlikle olamaz.”

İşıl ısl yeni mutfağını temizlemeyi bitirip yatmaya hazırlanırken, bu düşünce yine onu rahatsız etmeye başladı. Onsuzken bomboş ve zor olan bir hayat, şimdi keyifli ve muhteşemdi veya şimdiye kadar öyleydi. Önce annesi yüzünden yaşanan tatsızlık ve şimdi bu... Tam düğünlerine bir haf-

ta kala, en çok ihtiyaçları olan şeydi.

Mac'in en sevdiği ipek geceliklerinden birini giyerek yatağa girdi ve onu beklerken kitap okuyormuş gibi yaptı. Düşünceleri onunla ilk tanıştıkları güne kadar uzandı. Hantal bisikletiyle Mac'in ebeveynlerinin sahibi olduğu oteldeki temizlik vardiyasına yetişmeye çalışırken, Mac ona çarparak onu düşürmüştü. Dizi, dirseği ve eli kanlar içinde kalan Maddie'nin ne otelde ne de kız kardeşinin çocuk bakımevinde çalışması mümkün görünüyordu. Her iki işi de kaybetmeyi göze alamayacak durumda olan Maddie'nin imdadına yine Mac yetişmiş, yaraları düzelene kadar hem iki işi hem de Thomas'ın bakımını üstlenmişti. O günden beri de bakım görevini sürdürüyordu.

Mac ter içinde ve nefes nefese, yatak odasına döndüğünde gideli bir saatten fazla olmuştu. Tek kelime etmeden doğruca duşa girdi ve gereğinden daha uzun kalmasından Maddie onun hâlâ kendisinden uzak durduğu sonucuna vardı.

Yataktan çıktı, geceliğini üstünden sıyrarak banyonun yolunu tuttu ve geniş, buhar içindeki duşa girdi.

Kollarını arkadan dolayıp ona sarıldığında Mac irkildi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sarılıyorum.”

“Uyuduğunu sanıyordum.”

“Sen bu kadar uzun süredir dışarıdayken uyuyabileceğimi mi sandın?”

“Olabilir.”

Maddie onu kendisine dönmeye zorladı. “Bana kızgın

olduğunu bile bile asla uyuyamam.”

“Kızgın değilim.”

“Hayal kırıklığı diyelim. Aynı şey. Sen mutlu değilsen, ben de değilim.”

Mac omuz silkti. “Her şey berbat oldu. Joe bunu nasıl yapabildi, özellikle Janey perişan olmuş bir haldeyken?”

“Janey yaptı. Joe ona bunun kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalıştığı halde, baştan çıkarana kadar elinden geleni yaptı. Janey’ye söylediğim şeyi sana da tekrarlayacağım: David’le araları bozulmadan önce de Joe’ya neredeyse âşıkı.”

Mac başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

“Ben sanıyorum.”

“Peki bu bilgiçlik nereden geliyor?” diye hafif dalga geçerek soran Mac, Maddie’nin moralini biraz olsun yükseltti. “Bizi o kadar uzun süredir tanıımıyorsun.”

“Janey de aynı şeyi söyledi,” dedi Maddie, hafifçe gülümseyerek ve biraz rahatlayarak. En azından konuşuyorlardı. “Bir erkek bir kadına özel ilgi gösteriyorsa, ona dünyanın en güzel yaratığıymış gibi bakıyorsa ve ağzından her çıkanı can kulağıyla dinliyorsa, kadının biraz da olsa ona tutulacağını bilirim. Nasıl karşı koyabilir ki?” Sabun şişesine uzanan Maddie, Mac’in göğsüne biraz sabun sıkıp ovalamaya başladı ve masaj yapmayı sürdürürken alt tarafının hayata geçtiğini hissedince şükretti.

“Ve sen bu konuda tecrübelisin, değil mi?”

“Hımm. Bu tecrübeyi *yeni* kazandım.”

Mac’in yüzüne, Maddie’nin bayıldığı şeytani gülümse-

me yerleşti. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Ne yapıyorum?” diye sordu Maddie, bütün masumiyetiyle.

“Eğer beni azdırırsan, asla yapmayacağımıza dair anlaştığımız halde, çok önemli bir sırrı benden sakladığını unuttacağımı sanıyorsun.”

“Hata ettim Mac, bu biliyorum. O zaman da biliyordum ama Janey’nin o anda en çok ihtiyaç duyduğu şey buydu ve ben onun gerçekten en iyi arkadaşım olmasını istiyorum. Onun kadar sevdiğim bir arkadaşına sahip olmayalı ne kadar zaman geçti biliyor musun?”

Mac parmaklarını onun ıslak ve uzun saçları arasında gezdirdi. “Ne kadar?”

“Lisedeyken arkadaşım Sydney ailesiyle birlikte yazları buraya gelirdi. Çok yakındık ama onlar gelmeyi kesince bizim de bağımız koptu. Onu birkaç yıl önce burada, ailesiyle birlikte görmüştüm.”

“Sanırım Luke’un eski kız arkadaşından söz ediyorsun, hani eşini ve çocuklarını kaybetmişti?”

Maddie başıyla onayladı, arkadaşının yaşadığı korkunç trajedi onu hâlâ üzüyordu. “Evet.” Maddie kazadan sonra ona defalarca yazmış ama cevap alamamıştı.

“Pekâlâ, seni bağışladığımı söylemem keyfini yerine getirir mi?”

Maddie ona baktı, dudaklarına hafif bir tebessüm yapışmıştı. “Öyle mi?”

“Senden kız kardeşime destek olmanı istedim ve yap-

maya çalıştığın buydu. Sanırım onun güvenini sarsmadığın için seni suçlayamam.”

“O yetişkin bir kadın ve yüreğinin götürdüğü yere gitmesi gerekiyor, Joe’ya götürecek bile olsa.”

“Bunu biliyorum,” dedi Mac, dişlerini gıcırdatarak.

“Onları birlikte görmek istemez miydin?”

“Elbette isterdim. Sadece bir herifin –Joe bile olsa– ondan yararlanmasını hazmedemiyorum.”

“Öyle olmadı Mac, yemin ederim. Engel olmak için elinden geleni yaptı, ama Janey buna ihtiyacı olduğuna onu ikna etti.”

“Şimdi beraberler mi?”

“Resmen değil. Düğün bitene kadar sessiz kalmayı tercih ediyorlardı, ama David onların sırrını açığa çıkardıktan sonra ne olur bilemiyorum.”

“Ne yani? Joe onunla birkaç gece gönül eğleyecek ve hepsi bu mu?”

“Çözmeleri gereken çok şey var.” Maddie biraz daha sabun sıkıp kaslı sırtını ovmaya başladı.

Mac inledi. “Şeytani planın gayet iyi işliyor,” dedi ereksiyonuna bakarak.

Maddie kıkırdayarak sabunlu ellerini daha hassas yerlere kaydırды.

“İmm.” Mac uzanıp onu kendine yaklaştırdı, ağzını tutup tutkuyla öptü.

“Benim için bir şey yapar mısın?” diye sordu Maddie, soluk almak için ayrıldıklarında.

Mac onu uyarmak için ellerini vücudunda gezdirmeye başladı. “Ne istersen.”

“Bir daha bana kızdığında, hayal kırıklığına uğradığında ya da üzüldüğünde, kaçıp gitme. Benimle kal ve beraber halledelim.”

“Peki.” Elleriyle arkasını kavradı, birden yukarı kaldırıp duvara yasladı.

Teni soğuk seramiklere dokununca Maddie’nin soluğu kesildi, parmaklarını onun ıslak saçlarında gezdirip çenesine doğru kaydırdı. “Söz mü?”

“Söz.” Mac onun boynunu öpüp kulakmemesini dişlemeye başladı.

Maddie kamburunu çıkararak kendini ona hazırladı. “Mac...”

“Bana ne istediğini söyle.”

Maddie onun saçlarını sımsıkı yakalayıp bacaklarını kalçasına doladı. “Sen. Sadece sen.”

Mac tek ve sert bir vuruşla içine girerek onu kendinden geçirdi.

Hâlâ duvara yaslanmış Maddie’den hızlı ve güçlü bir biçimde istediğini alırken, Maddie sımsıkı ona sarılmıştı. “Tanrım, Mac...”

Mac göğüs ucunu emmek için eğildiğinde, aynı anda zirveye ulaştılar.

Maddie başını kaldırdığında Mac’in ilgiyle onu seyrettiğini gördü.

“Seni çok seviyorum,” dedi Mac’e.

Mac onun burnunu öptü. “Ben de seni seviyorum.”

“Öyle korkmuştum ki...”

Mac ona doğru eğilip Maddie’yi duvara biraz daha sıkı yasladı. “Neden?”

“Bu yüzden seni kaybederim diye. Bir anlaşma yaptık ve ben anlaşmayı tek taraflı bozdum.”

“O halde yeni bir anlaşma yapalım, ne dersin?”

Maddie başıyla onayladı.

Mac ıslak saçlarını yüzünden çekip yanağını okşadı. “Ne olursa olsun, ne kadar kavga edersek edelim, beni ne kadar kızdırırsan kızdır ya da işler ne kadar sarpa sararsa sarsın, seni asla ama asla terk etmeyeceğim.”

Maddie’nin gözleri yaşlarla doldu. “Asla mı?”

Mac başını iki yana salladı. “Sen veya Thomas olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Maddie kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. “Ben de sensiz yaşayamam. Tek bir gün bile.”

“Hadi artık yatalım.”

Janey, David’i adanın batı yakasında yaşayan annesinin evine götürürken, David yol boyunca onun elini bırakmadı. Daha önce aldığı alkolle birleşen yoğun tartışma onu iyice duygusallaştırarak Janey’nin işini daha da zorlaştırmıştı.

Kay’in evinin önüne çekip David’e kapıyı açmak üzere arabanın arkasından dolandı. Elini uzatarak, “Hadi,” dedi.

David onun elini tuttu, birlikte kaldırıma çıktılar.

Kay yüzünde kocaman bir tebessümle onları kapıda karşılayıp ikisini de kucakladı. “İşte, başardınız! Biliyordum!”

David, Janey’ye dönüp ona sarıldı. “Getirdiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil. Bana nasıl olduğunu bildirecek misin?”

“Elbette.” David onun yüzünü okşayıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Kendine iyi bak Janey. Fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun.”

“Bir dakika,” dedi Kay. “Neler oluyor?”

“İçeri gel anne. Anlatacağım.”

“Dur biraz,” dedi Kay. “Barıştınız mı, barışmadınız mı?”

“Hayır,” dedi David. “İlişkimizin bittiğine karar verdik.”

“Ve biliyor, değil mi?” diyerek Janey’ye döndü. “Kanser olduğunu biliyor musun? Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?”

“Anne...” dedi David.

“Üzgünüm Kay,” dedi Janey. “Berbat günler geçiriyor olmalısın ve bu konuda bir şeyler yapabilmek için her şeyimi verirdim.”

“Ama burada olmayacaksın. Söylemeye çalıştığım bu mu?”

“Olmayacağım.”

“Düşündüğüm gibi biri değilmişsin Janey.”

“Haksızlık etme anne. Her şeyi berbat eden benim, o değil.”

Bunu söyleyen David, biraz da olsa Janey’nin saygısını kazandı.

“İçeri gir David,” dedi Kay. “Janey’yle konuşmak istediğim bazı şeyler var.”

“Birlikte verdiğimiz bir karar hakkında onu azarlayacaksan, hayır.”

“Onunla konuşmak istiyorum. Lütfen bize izin verirmisin?”

David, Janey’ye baktı.

Janey başıyla onayladı.

“Aram,” dedi David.

“Tamam.”

David içeri girdikten sonra Kay, Janey’ye döndü. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Evet. Bunu görebiliyorum.”

“Önümüzdeki aylarda onu nelerin beklediğini tahmin edebiliyor musun? Onunla geçirdiğin bunca yılın ardından, senden o kadar özür dilediği halde, nasıl olur da ona ikinci bir şans vermezsin?”

“Bu, doğum günümü unutması gibi bir şey değil. Başka bir kadınla *seks yaptı* ve ben onu gördüm. Bunu nasıl bağışlayabilirim?”

“O, hasta Janey. Kendisi gibi davranmıyor. Sarhoş olmak, kavga etmek ve yabancı kadınlarla yatmak onun tarzı değil, biliyorsun.”

“Ne gördüğümü biliyorum ve bunu asla unutmayacağım. O günün gerisine dönüş şansımız yok. İlişkimizin aslında uzun zaman önce bittiğine, ama sinyalleri görmemekte ısrar ettiğimize karar verdik. Aramızda her şey yolunda ol-

saydı, teşhisinden bana haftalar önce söz ederdi ve kesinlikle başka kadınların peşine düşmezdi.”

Kay kollarını kavuşturup ağlamamaya çalıştı. “Bunların hiçbirinin önemi olmamalı. O, hasta. Onu şu anda nasıl terk edersin?”

Janey derin bir soluk aldı. “Çünkü biliyorum ki siz var-sınız, ailesinin diğer fertleri ve arkadaşları var. Sizin ona ne kadar iyi bakacağınızı biliyorum.”

“Başka biri mi var? Bütün bunlar o yüzden mi?”

“Birlikte olduğumuz her gün David’e sadık kaldım.”

“Ya sonra?”

“Hayatıma devam ediyorum. Bana başka seçenek bırakmadı. Bu sizi üzüyorsa, kusura bakmayın.”

“Ya düğün? Bütün hazırlıklar?”

“Düğün olmayacak ve artık başka hazırlıklar yapıyorum.”

“Belki düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın...”

Janey elini yaşlı kadının koluna koydu. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Kay gerilmiş dudaklarıyla dönüp içeri girdi, kapıyı kapatıp sundurmanın ışığını söndürdü.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Janey. “Sanırım hepsi bu.”

Her zaman sevdiği ve saygı duyduğu bir kadınla yaşadığı tatsızlıkla titremeye başlayan Janey uzun süre arabasında oturdu, sonra hayvanlarının neşeyle onu karşıladığı evine doğru yola çıktı. Onları besleyip birkaç dakikalığına bahçeye çıkardı, ama hepsi onun yanına sokulmak için geri döndüler.

Hayvanların karşılıksız sevgisiyle kuşatılan ve son günlerde yaşadıklarıyla ezilen Janey sonunda çözüldü.

David kanserdi. Tanrım, inanmak çok zordu ve son zamanlardaki davranışlarını kesinlikle açıklıyordu. Onu iş üstünde basmadan önce bile, sorgulamaya gerek duymadığı tuhaf dalgalar yayıyordu. Eğer onunla daha sıkı bir bağı olsaydı, belki ters giden bir şeyler olduğunu fark edebilirdi.

Riley yanaklarından süzülen yaşları silmek için ona doğru süründü.

Onun inlemeye başlamasıyla Janey kolunu boynuna sardı. “İyiym oğlum. En azmdan iyi olacağım.”

Muttley kucağına tırmanıp Riley’yi yere itti.

Gözyaşlarına rağmen Janey hafifçe gülerek Sam’in kulaqlarını kaşdı. “Çok komiksiniz. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum.”

Riley’yi kucaklayıp Muttley’nin göbeğini okşadıktan sonra düşünceleri Joe’ya ve David’le tartışırken onun yüzünde gördüğü ifadeye kaydı. “Joe’yla konuşmam gerek,” dedi.

Riley’yi öptü, ayağa kalkıp çantasını aldı. “Döneceğim çocuklar. Siz beni beklemeden yatın.”

18. Bölüm

Joe, Beachcomber'daki odasında tavanı seyrediyordu. Mac'le yüzleşmesinin ardından barda bir gece daha geçirmek çok cazip geliyordu ama önceki sefer hiç işe yaramadığından odasına çıktı. Saatlerdir tavana bakarak Janey'nin ne yapmaya çalıştığını düşünüyor ve kendine eziyet ediyordu.

David onu ikinci bir şans için ikna edebilmiş miydi? Tekrar nişanlı mıydılar? Kız kardeşinin en kötü anında onunla yattığı için Mac, Joe'yu bağışlayabilecek miydi? Düğünde hâlâ Mac'in sağdııcı olacak mıydı, yoksa bu görevi kardeşlerinden birine mi verecekti? Janey, David'e söylediklerinde ciddi miydi? Kendisi dualarının kabul olduğunu düşünüürken, Janey paylaştıkları şeyi ucuz ve anlamsız görüyor olabilir miydi?

Ne yazık ki baktığı tavan, çok ihtiyaç duyduğu bu soruların hiçbirinin cevabını veremiyordu.

Kapı çalınınca tavana yoğunlaştırdığı ilgisi dağıldı, açmak için ayağa kalktı.

Janey.

Onun güzel yüzüne bakarken, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“İçeri gelebilir miyim?”

“Şey, evet, tabii.” Bütün duyularını havaya kaldıran bir yasemin kokusu bulutu içinde Janey yanından geçip içeri girdi. Duyacaklarına kendini hazırlayan Joe kapıyı kapadı ve dönüp yaslandı. Bu küçük otel odasında aralarında yaşanacaklar yüzünden onun da gergin olduğunu hemen fark etti.

“Söylediğimi duyduğun şeyler için çok üzgünüm. Bizim hakkımızda... öyle hissetmediğimi biliyorsun.”

“Öyle umuyordum.”

“O benim... tepemi attırdı ve ne dediğimin farkına varana kadar ağzımdan çıkıverdi.” Janey gelip Joe’nun karşısına durdu, her defasında onu mahveden gözlerini ona dikti. “Seni incittiysem özür dilerim.”

Düşüncesizce sarf edilmiş sözleriyle onu derinden yaralamamış gibi, Joe omuz silkti.

“Ona geri döndün mü?”

“Kansermiş.”

İkisi aynı anda konuştuğundan, birbirlerinin söylediğini hazmetmek için bir süre durdular.

Janey’nin sözleri Joe’nun midesine oturmuştu. “O halde ona geri döndün.”

“Hayır. Bütün olanlardan sonra bunu yapamayacağımı söyledim. Bir aydır hastaymış ve bana söylememiş. İlişkimizin çoktan bittiğinin, ama bizim görmezden geldiğimiz bir

başka kanıtı.”

Joe milyonlarca parçaya ayrılmasını engelleyecek bir dayanak noktasıymış gibi, kapı koluna sımsıkı tutunmuştu. “Dönmen için seni ikna etmeye çalışmıştır... hastalığı söz konusu olunca.”

“O ve annesi. İkisine de eski Janey’nin tedavi süresince onun yanında olmak zorunda hissedeceğini, ama yeni Janey’nin artık kendi hayatını düşündüğünü ve kendisi için en iyisinin bu olduğunu söyledim. Bir kez de olsa.”

“Bu iyi. Yapman gereken buydu.”

“Evet iyi. Onu umursamadığım ya da empati kuramadığım için değil, çünkü yapıyorum. Sadece, artık hayatımı ne onun ne de başkasının yönlendirmesine izin vereceğim. Bunu yeterince uzun bir süre yaptım.”

“Sana ihtiyacı olduğu sırada yürüyüp gitmek kolay olmasa gerek.”

“Başka zaman olsa mümkün değildi ama onu yatakta başka bir kadınla görmek pek çok şeyi kolaylaştırdı.”

“Tahmin edebiliyorum.” Öğrenmek için yanıp tutuşuyor olsa da, Joe’nun bir türlü sormadığı soru aralarında asılı duruyordu. *Peki bizim durumumuz nedir?*

“Ya sen, Mac’le konuştun mu?”

“Konuştum.”

“Ona ne söyledin?”

“Sırrımız artık ifşa olduğuna göre, gerçeği söyledim.”

“Nasıl karşıladı?”

“Tahmin edeceğin gibi.”

Janey sinirli ya da huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı gibi başparmağının tırnağını kemiriyordu. “Onu ilgilendirmez.”

“Ben de aynısını söyledim. Tabii işe yaramadı. Söz konusu sen olduğunda objektif düşünemiyor ama bunu zaten sen de biliyorsun ve ona bizzat söylemişsindir.”

“Onunla bu konularda konuşamayız. Beni hâlâ dış teli takan on üç yaşında bir kız gibi görüyor.”

“Muhtemelen her zaman öyle görecek. Seni seviyor Janey. Bunun için onu suçlayamazsın.”

“Hayır, ama her şeye burnunu sokan mantıksız biri olmakla suçlayabilirim.”

Joe gülümsedi. “Aynen öyle.”

“Yarın onunla konuşur, her şeyi anlatırım.”

“Belki her şeyi anlatmak istemeyebilirsin.”

Janey’nin yanakları çok sevdiği kırmızı tonuna büründü. “Çok ayıp Joe. Beni şaşırttın.”

Gülümseyen Joe onu kollarına aldı. “Hayır, şaşırtmadım.” Sarıldıklarında, belirsizliğin getirdiği işkence dolu saatlerin ardından Joe ilk kez soluk alabiliyordu. Janey’yi sımsıkı tutarken dudaklarını mis kokulu saçlarında gezdirdi. “Zor bir gündü, ha?”

“Evet. Şu ana kadar.”

Joe onu içine çekti ve onu böyle tuttuğu her an hissettiği huzurun tadını çıkardı. “Yorgunsun.”

“Tükendim.”

“Seninle eve yürümemi ister misin?”

Janey ona bakmak için geri çekildi. “Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?”

“Nedir?”

“Yanında kıvrılıp uyumak. Bizim durumumuz ne olacak hiçbir fikrim yok, Joe. Tek bildiğim, senin yanındayken yanında olmadığım zamandan daha iyi hissediyor olmam.”

Janey’nin bu güzel sözleriyle Joe’nun genzine bir yumru oturdu. “Bu iyi bir başlangıç.”

“Yani kalabilir miyim?”

Joe onun elini tutup onu yatağa götürdü, karyolanın kenarına oturup onu bacaklarının arasına aldı, soyunup verdiği tişörtlerinden birini giyerken ona yardımcı oldu. Janey yatağa girdikten sonra kendisi de boxer’ına kadar soyunup ona katıldı. Kıvrılarak başını Joe’nun göğsüne yaslayan Janey, elini karnına, bacağını ise onun bacakları arasına yerleştirdi. Joe kendisine bu gecenin huzur ve dinlenme olduğunu tekrarlıyordu, ama yanında o olduğunda, her zamanki gibi, vücudunun bazı bölümleri söz dinlemiyordu.

“İşte ihtiyacım olan şey,” diye fısıldadı Janey.

Joe onu biraz daha sıkı kavradı. “Benim de.”

“Daha önce üzgün müydün?”

“Biraz.”

“Sadece biraz mı?”

“Tamam, çok.”

“Çok üzgünüm,” dedi Janey, göğsüne öpücükler konurup kucağındaki sorunu gittikçe büyüterek. “Seni bilerek asla kırmam.”

Joe parmaklarını onun gür saçları arasından geçirdi.
“Bunu biliyorum.”

Janey onun boynunu ve çenesini öptü.

“Uyumak istediğini sanıyordum.”

“Öyle. Er ya da geç.”

“Janey...”

Janey basit bir öpücükle dudaklarını onunkilere bastırarak sözünü kesti, gerinerek döndü ve üstüne çıktı. Joe’nun ereksiyonu ikisinin arasında nabız gibi atıyordu. “Kafamda bazı şeyleri çözene kadar seni yalnız bırakmam gerektiğini kendime tekrarlayıp duruyorum, ama bir türlü uzak kalmayı beceremiyorum.”

“Şikâyet ettiğimi duymayacaksın.”

Janey, Joe’ya baktığında arzuyla yanan kalbini gördü. Joe sadece ona ait olmasını, bütün sorunların halledilmiş ve geleceğin açık olmasını istiyordu.

“Bu iniş çıkışların seni ne kadar zorladığını biliyorum,” dedi Janey.

“Hak etmeyen biriyle beraber olduğunu görmek daha zordu.” Yüzünü avuçları arasına alarak onu biraz daha öpücüğe boğdu. “Dayanılmazdı.”

Janey ona eziyet etmek ister gibi öpücüklerini gayet edepli tutuyordu.

Joe inledi ve istediği yerde durmasını sağlamak için saçlarını tutan parmaklarını biraz daha sıktı. “Seni zalim.”

“Çok, çok üzgünüm.”

“Hiç de üzgün değilsin.”

Janey güldü, Joe onun saçlarını sınıksıkı kavrayan parmaklarını gevşetti.

“Gelecekte, hatta yarından söz etmediğimizi biliyorum. Bilmeni istediğim tek şey seni gerçekten çok sevdiğim.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Joe pişman oldu, çünkü Janey’nin tebessümü soldu ve oyunculuğundan eser kalmadı. “Bunu söylememeliydim.”

“Sorun değil.”

Joe ikisinin parmaklarını kenetleyip göğsüne koydu. “Ciddi konulara girmeye hazır değilsin.”

“Seni seviyorum Joe. Bunu bilmelisin.”

“Elbette biliyorum.” Joe onun parmaklarını bıraktı, üstünden inmesine yardım edip doğruldu.

Janey arkasından kollarını omuzlarına dolayıp Joe’nun boynunu öptü. “O halde sorun nedir?”

“Beni sevmeni istemiyorum. Beni sevmeyi *sevmeni* istiyorum.”

“Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Belki sen hazır olana kadar biraz ara vermeliz.” Joe’nun göğsünü okşayan el birden durdu.

“İstediğin bu mu?”

“Hayır, ama belki ihtiyacım olan bu.”

“Ya. Peki. Eğer böyle hissediyorsan.” Janey kalkıp elbisesine uzandı.

Ona ödünç verdiği tişörtü çıkarmasını izlerken, Joe bu kadar aptal olduğu için kendine lanetler yağdırıyordu. Ona durmasını, gitmesini istemediğini söylemeye çalıştı, ama

sözcükler ağzından çıkmadı.

Janey giyinmeyi bitirdi, minik ayaklarını seksi gümüş rengi sandaletlerinin içine kaydırды.

Ne yapıyorsun? Gerçekten gitmesine izin mi vereceksin? Aklını mı kaybettin? “Dur Janey, bekle.”

Janey kapının önünde durup ona döndü.

Joe kalktı, ona doğru yürüdü. “Gitmeni istemiyorum.”

“Ama sanırım gitmeliyim. Seni üzmem istemem.”

Joe onun ellerini avuçlarının içine aldı. “Yolun sonunda, herhangi bir noktada, beni sevmeyi sevme ihtimalin var mı?”

“Evet!” Janey gülerek kollarını onun boynuna sardı. “Evet, evet, *evet*.”

Gülümseyen Joe onu havaya kaldırdı. “Sözcükleri geveleyerek konuşmandan nefret ediyorum.”

Janey kahkahayla birlikte başını geri attı.

Joe onun açığa çıkan boynunu ısırarak için bu anı fırsat bildi. “Yolun ne kadar ötesinden söz ettiğimiz hakkında bir ipucu verebilir misin?”

Janey’nin parmakları Joe’nun saçları arasında dolaştı, gözleri keyifle parlıyordu. “Bir sokak, belki iki.”

“Vay. O kadar yakın, ha?”

“Aynen.”

Joe onu yere bırakıp ellerini omuzlarına koydu. “Eğer hedefe bu kadar yakınsak, belki biraz uzak durmalıyız... nasıl desem...”

“Ateşli seks?”

Bu sözlerin Janey’nin ağzından dökülmesiyle onu tekrar

arzulayan Joe güçlkle yutkundu. “Bunu önermek bile bana acı verse de, belki o gün gelene kadar beklemeliyiz.”

“Belki o kadar da *kötü* bir fikir değildir.”

“Kesinlikle berbat bir fikir. Söylediğimi unut. Hadi yatalım.”

Gülmeye devam eden Janey, Joe’nun onu yatağa sürüklemeye çalışmasına engel oldu. “Bir şekilde iyi bir fikir olduğunu düşünmesen, hiç söylemezdin.”

“Bunu kesinlikle unutmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

“Ve benimle sevişmeyeceksin? Gerçekten mi?”

“Sana gerçekten âşık olduğuma inanıncaya kadar.”

“Ama seni kendime âşık etmek için kullanacağım en güçlü silahlarımdan birini elimden alıyorsun!”

“Ben sadece seks yok dedim.” Janey onu yatağa itip üstüne oturdu. “Başka şeyler yapamayız demedim.”

“Nasıl şeyler?” Kafası karışan Joe, Janey’nin bacaklarını yukarı doğru okşayarak eteğini olabildiğince itti.

“Şey, öpüşebiliriz,” dedi, yüzüne kalbinin daha hızlı atmasını sağlayan nazik öpücükler kondurarak. “Ve dokunabiliriz.” Joe’nun omuzlarını ve göğsünü ovdu.

Joe gözlerini kapadı, onunla seks yapmamanın, *yapmaktan* bile daha heyecanlı olabileceğini düşündü. “Başka?”

“Sarılabilir, birbirimize sokulabilir, sohbet edebiliriz. Normal insanlar gibi flört edebiliriz.”

“Flört etmek mi istiyorsun?”

Janey’nin vücudunda dans eder gibi dolaşan parmakları

Joe'nun bütün tüylerini havaya kaldırıyor, tabii başka şeylerle birlikte. "Bu konuda bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun yok. O halde açıklığa kavuşturalım. Yaptığımız bunca şeyden sonra, el ele tutuşmaya geri mi dönmek istiyorsun?"

Janey uzanıp onun elini tuttu, dudaklarına götürüp avucuna bir öpücük kondurdu. "El ele tutuşmayı severim, ya sen?"

"Kimin elini tuttuğuma bağlı."

"Benimkine ne dersin?"

Joe, Janey'nin bu oyunlarına bayılıyor. "Senin elin," dedi, parmaklarını emerek. "En beğendiğim el."

Janey'nin yüzü tebessümle aydınladı. "Sevişmek ister misin?"

"Gerçekten seks perhizine girecek miyiz?"

"Aynen."

"Öyleyse, sevişmek istiyorum."

Joe ertesi sabah Janey'yi eve bıraktıktan sonra, adadayken her sabah yaptığı gibi Mac ve Thomas'la kahve için buluşmak üzere South Harbor Restoran'ın yolunu tuttu. Mac'i orada bulamayınca bunun özel bir anlamı olmadığını düşündü. Belki biraz daha uyumaya veya erkenden marinaya gitmeye karar vermişti. Joe yabanmersizli çörek ve kahve aldı, Mac hâlâ ona kızgınsa bunu yakında anlayacağını düşündü.

Kahvenin ilk yudumu hırpalanmış dudaklarını yaktı-

ğında, geçirdiği gece gözünde canlandı. Janey'yle *saatlerce* sevişmek, hayatının en heyecanlı ve asap bozucu deneyimi haline gelmişti. Ona her şekilde sahip olduktan sonra, daha azına kanaat etmek çok zordu. Göğüslerine dokunmasına izin vermişti, ama hepsi bu kadar. Joe onu arzulamaktan neredeyse aklını kaybedeceğini sanmıştı. Aslında, kollarında uyu-yakaldıktan uzun süre sonra bile, Joe tatminsizlik ve tutku içinde titreyerek uyanık kalmıştı.

Janey günün büyük bir bölümünde çalışacaktı, Joe ise müstakbel damat adayının kendisiyle konuşup konuşmadığını bilmediği halde, o gece verilecek Mac'ın bekârlığa veda partisi için son hazırlıkları yapmak zorundaydı. "Harika," diye mırıldandı, masaya bir miktar bozukluk bırakıp restorandan çıkarken. Bu gece bekârlığa veda partisi ve ertesi akşam gelinin hediye partisi vardı, o halde Joe yarın akşamdan önce Janey'yi göremeyecekti. Kendini kötü hissetmek için bir sebep daha.

Birlikte zaman geçiremezlerse, onu kendine nasıl âşık edebilirdi? Tam bunu düşünürken, çiçekçinin önünden geçti ve parlak sarı bir aranjman dikkatini çekti. Güneş rengi çiçekler ona kapıyı açıp içeri giren Janey'yi hatırlatıyordu. On dakika sonra sarı buketin veteriner kliniğine gönderilmesi için gerekeni yapmıştı ve kartın üstüne ne yazacağını düşünüyordu.

Telefonu çalan meraklı çiçekçi uzaklaşınca Joe elindeki karta baktı. Ne yazabilirdi? Bir süre kalemin ucunu kemirdi, sonra çiçekçinin konuşmasını bitirmek üzere olduğunu duy-

du. Hızla bir şeyler karaladı: *Yarın akşam sekizde seni alırım. Seksi bir şeyler giy. Sevgiler. Joe.* Çiçekçi döndüğünde kartı zarfına koyup yapıştırmıştı. “Tamamdır.” Bir saat geçmeden, Joe Cantrell’in Janey McCarthy’ye çiçek yolladığını bütün adanın duyacağını biliyordu.

“Çok iyi Bay Cantrell. Siparişiniz öğleden sonra elinde olacak.”

“Teşekkürler.” Joe dükkândan çıktı, ıslık çalarak Mario’nun yolunu tuttu. Bekârlığa veda partisi için verdiği ve saat yedide marinaya teslim edilecek yiyecek siparişini onayladı. Saatine baktı, çiçekçide ne kadar çok vakit geçirdiğini fark ederek şaşırdı. Anakaraya gidecek on bir vapurunun kapta-nyıydı ve ikide geri dönecekti. Anakaraya çıktığında, hızla eve gidip gece için uygun bir giysi seçmesi gerekiyordu.

Feribot iskelesine yaklaşırken kendi kendine gülümsedi. “Flört mü etmek istiyordun? Flörtün nasıl bir şey olduğunu sana göstereceğim.”

19. Bölüm

“Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı,” dedi Bayan Roberts. Yorgun Molly’yi göğsüne bastırırken gözyaşları buruşuk yüzünden aşağı süzülüyordu. On yedi yaşındaki sarı renkli kırma köpek dikkatle odadakileri izliyordu, ama başını kaldırması için sahip olduğundan daha fazla enerji gerekiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Doktor Potter nazik bir dille. Elini yaşlı kadının omzuna koydu. “Korkarım zamanı geldi.”

Sahneyi izleyen Janey yanağından süzülen gözyaşını sildi.

Doktorun elinden gelenin en fazlası buydu ve Janey onunla birlikte çalıştığı her gün, yeni bir şey öğreniyordu. Bayan Roberts’ın acısını düşünemiyordu. Hayvanlarından herhangi birini kaybetmenin düşüncesi bile korkunçtu, ama en azından çevresinde sevgi dolu büyük bir ailesi vardı. Oysa Bayan Roberts’ın Molly’den başka kimsesi yoktu ve son bir yıl boyunca, Molly’nin zamanı dolduğunda yalnız kalma-

ması için yeni bir arkadaş edinmesi konusunda bütün ısrarları geri çevirmişti.

“Yanlış bir şey mi yapıyorum?” diye sordu Bayan Roberts hıçkırıklar arasında. “Doğanın kendi gidişine bırakarak?”

“Acı çekiyormuş gibi bir durumu yok,” dedi doktor.

“Sen ne diyorsun Janey?” diye sordu Bayan Roberts.

“Bence Molly olabildiğince sizin yanınızda kalmak istiyor, ama bu süreçte zamanı geldiğinde ona yardımcı olmanızı umuyor.”

Doktor başıyla onu onayladı. “Bu doğru.”

“O halde tamam,” dedi Bayan Roberts. “Öyle yapacağım.”

“Onu rahat ettirmeye çalışın ve bol sıvı verin.” Doktor, yaşlı kadının kalkmasına yardım etti ve onu kapıya kadar uğurladı. Molly’nin kulaklarını kaşıyıp güzel yüzünü öptü. “İhtiyaç olursa eve gelirim. Numaram var, değil mi?”

“Evet. İkinize de çok teşekkürler. Siz olmadan bunu atlatamazdım.”

“O yüzden buradayız,” dedi Janey. Bayan Roberts’in derin kederiyle sarsılmıştı.

“Çok üzücü,” dedi danışmadaki Linda, Bayan Roberts’in ardından.

“Buna dayanamam,” dedi Janey. “On yedi yıl!”

“Molly onu terk etmek istemiyor,” dedi doktor ve Janey’e dönerek ekledi, “O anda en doğru şeyi söyledin. Harikasin.”

“Kalbim paramparçaydı.”

“Benim de öyle,” dedi kaşlarını çatarak. Çalı gibi beyaz kaşlarıyla bıyığı üzüntüyle sarkmıştı. Bu tür olaylarda zorlanıyordu. Hepsi öyleydi. “Umarım Molly’nin kendisi gider ve onu uyutmak zorunda kalmayız. Bunu yapmak istemiyorum.”

“Ben de umarım,” dedi Janey. “Sadece düşüncesi bile beni hasta ediyor.”

“Bayan Roberts’la beraberken sana bir şey geldi Janey,” dedi Lisa gülümseyerek. “Masanın üstüne koydum.”

“Teşekkürler.” Ofisine dönen Janey sarı çiçeklerden oluşan devasa buketi görünce küçükdilini yutacaktı. Parlak goncaların arasındaki kartı bulmadan yüzü tebessümle aydınlanmıştı. *Joe*. Zarfı açtı, kısa mesajı yüreği çarparak tekrar tekrar okudu. Onu görmek için ertesi akşama kadar nasıl bekleyecekti? Eğer *Joe* onu kendine âşık etmek istiyorsa, muhteşem bir başlangıç yapmıştı. Janey en son ne zaman çiçek aldığını hatırlamıyordu bile.

“Hey, harika çiçekler,” dedi doktor koridordan seslenerek.

Janey zambakları koklamak için eğildi. Güneş batmadan adadaki herkesin öğreneceğini bildiği halde, *Joe*’nun çiçekçiye girip siparişi verişini gözünde canlandırdı. “Değil mi?”

“David’den mi?”

Janey kartı göğsüne bastırdı. “Değil.” Doktor onun için her zaman bir patrondan çok, bir büyükbaba olmuştu ve her konuda Janey’yle dalga geçmeye bayılıyordu.

“O halde başka kim olabilir?”

Janey ayrılık haberinin henüz ona ulaşmamasına şaşırıldı.
“David ve ben geçen hafta ayrıldık.”

“Ya, hay aksi. Mac bazı durumlar olduğunu söylemişti, ama sanmazdım ki... vay canına.”

“Sorun değil. Böylesi herkes için en iyisiydi.”

“Bununla başa çıkma biçimin takdire şayan. Büyük bir hayal kırıklığı olmalı.”

“Öyleydi ama aslında uzun zaman önce bittiğini fark ettim. İkimiz de görmemeyi tercih etmişiz.”

“İyi olduğuna sevindim.”

“Bütün izinler için teşekkür ederim. Gerçekten yardımcı oldu.”

“Pöf,” dedi doktor. “Bayram yüzünden zaten sakın bir haftaydı, üstelik nadiren izin kullanırsın.”

Janey, Joe’nun kartını laboratuvar önlüğünün cebine tıkkıstırdı. “Bir dakikanız var mı? Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Eğer çiçekleri kimin gönderdiğini söylersen,” dedi doktor sırtarak. Janey’nin ofisine girip kapıyı kapadı.

“Yakında öğrenirsiniz. Bu adada hiçbir sır saklı kalmaz.” Doktorla uzun süredir bu konuşmayı yapmak istiyordu ama şimdi tam zamanı gelmişken kendini gergin hissediyordu.

“Bir terslik mi var? David dışında?”

“Her şey yolunda. Ben sadece, şey, düşünüyordum da...”

“Ne hakkında?”

“Veterinerlik okulu.”

Doktorun gözleri büyüdü. “Ne diyorsun? Bu harika bir haber. Yıllardır üniversiteye gitmeyişinin haksızlık olduğunu söylüyorum.”

“Biliyorum,” dedi. “Gitmeliydim. Bunu şimdi görebiliyorum.”

“Başvurdun mu?”

“Ohio Üniversitesi’ne altı yıl önceki teklifleriyle ilgilendiğimi bildirdim, ama henüz cevap gelmedi.”

“Ne yapabilirim?”

“Tavsiye mektubu yazar mısınız?”

“Oldu bil.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Janey rahatlayarak.

“Emekli olmayı düşündüğümü biliyorsun,” dedi doktor kararsızca. “Ama bir-iki sene içinde başlamaya hazır olduğunu düşünüyorsan, bekleyebilirim.”

“Beklemek mi? *Beni mi?*”

“Hiçbir şey beni bu işi sana devretmekten daha çok mutlu edemez.”

Janey şaşkınlıkla koltuğuna çöktü. “Vay canına.”

“Sen doğuştan yeteneklisin. Bildiklerin sayesinde okul akıp gidecek.”

“Çok teşekkürler.”

“Sana da teşekkürler. Öğrenmek ve gelişmek için her fırsatı değerlendirdin. Bugüne kadar gördükleri en müthiş tavsiye mektubunu senin için yazacağım.” Keyfi yerine gelen doktor gitmek üzere ayağa kalktı. “Seni kabul ettireceğiz.

Endişelenme. Yine de, bir sonraki yıla sarkabilir.”

“Biliyorum,” dedi Janey. Önünde uzun bir zaman vardı. “Yardım etmeyi bu kadar istemeniz yeterli.”

Doktor afacan çocuklar gibi sırttı. “Gönlü bol bir mezun olmaktan zarar gelmez,” dedi kapıya yürürken.

Janey’nin ilk tercihinin Ohio State olmasının sebebi buydu. Lise boyunca klinikte çalışmıştı, önceleri ücretsiz ve sonra cumartesi günleri danışmada. Doktordan dinlediği okulla ve derslerle ilgili öyküler, oraya gitme isteğini giderek artırmıştı.

Joe’nun gönderdiği çiçeklere bakarken, istediği iki şeye birden nasıl sahip olabileceğini düşündü. Bir tercih yapmak zorunda kalma ihtimaliyle midesine kramp girdi. Geçmişte, David’i hayallerine tercih etmişti. Kesinlikle bildiği bir şey varsa, bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Bir daha asla başkasının hayallerini kendi hayallerine tercih etmeyecekti.

“Aklından geçenleri bilmek için neler vermezdim.”

Janey bakışlarını kaldırdığında kapı aralığında duran Mac’i gördü. “Hey, selam. Burada ne işin var?”

Mac masadaki çiçeklere baktı. “Sadece kız kardeşimi görmek istedim. Senin için sakıncası var mı?”

“Hepsi bu mu?”

Kapıyı arkasından kapatan Mac sandalyeye çöktü. “Bunlar Joe’dan mı?”

“Belki.”

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü söylemek istemedim.”

Mac’ın yüzünden bir acı dalgası geçti. “Neden?”

“Hadi ama. Aşırı tepki göstermeye eğilimin ya da bana hâlâ on iki yaşında çocuk muamelesi yapman yüzünden olabilir mi?”

“Janey...”

“Ben yetişkin bir kadını. Canım kiminle isterse onunla yatarım ve ister inan ister inanma, bu seni ilgilendirmez.”

“Haklısın.”

Onun bu kadar kolay teslim olacağını tahmin etmeyen Janey şaşkınlıkla Mac’e baktı. “Öyle miyim?”

“Birinin seni incitmesi fikrine bile tahammül edemem. David’in yaptığını ilk duyduğumda, yemin ederim onu öldürmeyi düşündüm.”

Bunu duyan Janey yumuşadı. “Bir kızın sahip olabileceği en iyi ağabeysin. Benim de seni ne kadar sevdiğimi bilirsin, ama kendi hayatımı yaşamama izin vermen gerek. Ara sıra canım yansa bile.”

“Çalışıyorum.”

Janey ona yalandan kaşlarını çattı. “Daha çok çalış.”

“Yani sen ve Joe...”

“Ben ve Joe.” Onu düşününce yüzüne bir tebessüm yerleşti.

“Yıllardır sana deli gibi âşık.”

“Öyleymiş.”

“Gerçekten bilmiyor muydun?”

“Belki derinlerde bir yerde ama David’le beraberken

bunun su yüzüne çıkmasına izin veremezdim.”

“Gerçekten senin fikrin miydi, yani anlarsın ya...”

“Onunla yatmam mı?”

Mac güçlükle yutkundu. “Evet.”

“Tamamen benim. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu, sonra pişman olacağımı anlatmak için elinden geleni yaptı.”

“Pişman oldun mu peki?”

“Bir an bile olmadım. Şaşırtıcı, sevimli ve beni çok sevir. Onunla yaşadıklarımın yanına yaklaşan bir şey bugüne kadar olmadı.”

“Sanırım David’le olan uzun beraberliğinden söz ediyorsun.”

“David’le yaşadıklarım buna hiç benzemiyordu.”

“Yani Joe’ya âşık mı oldun?”

“Bilmiyorum. Olmak isterim ama henüz emin değilim.”

Mac çiçeklere baktı. “Aslında kurnazlık yapmaya çalışmıyor, değil mi?”

Janey yüzünü astı, “Eğer bu durum aranızı bozarsa, gerçekten çok üzülürüm.”

“Bozmayacak,” dedi, gönülsüz gibi olsa da.

“Seni çok sevir ve tekrar buraya döndüğün için son derece heyecanlı. Aranıza girmeye cesaret bile edemem. Bu beni her şeyden daha fazla yaralar.”

“Sadece, kendini kötü hissettiğin bir anda senden yararlanmadığını duymaya ihtiyacım vardı.”

Janey yerinden kalkıp masanın etrafından dolaştı. “Yap-

madı. Bunu zaten biliyorsun, çünkü *onu* tanıyorsun.”

Mac ayağa kalkıp Janey’ye uzandı. Bir süre onu kollarında tuttuktan sonra başını öptü. “Seni seviyorum ufaklık. Bütün istediğim mutlu olman.”

“Bunun için çabalıyorum.”

“Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle.”

“Her şeye burnunu sokmaktan vazgeç ve Joe’yu affet.”

“Öyle yapacağım.”

“Maddie’yi de.”

“Çoktan halloldu.”

“Güzel. Ona hayranım. Adeta senin için yaratılmış.”

Mac gülümsedi. “Katılıyorum. Benim için bir şey yaparmısın?”

“Elbette.”

“Eğer aşırı tepki vermeyeceğime ve baskı yapmayacağıma söz veririm, beni karanlıkta bırakmaktan vazgeçer misin? Seninle ilgili her şeyi bilmek isterim.”

Janey parmak uçlarının üstünde yükselip onun çenesini öptü. “Bazı tasarılarım ve kararlarım var. Netleşir netleşmez sana söyleyeceğim.

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Mac saatine baktı. “Gitsem iyi olacak. Bizim çocuklar saat birdeki feribotla geliyorlar.”

“Onları dört gözle bekliyorum,” dedi Janey, ağabeyleri için. “Çok eğlenceli bir hafta olacak ve sonunda evleneceksin. İnanması zor, ha?”

“Artık değil. Maddie ile Thomas olmadan yaşayabileceğimi düşünemiyorum.”

“Umarım bir gün ben de senin kadar emin olurum.”

“Zamana bırak ufaklık. Doğru olanı yapmak için beklemeye değer.”

“Bunu fark ettim.”

Mac bir kez daha ona sımsıkı sarıldı. “İhtiyacın olursa buradayım.”

Yaşlar Janey’nin gözlerini yaktı. “Biliyorum.” Geri çekilip Mac’in yüzüne baktı. “Bu akşamın tadını çıkar.”

“Evet, niyetim bu,” dedi Mac şeytani bir sırıtmayla. “Jübile yapıyorum.”

“Doğu sahilinde pek çok kalp kırılacak.”

Mac güldü. “Eminim öyledir.” El sallayarak Janey’nin yanından ayrıldı.

Janey onun uzaklaşmasını izlerken, Mac evlense bile daima onun yanında olacağını biliyordu. Bunca kıyamet ve kargaşanın arasında bile, bazı şeyler hiç değişmemişti. En büyük ağabeyi, kesinlikle bunlardan biriydi.

20. Bölüm

Veteriner kliniğinden çıkan Janey bütün gün kafasında olanı yapmaya karar verdi. Kendini kavga etmeye hazırlayarak Maddie'nin, kız kardeşi Tiffany'nin dans stüdyosunun üstündeki eski evinin yolunu tuttu. Kapıyı çalan Janey beklemeye başladı. Biraz daha bekledi. Dakikalar sonra kapı açıldı ve Janey'yi gören Francine'in kaşları çatıldı.

“Ne istiyorsun?”

“Eğer bir dakikan varsa, konuşmak istiyorum.”

“Sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Beni tanıımıyorsun bile. Bu kadar nefret etmeyi nasıl başarabiliyorsun?”

“Sen de onlardan birisin.”

“Eğer sözünü ettiğin, ebeveynlerimse,eminim annemin seni ihbar etmeden önce kendini kurtarman için defalarca fırsat tanıdığını hatırlarsın. Ayrıca seni ilk ihbar eden o değil.”

“Ama en çok keyif alan o,” diye hırladı Francine.

“Bunu bilmiyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ya da benim hakkımda. Dahası, ağabeyim hakkında. Bize hiç şans vermeden, kötü olduğumuza karar verdin.”

“Ne gördüğümü biliyorum. Ne duyduğumu da.”

“Neymiş o?”

“O süslü otelinizde çalışırken annenin kızıma hiç iyi davranmadığını.”

“Maddie hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra bu konuda özür diledi.”

“Ne gerçeği? Neden söz ediyorsun?”

“Maddie, Mac’e ağabeyim Evan ve arkadaşlarının lise-
deyken yaptıklarını anlatınca, Mac onların hepsine bir özür
mektubu yazdırıp *Gansett Gazette*’de yayımlattı.”

Francine heyecanla ona baktı.

“Maddie önce çılgına döndü çünkü Mac ona bu mektup-
lardan söz etmemiştii, ancak sonrasında Maddie’nin adadaki
hayatı değişti. Artık hiç kimse onun hakkında yanlış şeyler
düşünmüyor. Ağabeyim bunu Maddie için yaptı.”

“Peki, ama her şeyi başlatan *diğer* ağabeyindi.”

“Hayır, değildi. Darren Tuttle’dı. Mac onun da icabına
baktı. Evan sadece sessiz kalmayı tercih etti çünkü karşı
koyamayacak kadar budalaydı. Gruptaki en dokunaklı özür
mektubu ona aitti. Ona yaptıkları için hayatı boyunca piş-
manlık duyduğunu ve özür dileme şansı bulduğu için sevin-
diğini yazıyordu.”

“Benden ne istediğini anlamadım.”

“Maddie’nin yarın annemin evinde yapılacak hediye

partisine gelmenizi istiyorum.”

“Kesinlikle öyle bir şey olmayacak!”

“Bunu kendi kızıınıza yapabilecek misiniz?”

“Bana kızımından söz etme! Onun hakkında ne biliyorsun? Hangi konuda ne biliyorsun?”

“Uzun zamandır sahip olduğum en iyi arkadaş olduğumu biliyorum. Ağabeyimin bütün kalbiyle sevdiğini, ailemin onu ve Thomas’ı bağrına bastığını biliyorum. Neden Maddie’yi sen ve biz arasında bir seçim yapmaya zorluyorsun? Neden bir seçim olmak zorunda?”

“Zaten tercihini yapmış,” diye burnundan soludu Francine. “Anlaşılan bana hiç tahammülü yok.”

“Bunu nasıl söylersin? Bütün ada onun sürtük olduğunu düşünürken burayı terk etmedi, çünkü sen terk edip giden kocanı beklemek için burada kalmıştın. Kimsenin onu tanımadığı bir yere gidip yepyeni bir başlangıç yapabilirdi, oysa o kalmayı tercih edip hakkındaki bütün dedikodulara ve laf dokundurmalara katlandı, çünkü sen kocanın seni bulabileceği yerden ayrılmak istemiyordun.”

“*Bunu sana o mu söyledi?*”

“Neden kalmak istediğini çok iyi anlayabiliyorum. Ben de sevdiğim erkeğin bana ulaşabileceği bir yerde olmak isterdim.”

Francine kapı pervazına yaslandı. “Gideli yirmi beş yıl oldu. Döneceğini sanmam.”

“Dönemeyebilir ama kızın ve torunun var, eğer izin verirsen, haftaya senin için her şeyi yapmaya hazır bir damadın olacak.”

“Benden çok fazla şey istiyorsun.”

“Aslında çok değil. Sadece ağabeyime bir şans vermeni istiyorum. Torununun babası olacak. Maddie için yapamıyorsan, bari Thomas için yap.”

Francine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Annenin evine gelmiyorum.”

“Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Sadece davetli olduğunu bilmeni istedim. Maddie ve Tiffany kadar, annem ve ben de seni orada görmek isteriz.”

“İstersin, değil mi?”

“Maddie istiyorsa, bizim için yeterlidir.”

“Siz McCarthy’ler, adadaki herkesten daha akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz.”

“Hayır, sanmıyoruz. Annem, Maddie hakkında yanıldığını söyleme büyüklüğünü gösterdi. Belki aynısını sen de bizim için yapabilirsin?” Francine’in cevap vermesine fırsat bırakmadan Janey dönüp basamakları inmeye başladı. “Yarın saat ikide,” dedi omzunun üstünden. “Umarım bize katılırsın.”

Grant, Adam ve Evan’ın sıcak karşılaşmalarının ardından, Joe onların Janey’yle ilişkisini henüz duymadıklarını düşündü. Siyah saçları ve mavi gözleriyle, McCarthy’lerin dört oğlu da babalarının gençliğine benziyorlardı. Sadece Janey ufak tefek, sarışın annesine çekmişti.

Besteci-yorumcu olan Evan geçtiğimiz günlerde Nashville’de ilk plak sözleşmesini imzalamıştı. Joe’nun geldiğini

ilk gören o oldu. “Selam,” dedi. “McCarthy ailesinin beş numaralı oğlu!” Joe’yu kucaklayan Evan onun ayaklarını yerden kesti.

“Dostum!” dedi Joe. “Tanrı aşkına beni yere indir!” Ayakları tekrar yere basan Joe, Luke’un masaları yerleştirip Mario’dan gelen yiyecekleri üstlerinde düzenlediğini gördü. Kartlar ve poker fişleri, Joe’nun daha önce getirdiği Küba puroları ve devasa bir çöp kovasında buza yatırılmış biralarla birlikte masalardan birinin ortasında duruyordu. Mükemmel.

Los Angeles’ta yaşayan, Oscar ödüllü senaryo yazarı Grant, tokalaşp bir kolunu sıkarak Joe’yu selamladı. “Nasıl gidiyor?”

“Harika,” dedi Joe, doğruyu söyleyerek. Ne yani? Nasıl olsa çok geçmeden öğreneceklerdi. “Seni görmek güzel, adamım.”

“Seni de öyle.”

Joe, başarısı Grant’i kibirli bir züppeye dönüştürmediği için onu çok takdir ediyordu. Lise yıllarına dayanan görgülü, etkileyici tavrı muhtemelen Hollywood’da işine yaramıştı.

“Neden burada olduğumuza inanabiliyor musun?” diye sordu Joe’yu kucaklayan Adam. New York’ta yaşayan başarılı bilgisayar programcısı, diğer erkek kardeşlerinden on beş santim daha kısaydı. En gençleri Evan olduğu halde, “küçük kardeş” olarak her zaman Adam’dan söz edilirdi.

“Bugünü göreceğimi ben de hiç sanmazdım,” dedi Joe. Mac’in hâlâ ona öfkeli olması ihtimaliyle midesi kasılıyordu. “Günün adamı nerede?”

“Araba kullanmak zorunda kalmasın diye onu babam getirecek,” dedi Evan.

“Ah, iyi fikir. Maddie’yle tanıştınız mı?”

“Kısaca,” dedi Grant. “Mac sıırıslıkam âşık oldu, ha?”

“Hem de nasıl!”

“Onu yıllar öncesinden tanırım,” dedi Evan. Sesinde bir utanç gölgesi vardı.

Maddie’nin lisedeyken adının çıkmasında Evan’ın da rol oynadığını hatırlayan Joe yüzünü buruşturdu. “Onunla tekrar karşılaşmak nasıldı?”

“Hak etmediğim kadar cana yakındı.”

“Tam ona göre,” dedi Joe. “Muhteşem bir kadın.”

Dev gibi iki buz çantasıyla Luke içeri girdi. “Selam. Her şey yolunda mı?”

“Harika görünüyor,” dedi Joe. “Yardımanın için teşekkürler.”

“Ne demek.”

“Haydi oyun başlasın!” diye kükredi içeri giren Koca Mac. Onu Ned ile Mac takip ediyordu. Koca Mac kollarını açtı. “Bütün oğullarım! Ne muhteşem!” Heyecanlandığında, muazzam kişiliği daha da ortaya çıkıyordu.

Birden sinirleri boşalan Joe, kendini meşgul etmek için yemek kaplarını açmaya ve karton tabakları dizmeye başladı.

“Selam,” dedi Mac arkasından.

Kendini hazırlayan Joe arkasına döndü. “Nasıl gidiyor?”

“Çok hoş,” dedi Mac yiyecekleri işaret ederek. “Teşekkürler.”

“Bütün ağır işleri Luke halletti.”

“Senin kendi payına düşeni yaptığına eminim.”

Joe bu iltifata omuz silkti. “Zamanı geldiğinde benim için aynısını yapacağından kuşku yok.”

Mac mavi gözleriyle onu süzerken, Joe arkadaşının aklından geçenleri okuyamıyordu. “Kesinlikle haklısın.”

Rahatlayan Joe sormadan edemedi. “Gelin, kız kardeşin olsa bile mi?”

“Özellikle o zaman.”

“Bu, bağışlandığım anlamına mı geliyor?”

“Bana söylendiğine göre tüm bu... çarpışma sürecinde karşı durmuşsun.”

Joe kişner gibi güldü. “Konu Janey olunca inanılmaz komikleşiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bana bunu da söylediler.”

İkisi için birer bira açan Joe daha yüksek sesle güldü.

Mac dik dik ona bakarak Joe’nun uzattığı birayı kavradı. “Seni ondan istifade etmekle suçladığım için üzgünüm. Bugün bana söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor.”

“Nedir o?”

“*Seni* tanıdığımı ve bu kadarının yeterli olması gerektiğini söyledi. Bu konuda kesinlikle haklıydı.”

Joe şişesini Mac’inkiyle tokuşturdu. Onu ne kadar sevdiğimi herkesten daha iyi biliyorsun. Onu üzecek hiçbir şey yapmam.”

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Senin de üzülmeni istemem.”

“Benim için endişelenme. Başımın çaresine bakarım.”

“Joseph!” diye gürledi arkadan bir ses.

Eyvah! Joe, Koca Mac’e bakıp sırttı. “Bira?”

Koca Mac, Joe’nun ikram ettiği birayı almak için bir harekette bulunmadı. “Seninle dışarıda biraz konuşabilir miyiz?”

Joe arkada kıs kıs gülen Mac’e baktı. “Şey, tabii. Şimdi mi?”

“Hemen şimdi.”

Geçerken dirseğiyle Mac’in kaburgalarına vuran Joe, dışarı çıkan Koca Mac’i izledi. Uzun iskelenin ucuna doğru yürürlerken, Joe yaşlı adamın onu bulanık suya itip ölümüne terk edeceğinden şüpheleniyordu. Daha fazla gidecek yer kalmayınca, Koca Mac ona dönüp ellerini kalçasına dayadı. “Seninle ve kızım ile ilgili duyduğum konu nedir?”

“Ben, şey...”

Joe kazıkların üstündeki ışıklardan Koca Mac’in bir kaşını havaya kaldırdığını görebiliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

“Bekliyorum.”

“Onu seviyorum. Her zaman sevdim.”

Koca Mac dik dik bakıyordu ama Joe gözlerini kaçırmadı. “Öyle mi?”

“Evet efendim.”

“Demek nişanlısı sahneden çekilir çekilmez sen çıktın, ha?”

“Öyle olmadı. Kesinlikle.”

“Nasıl oldu?”

“Her şeyden önce, arabası bozulduğunda *o beni* aradı.”

“Ve sonra?”

Joe çenesindeki kirli sakalı sıvazlarken sırtından bir damla ter süzüldü. Hapse atılmak bile bu görüşmeyi yapmak zorunda kalmaktan daha iyiydi. “Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Özel. Janey ve benim aramda.” Genzini temizledi. “Efendim.”

“Buna saygı duyarım. Sanırım. Bu durum nereye gidiyor?”

“Bana kalsaydı, haftaya evlenen çift biz olurduk. Bu noktada, her şey ona bağlı. Benim ne istediğimi biliyor.”

“Veterinerlik okuluna dönmek istiyor. Bundan haberin var mı?”

“Bunu o mu söyledi?” diye sordu Joe, yükselen adrenalinle kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Neden Joe’ya söylememişti?

“Bu konuyu konuştuk. Önüne çıkacak mısın?”

“Asla. Buna onu kim zorladı sanıyorsunuz?”

“Önümüzdeki dört sene boyunca Columbus, Ohio’ya giderse?”

“O gün geldiğinde bakarız. Her durumda, gidecek.”

“Duymak istediğim buydu.”

“Eğer öyle bir şansım olursa, ona çok iyi bakacağımı bilmenizi isterim.”

“Ne istediğine karar vermesi biraz zaman alabilir.”

“Ben bir yere gitmiyorum ve eğer gereken buysa, sonsu-

za kadar bekleyebilirim.”

Koca Mac uzun süre ona baktı; elini uzatmadan önce *uzun* bir süre. “Ona iyi davran,” dedi sessizce. Sesi, her zamanki gürleyen tonun tam tersiydi.

Koca Mac’ın verdiği destekle ezilen Joe onun elini sıktı. “Daima.”

Daha sonra Joe poker masasında kazandığı paranın bir kısmını geri alabilmek için Grant’in Mac’le ölümüne mücadeleye girişmesini –ve yenilmesini– kenardan seyretti. Müstakbel damadı bütün gece durdurmak mümkün olmamıştı. İlerleyen saatlerde tersane çevresinde takılan yaşlı adamların çoğu partiye katılmış, hatta bir ara Evan gitarını çıkarmıştı.

Göründüğü kadarıyla, kardeşlerinin ve alkolün etkisiyle Mac harika vakit geçiriyordu ve Joe için önemli olan buydu. Yine de, Janey’nin ne yaptığını merak etmeden duramıyordu. Bütün konukların keyfinin yerinde olduğu bir anda, dışarı çıkıp onu aradı.

“Bekârlığa veda partisi seni sıktı mı?” diye sordu Janey. “Sana striptizci çağırmanı söylemiştim.”

Onun sesini duymaktan mutlu olan Joe gülümsedi. “Bana öyle bir şey söylemedin.”

“Pekâlâ, eğer sorsaydın söyledim.”

“Bu adada striptizci nereden bulunur?”

“Ben de herkesin bildiği kadar biliyorum.”

“Nereden bildiğini *sakın* bana söyleme.”

Janey'nin seksi gülüşü bütün vücudunu saran bir tutku ateşi gönderdi.

"Seni özledim," dedi, Salt Pond'un suyunda yansıyan aya bakarak.

"Daha yeni gördün."

"Bu sabah *gerçekten* uzun bir zaman önce gibi geliyor."

"Bana da öyle," dedi yumuşak bir sesle, sanki kimsenin duymasını istemezmiş gibi.

"Neredesin?"

"Maddie'nin yanındayım, damat âlem yaparken geline destek sağlıyorum."

"Âlem filan yok. Sadece hararetli bir poker partisi. Maddie'ye söyle, Mac şimdiden Grant'in beş yüz papelini söğüşledi."

Mesajı iletirken onu dinledi.

"Harika olduğunu söylüyor, ama eve zilzurna dönerse sorumlusu senmişsin."

"Harika. Eğer onu eve ben getirirsem, belki hâlâ orada olursan, seni kasabaya geri getirebilirim."

"Olabilir."

"Yarın on iki otuza kadar çalışmıyorum."

"Ben hiç çalışmıyorum. Gelinin partisi var."

"Hımm. Yatakta geç vakte kadar oyalanmayı hayal ediyorum."

"Perhizdeyiz," diye hatırlattı Janey.

"Eve döndükten beş dakika sonra bunu unutacağını umuyorum."

Janey gergin bir tonda kıkırdadı. “Göreceğiz.”

“Evet, göreceğiz. Çok geç olursa beni bekleme.”

“Bekleyeceğim.”

Joe hemen o an çıkıp ona gitmek istedi.

“Joe?”

“Söyle canım?”

“Çiçekler için teşekkür ederim. Muhteşemler.”

“Beğendiğine sevindim.”

“Çok uzun zamandır çiçek almamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Hı-hı.”

“Janey...”

“Evet?”

Ona olan aşkının altında ezilen Joe derin bir soluk aldı.

“Görüşürüz.”

“Bekleyeceğim.”

21. Bölüm

Gece yarısı, poker masasında hiç kimse Mac’le kapışmak istemiyordu; o yüzden kartlar bırakılıp sataşmalar başladı. Mac’in çocukken yaptığı bütün haylazlıkların yanı sıra, kayda değer flört geçmişi de ortaya döküldü. Kendisi saatlerdir içmediği halde, Joe onlara bira, viski ve puro servisi yapmaya devam ediyor, kimse bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Bilin bakalım bugün feribotta kim vardı?” diye sordu Evan. “Yazları gelen Sydney Donovan’ı hatırlıyor musunuz?”

Joe o an Luke Harris’in yüzündeki sarsılmış ifadeye kilitlendi. Sydney üniversiteye gidip bir daha geri dönmeyinceye kadar, Luke her yaz onunla çıkmıştı.

“Çok kötü görünüyordu,” diye ekledi Grant. “Hasta filan mı?”

Luke paralize olmuş gibi görüldüğünden, Sydney’in ailesine neler olduğunu diğerlerine Joe anlattı.

“Of,” dedi Adam yavaşça. “Tanrım.”

“Anlaşılan aynı kazada leğen kemiğini kırmış,” dedi Joe.

“Duyduğuma göre yazı burada geçirecekmış,” diye ekledi

Ned. "Tekrar ayağa kalkana kadar ailesiyle kalacakmış."

"Zavallı çocuk." Koca Mac üzüntüyle başını iki yana salladı. "Böyle bir şey nasıl atlatılır?"

"Senin arkadaşın değil miydi Luke?" diye sordu Mac.

Luke, hipnozdan çıkmış gibi cevap verdi. "Şey, evet. Uzun zaman önce."

"Maddie'nin de arkadaşıydı," dedi Mac. "Scoop'ta birlikte çalışmışlar." Kasabadaki dondurmacıdan söz ediyordu. "Sydney'in adaya döndüğüne çok sevinecek."

Mac'in dili dolanmaya başladı ve Joe, Luke'un Sydney'den söz etmek istemediğini hissetti. "Bu geceyi bitirmeye ne dersin? Thomas seni erkenden uyandıracak."

Mac'in yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Harika bir çocuk. Öyle değil mi Joe?"

Joe, Mac'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Kesinlikle öyle."

"Baba olmayı seviyorum. Kimin aklına gelirdi?"

Joe onu kapıya doğru götürürken kardeşleri kıkırdadılar.

Mac, Joe'nun kolunu biraz daha sıkı kavrayıp onun yavaş yavaş öptü. "Janey'yle yattığın için seviyorum."

Odada bir anda bütün nefesler tutuldu.

"Tüh!" dedi Mac.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o anda Mac çoktan ölmüş olurdu.

"Götür onu," dedi Koca Mac, Joe'ya. "Ben onlara anlatırım."

Joe omuzunun üstünden baktığında, Mac'in üç erkek

kardeşinin ve Luke'un hâlâ ağızları açık bakarken, Ned'in hoşnut bir halde gülümsediğini fark etti.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim,” diyen Joe, Mac’i olabildiğince çabuk, o gece için aldığı şirket arabasına sürükledi ve yolcu koltuğuna tıktırdı. Mac’in emniyet kemelerini bağlamaya uğraşırken arkadaşı telaşla gözlerini kırışırtıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Joe aracı çalıştırdığında. “Bunu yumurtlamam gerekmiyordu.”

“Öyle mi?”

“Seni severler. Sevineceklerdir.”

“Öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum,” dedi Mac, horlamaya başlamadan bir saniye önce.

Joe kendi kendine güldü ve bekârlığa veda partisinin başarılı olduğuna karar verdi.

Bir süre sonra eve ulaştığında, Mac’i uyandırmanın kış uykusuna yatmış bir boz ayıyı uyandırmakla eşdeğer olduğunu fark etti.

“Hadi ama ahbap.” Joe biraz daha gayretle Mac’i arabadan indirmeyi ve basamakların yarısına kadar sürükleyerek çıkarmayı başardı. Joe artık belinin kırılacağını düşünmeye başladığı sırada Mac kendine geldi.

“Selam! Biz geldik. Maddie! Biz geldik!”

“Kapa çeneni!” diye tısladı Joe. “Thomas’ı uyandırırsan

Maddie seni öldürür.”

“Şşşt,” dedi Mac. “Sessiz ol. Thomas uyuyor.”

Joe gözlerini devirdi ve kapıyı kaydırarak açtığında, Janey’nin bir kanepede, Maddie’in de diğerinde uyuyakaldığını gördü.

Onlar içeri girer girmez Maddie kalktı. “Of, harika,” dedi.

“Selam bebeğim,” dedi Mac. “Gel bana biraz ilgi göster.”

“Hiç sanmıyorum.” Maddie, Joe’ya basamakları işaret etti.

Joe, Mac’i güçbela yatak odasına çıkan basamaklarda sürükledi ve banyoya soktu, işini bitirdikten sonra da yatağa yuvarladı.

Mac başını yastığa koyduğu anda uyuyakaldı.

“Sabah biraz sevimsiz görünebilir,” dedi Joe, yukarı kadar onları takip eden Maddie’ye.

“Sorun değil. İyi vakit geçirdi mi?”

“Bunu söyleyebilirim.”

“Önemli olan bu. Eve getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

“İkiniz barıştınız mı?”

“Sanırım, ama sonra her şeyi erkek kardeşlerine yumurtladı ve şimdi benim onu öldürmem gerekecek.”

“*Olamaz!*” dedi Janey koridordan. “Öldürmene yardım edeceğim!”

Joe ona uzandı. “Artık resmen ifşa olduk hayatım!”

Janey kollarını ona dolayıp başını göğsüne yasladı. “Ne kadar ifşa?”

“*Her anlamda.*”

Mac gürültüyle horlayarak yatakta döndü, elini bir şeye – ya da birine– uzattı. “Sanırım benim sıram geldi,” dedi Maddie.

“Üstüne solumasına izin verme,” dedi Joe.

Hep birlikte güleştüler.

“Bu gece için ikinize de teşekkürler,” dedi Maddie.

“Güç seninle olsun,” diye karşılık verdi Joe.

“Sabah güce onun ihtiyacı olacak,” dedi Maddie.

Joe gülerek Janey’nin elini tuttu ve merdivene doğru ilerledi. “Yarın görüşürüz.” Janey eşyasını toplayıp dışarı çıktı, kayan kapıyı arkasından kapadı.

Veranda basamaklarını inmeden Joe onu durdurdu. “Gel buraya.”

Janey çantasını ve ceketini bırakıp Joe’nun kollarına doğru yürüdü.

“Kahrolası gün boyunca ihtiyacım olan tek şey buydu,” dedi Joe.

“Hadi eve gidelim,” diye cevap verdi Janey.

Kolundaki Janey ile Joe kamyonete doğru ilerledi.

“Burası bar gibi kokuyor,” dedi Janey burnunu tıkayarak.

“Bunun için ağabeyine teşekkür et.”

“Sen içmedin mi?”

Joe uzanıp Janey’nin elini tuttu. “Erken saatlerde birkaç bira. Birimizin ayakta kalması gerekiyordu.”

“İkiniz konuştunuz mu?”

“Evet, her şey yolunda bebeğim. Endişelenme.”

“Rahatladım.”

“Babanla da ilginç bir konuşma yaptık.”

“Gerçekten mi?”

“Aynen.” Joe, babasıyla konuştuğu veterinerlik okulu konusunu açmamaya karar verdi. Bunu Janey’nin –hazır olduğunda– kendisinin söylemesini istiyordu. Okulu ciddi olarak düşünmeye başlaması şimdilik yeterliydi.

“Ne dedi?”

“Niyetimin ne olduğunu sordu.”

“Tanrım! Bunu yapamaz!”

Joe ona baktı. “Yapacağını biliyorsun.”

“Ona ne söyledin?”

Joe, Janey’nin elini dudaklarına götürdü. “Seni her zaman sevdiğimi ve seveceğimi.”

“Joe,” dedi Janey. “Bu çok hoş.”

“Gerçek bu ve ayrıca kimin bildiği umurumda değil. Herkesten saklamaya çalışmaktan tükendim. Giderek daha yorucu olmaya başladı.”

Janey emniyet kemerini çözdü, ona sokulup başını göğsüne yasladı. “Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

Joe, Janey’nin elini bırakarak kolunu ona doladı, kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. “Şanslı olan benim.”

“İkimiz de şanslıyız.” Elini Joe’nun karnında gezdirirken, dudaklarını boynuna gömdü.

“Janey...”

“Hımm?”

“Burada araba sürüyoruz, ona göre.”

Sanki Joe hiçbir şey söylememiş gibi, Janey’nin eli aşağı-

ğı yönelmeden önce göğsünde ve karnında biraz daha dolaştı, ereksiyonunun üstüne bastırınca Joe sıçradı. Bir eli direksiyonda, diğer eli Janey'nin omzunda olan Joe, onun şortunun fermuarını açmasına engel olamadı.

Janey onu sıvazlamaya başladığında Joe'nun, kamyoneti yolda tutmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. “Janey! Tanrım. Hadi ama.”

Janey güldü ve başını gömüp onu ağzına aldı.

“*Aksi şeytan!*” diye inleyen Joe arabayı yolun kenarına çekti.

Janey'nin sıcacık ve hünerli ağzı Joe'yu anında zirvenin sınırına getirdi, dilini de karışma ekleyince Joe'nun işini bitirdi. Dakikalar sonra, Joe hâlâ düzgün nefes alabilmek için uğraşıyordu. Boynunda gezen Janey'nin dili ve dudakları Joe'yu içine daldığı sarhoşluktan uyandırdı, uzanıp onu kucağına oturttukça dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bir elini saçlarına gömerken, diğer eliyle eteğinin altında arzuyu sırlıslıkla olmuş külotunu yoklamaya başladı. Bu keşif Joe'yu tekrar uyardı, hafif bir kalça hareketiyle külotunu sıyırdı ve içine kayd.

Janey'nin başı arkaya düştü ve ürpererek, “Oh...” diye bildi. Joe'nun omuzlarını kavradı ve kalçasını üstünde çevirmeye başladı. “Perhizde olduğumuzu sanıyordum...”

“Artık değil.” Janey'nin kalçalarını avuçlayan Joe onu hareket etmeye zorlarken, onun kendisini bu kadar kısa sürede yine hazır hale getirmesine şaşıyordu. Janey'yle beraber olmak, Joe'ya yeniyetme çağındaki azgın yıllarını hatırlatıyordu.

“Aslında bu, saçma bir fikirdi,” dedi Janey.

“Bugüne kadar duyduğum en saçma fikir.” Bir eli hâlâ kalçasında olduğu halde, diğer elini bluzunun altına sokup göğsünü kavradı, sutyenini iterek ucunu parmaklarıyla ovalamaya başlayınca Janey bütün hızıyla kalçasını oynatmaya başladı.

Joe onun bluzunu yukarı sıyırdı ve parmaklarının yerini dudakları aldı. Göğüs ucunu hızla çektişirmesiyle Janey bir bitiş çılgılığı attı ve beraber geldiler. Joe artçı sarsıntıları ve onu sürekli uyaran yasemin kokusunu yatıştırmak için Janey’yi sımsıkı tutmaya devam etti.

“Her zaman perhizlerin yararsız olduğunu savunmuşumdur,” diye fısıldadı Janey.

Joe kıkırdadı. “Bazıları diğerlerinden daha da yararsız.”

“Bu halde basılmamız hoş olmaz. Benim yüzümden bir haftada iki kez hapse düştüğünü görmek istemem.”

“O halde daha rahat bir yerde devam etsek?”

Janey başını kaldırdı, dudaklarına Joe’nun soluğunu kesen masum bir öpücük kondurdu. “Hadi gidelim.”

Janey, Francine’e yaptığı ziyaretten hiç kimseye söz etmemişti. Saat ikiye doğru yaklaştıkça, Maddie’nin annesinin ortaya çıkıp çıkmayacağını endişeyle beklemeye başladı. Dönüp baktığında, hangisinin –annesinin gelmesinin mi, yoksa gelmemesinin mi– Maddie için daha iyi olduğundan emin değildi. Janey etrafındaki süslemelere, açık büfe masasına, annesiyle birlikte oluşturduğu hediye yığınınına göz attı.

Linda, Janey'nin arkasından yaklaşıp omuzlarını ovdu. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Sadece her şeyin yolunda gitmesini umuyorum."

"Endişelenme, gidecek." Linda yüzüne bakacak şekilde Janey'ye döndü. "Bu senin için zor olmalı. Bir başka gelin için hediye partisi düzenlemek..."

Janey başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Mac ve Maddie için ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun. Ayrıca David'le evlenmemin ne kadar büyük bir hata olacağını da anlamış durumdayım." Joe'yla geçirdiği erotik gece gözünde canlandı. Sabah onun kollarında uyanmanın getirdiği ayrıcalık duygusuyla gülümsedi. "Pek çok sebepten." Annesine baktı. "Düğün hazırlıklarını iptal etmek zorundayız." Janey dalgın bir halde Samule Turner Inn'in balo salonunu, bir sonraki ağustos için planladıkları günbatımı törenini ve resepsiyonu düşündü. Hayallerinin düğünü için müzikten, düğün pastasına ve gelinliğe kadar her şey düşünülmüştü.

"Hafta sonu bir geçsin, bu konuyla ilgileniriz."

"Evet, haklısın."

Linda bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, bu Joe meselesi nedir?"

"Sanırım haftanın sorusu bu."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Pek çok şey hissediyorum ve bunların ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Son derece karmaşık..."

"Nasıl yani?"

"Joe... hep bana âşıkmiş." Annesine baktı. "Yıllardır."

“Bak sen,” diye gülümsedi Linda.

“*Biliyor muydun?* Ve bana hiçbir şey söylemedin mi?”

“*Sadece şüpheleniyordum.*”

“Niçin?”

“Senin olduğun her yerde gözleri seni takip ediyor. Geldiğini gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Ne söylesen dinliyor, gerçekten dinliyor.”

“Evet, doğru,” dedi Janey.

“Ancak onun duygularının, hazır olmadığın bir konuda sana baskı yapmasına izin vermemelisin. Çok uzun soluklu bir ilişkiden henüz çıktın.”

“Gerçeği söylemek gerekirse, çoktan bitmiş bir ilişkiden.”

“Ne olursa olsun, resmen henüz sona erdi. Aceleye getirersen, hem kendini hem de Joe’yu üzebilirsin.”

“Aceleye getirme uyarılarını çoktan aşmış bir noktadayız.”

Linda elleriyle kulaklarını kapadı. “Lalalala. Bilmek istemiyorum.”

Janey güldü. “Gerçekten ne düşünürdün, ben ve Joe hakkında?”

Linda, kızının yüzünü avuçları arasına aldı. “Çok şanslı bir kız olurdun. Yakışıklı, başarılı, çekici, ilgili, çalışkan, ebeveynlerin ve ağabeylerin zaten onu seviyor ve hepsinden daha önemlisi, *sadık*.” Janey’nin alına bir öpücük kondurarak fırına doğru uzaklaştı. “Eminim bu konuda söylenecek çok şey olduğunu sen de kabul edersin.”

“En önemli şey. En azından benim için.”

Tel kapı ardına kadar açıldı, içeri Maddie'yle birlikte kucığında Thomas'ı taşıyan Mac girdi. Maddie'nin üstünde çiçekli, pembe bir kolsuz elbise vardı, saçları yumuşak dalgalarla yüzünün etrafına dökülmüştü. Janey onu daha önce hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. Öte yandan Mac, son derece bitkin haldeydi.

"İşte benim bebeğim!" dedi Linda, Thomas'a uzanarak.

Mac yüzünü buruşturdu. "Bağırma anne."

"Akşam biraz fazla mı kaçırmışız?"

"*Biraz mı?*" diye homurdandı Janey. "Acayip komiktin."

"Bir daha asla içmeyeceğim," diye söylendi Mac.

"Bunu yazılı olarak rica edebilir miyim?" diye dalga geçti Maddie, nişanlısına gülümseyerek.

Mac dik dik ona baktı.

"Eve git ve biraz uyu," dedi Linda. "Biz Thomas'la ilgileniriz."

"Bunu yapmak istemezsiniz," dedi Mac. "Çılgın gibi koşuşturup duruyor. Bütün gün peşinde dolaşmaktan başka çareniz yok."

"Sorun olmaz, değil mi Janey?"

"Tabii ki olmaz. Onu yukarıda uyuturuz." Ağabeyini itti. "Hadi git. Üç-dört saat sonra gelirsin."

"Sence bu uygun mu?" diye sordu Maddie'ye.

"Eğer seni daha iyi bir adam yapacaksa, kesinlikle evet." Maddie onu öperek gönderdi. Mac uzaklaştıktan sonra Maddie, Janey'i kucakladı. "Her şey çok güzel görünüyor. Çok teşekkürler. Ve Linda... teşekkürler."

“Bizim için zevkti,” diyen Linda, Thomas’a bir kurabiye uzattı.

“Beş gün daha!” Maddie heyecanla ellerini çıırttı. “Zaman uçup gidiyor!”

“Geriye yapacak neler kaldı?”

“Çarşamba günü anakaraya çıkıp gelinliğimi alacağım. Hepsi bu.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Janey.

“İzin alman gerekir. Zaten perşembenin yarısı ve cuma tam gün izinlisin,” dedi Maddie. “Ben hallederim. Sadece gidip döneceğim.”

“Emin misin?”

“Endişelenme, bu hafta sana ihtiyacım olan zamanları söyleyeceğim.”

“Söylesen iyi edersin!”

Birkaç dakika sonra, Maddie’nin oteldeki iş arkadaşları gelmeye başladılar, ardından kız kardeşi ve güzel bebeği Ashleigh göründü.

“Annem geliyor mu?” diye sordu Maddie, Tiffany’ye.

Kız kardeşi başını iki yana salladı. “Denedim.”

Maddie gülümsemeye çalıştı. “Tamam. Onsuz eğleniriz.”

Janey onur konuğu için balonlar ve kurdelelerle süslediği koltuğuna götürmek üzere Maddie’ye sarıldı. “Bundan hiç kuşkun olmasın.”

22. Bölüm

İki saat sonra, kadınlar yiyecekleri tüketmiş, Maddie hediyelerinin çoğunu açmıştı. Thomas sallanan sandalyedeki Linda'nın kucağında uyuyakalmış, Linda onu yukarı çıkarmayı reddetmişti.

Janey, çocuğa kucak açıp kendi ailesindenmiş gibi onu benimseyen annesiyle gurur duyuyordu. Maddie'nin hayatının büyük bir kısmını etkileyen dedikoduları aşmak Linda için kolay olmamıştı. Ancak Evan ve diğerlerinin mektupları gazetede yayımlanınca, oğlunun âşık olduğu kadın hakkında yanıldığını itiraf etmişti. Maddie'den özür dilemiş ve o günden beri onu ve oğlu Thomas'ı daha yakından tanımak için büyük çaba göstermişti. Kendi annesiyle arasındaki uçurum düşünüldüğünde, Maddie en azından kayınvalidesine yaslanabilecekti.

Janey'nin cebindeki telefon titredi. Ekrana baktığında arayanın Doktor Potter olduğunu gördü ve açmaya karar verdi, çünkü klinikte acil bir durum olmasa doktor onu asla ra-

hatsız etmezdi. İlk aklına gelense Bayan Roberts ile Molly oldu.

“Selam Doktor.” Otele, marinaya ve Salt Pond’a bakan arka verandaya çıktı. Bu yıl her zamankinden daha yoğun olan sis gölün uçlarına doğru yayılmıştı.

“Janey! Sana ulaşabildiğime sevindim. Buna inanmayacaksınız!”

“Neye inanmayacağım?”

“Az önce OSU’dan Dekan Richards’la telefondaydım.”

Janey’nin kalp atışları öylesine yavaşladı ki, kendine soluk almayı hatırlatmak zorunda kaldı. “Ne dedi?”

“Önümüzdeki yarıyıl için ödeme yapmayan pek çok öğrenci varmış.”

Janey soluğunu tuttu.

“Senin finans konusunu zaten çözdüğünü söyleyince, başvurunu *bu sene için* dikkate almaya karar verdi! Bu sene Janey! Yani önümüzdeki aydan itibaren.”

Bacaklarının kesildiğini hisseden Janey bir şezlonga çöktü.

“Orada mısın?” diye sordu Doktor Potter.

“Evet, *evet*. Hazmetmeye çalışıyorum.”

“Hiçbir konuda bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum! Artık sana rahatlıkla David’in okula gitmeni engellemesinin büyük haksızlık olduğunu düşündüğümü söyleyebilirim. Ondan zerre kadar hazzetmemiştim.”

“Siz ve diğer herkes.”

“Pekâlâ, bir yanlış düzeltiyoruz ve bunu bir ay içinde

yapıyoruz!” Doktorun heyecanı bir anda soldu.

“Ne var Doktor? Sorun nedir?”

“Yeni fark ettim, bu durum klinikte seni kaybettiğim anlamına geliyor.”

Janey’nin gözleri doldu. Doktor hayatındaki sabit kişilerden biriydi, en önemlilerinden biri. “Belki yaz aylarında benim için bir boşluk ayarlarsınız?”

“Geri dönemeyecek kadar önemli biri olmazsan, seni sıkıştıracak bir yer buluruz.”

Janey güldü. “İşim bittiği saniye döneceğim ve artık emekli olabileceksiniz.”

“Anlaştık arkadaşım.”

“Teşekkürler Doktor. Yaptığınız tüm iyilikler, tüm bağışlar ve bilmediğim her şey için teşekkürler.”

“Teşekküre gerek yok. Git ve orada beni gururlandır.”

“Yapacağım. Söz veriyorum.”

Janey telefonu kapatıp göğsüne bastırdı ve görmeyen gözlerle gölü seyretti. Veterinerlik okuyacaktı sonunda ve gerçekten oluyordu. Orada uzun süre kalmış olmalı ki, Maddie dışarı çıktı.

“Üzgünüm,” dedi Janey, daldığı sarhoşluktan çıkarak. “Seni yalnız bıraktım.”

“Ben gayet iyiyim. Sorun nedir? Yüzün kireç gibi?”

“Beni aldılar,” diye fısıldadı Janey.

“Nereye?”

“Ohio Eyalet Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi’ne.”

Maddie soluğunu tuttu. “Tanrım, bu harika! Tebrikler!

Seneye gidiyor musun?”

“Bu sene.”

Maddie’nin gözleri büyüdü. “Aman Tanrım! Janey! *Aman Tanrım!*”

Janey’nin neden sarsıldığını bilmeden Maddie onu sımsıkı kucakladı.

Bıraktığında Janey ağlıyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Maddie, bir terslik olduğunu fark ederek. “Heyecanlı olduğunu sanıyordum!”

“Öyleyim.” Janey gözyaşlarını sildi. “Sadece...”

“Joe,” dedi Maddie, dudakları gerilerek.

“Yeni bir uzun mesafeli beraberliğe katlanamam. Yapamam.”

“Anlıyorum. Herkes anlar. Joe da anlayacaktır.”

“Neyi anlayacak? Bana âşık. İki haftadır neredeyse her gece beraberdik. Eğer şimdi onu terk edersem, yıkılır.”

Maddie ellerini Janey’nin omuzlarına koydu. “Ohio’ya gitmek zorundasın. Mecbursun.”

“Biliyorum. Ancak Joe’yla her şeyi bitirmek zorundayım. Bugün. Bir ay içinde gideceksem, bu şekilde devam etmesine izin vermem. Buradaki işine ve adaya çok bağlı. Onu daha fazla oyalamak haksızlık.” İlerleyen saatlerde buluşmayı planladıklarını düşününce yüreği sızladı. Onu her gün görmeye, gücüne yaslanmaya ve verdiği doyumsuz keyfe öylesine alışmıştı ki.

“Eminim bir yolu vardır,” dedi Maddie.

Janey’nin yanaklarından yeni yaşlar süzüldü. “Nasıl? İşi

onun hayatı. Onsuz bir hiç, öylece bırakıp gidemez. Üstelik yapar da. Benim için yapacağını biliyorum ama bunu asla istemem. İsteyemem.”

“Bu konuyu onunla konuşmalısın. En azından düşünmesi için bir fırsat ver.”

“Düşünecek bir şey yok. O burada yaşıyor ve önümüzdeki dört yıl boyunca ben binlerce kilometre uzakta olacağım. David sadece Boston’daydı ve bak neler oldu. Bunu tekrar yaşayamam.”

“Onu David’le kıyaslamam büyük haksızlık olur.”

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Ne istersen.”

“Joe’ya ne söyleyeceğime karar verene kadar bunu sır olarak saklar mısın?”

Maddie bir an bunu düşündü. “Mac’e söylemek zorundayım. Ondan saklayamam. Bu konuda dersimi aldım.”

“Ona, sessiz kalacağına dair yemin ettir. Nasıl halledeceğime karar verene kadar Joe’ya bir şey söylemesin.”

“Söylenmez. Yemin ederim.” Maddie tekrar onu kucakladı. “Bu iş yürüyecek. Joe seni sonsuza kadar bekler.”

“Ondan dört yıl beklemesini isteyemem.”

“Belki istemek zorunda kalmazsın.”

Kucağında uyumaya devam eden Thomas’la birlikte Linda kapıda göründü. “Burada her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Janey, zoraki gülümseyerek. “Her şey yolunda.”

“Maddie, geç kalmış bir konuğun var.”

Maddie, Janey'ye baktı. "Kim?"

"Neden gidip kendin bakmıyorsun?" dedi Janey. Belki de her şeye rağmen Francine gelmişti. Janey sadece umut edebiliyordu. Maddie'nin arkasından içeri girdi, Francine elinde göz alıcı bir hediye paketiyle huzursuz bir biçimde bekliyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil." Maddie uzandı, annesini kucaklamak için elindeki paketi aldı. "Geldiğin için çok sevindim."

"Punç ya da bir fincan kahve alır mısın Francine?" diye sordu Linda. "Ve bir dilim pasta?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Francine gergin bir sesle.

"Açabilir miyim?" diye sordu Maddie, paketi işaret ederek.

Francine paketi alıp ona uzattı, diğer kadınların sessizce oturduğu salona doğru Maddie'nin peşinden gitti.

"Annem Francine," diyen Maddie, onu oteldeki iş arkadaşlarıyla tanıştırdı ve paketi açmak üzere oturdu. "Vay canına! Anne!"

"Tiffany'ye annemin porselenlerini vermiştim. Senin de gümüşleri beğeneceğini düşündüm."

"Hem de çok," diyerek annesine sarıldı Maddie. "Nasıl da parlıyorlar!"

"O yüzden geç kaldım. Temizlemek düşündüğümden uzun sürdü."

Maddie, annesinin eline sarıldı. "Geldiğin için çok sevindim."

“Şey, şuradaki müstakbel görümcen beni görmekten mutlu olacaklarını söyledi.”

Bütün gözler kıpkırmızı kesilen ve süklüm püklüm sırtarak omuz silken Janey’ye çevrildi.

Maddie dudaklarıyla sessizce Janey’ye *teşekkür ederim* derken, Janey başıyla hafifçe onun teşekkürünü aldı.

Mac, Maddie, Thomas ve gelinin armağanlarını SUV’a yükledikten sonra, Janey kendisini bekleyen korkunç görevi düşünmemeye çalışarak dikkatini bulaşıklara verdi.

“Joe,” diye fısıldadı. “Tanrım, ikimize de ne yaptım?”

Son derece ironik bir durumdu. Ondan ayrılmaya karar verdiği anda Janey, Joe’ya âşık olduğunu fark etmişti. Onu sevmeyi *seviyordu*. Birlikte geçirdikleri benzersiz akşamlar boyunca kalbine ulaşan yolu bulmayı başarmıştı ve şu an onu kaybetme düşüncesi her şeyden –David’i başka bir kadınla yatakta basmaktan bile– daha çok acı veriyordu.

Evyenin başından dikilen Janey’nin başı göğsüne düştü, beraber geçirdikleri kısa sürenin görüntüleri hep birlikte zihnine hücum etmeye başladı.

Linda içeri girdi. “Janey, hayatım. Neler oluyor? İyi misin?”

Gözyaşları boğazında düğümlenmişti, her an patlamaktan korkuyordu. “Ben, benim yapmam gereken bir şey var. Son tabakları sen halledebilir misin?”

“Elbette. Git hadi.”

Janey onun yanağını öptü. “Her şey için teşekkürler. Çok güzel bir partiydi.”

“Evet öyleydi. Francine’i gelmeye ikna ederek iyi bir şey yaptın. Seninle gurur duyuyorum.”

Baraj yıkıldı ve yaşlar Janey’nin gözlerine hücum etti.

“Janey! Aman Tanrım! Neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedi, kalbi parçalara bölündüğü halde. “Ben sadece... gitmek zorundayım.”

Linda ona sarılıp yanaklarındaki yaşları sildi. “Beni arar mısın?”

Janey başıyla onayladı, çantasını kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Arabaya bindiğinde başını direksiyona yaslayıp bittiğini söylediğinde Joe’nun ne tepki vereceğini düşündü. Onu üzme düşüncesi yüreğini parçalıyordu, ama birbirlerine daha çok yakınlaşacakları bir ay sonraya bırakmaktansa, şimdi yapmak daha doğrudu.

“Joe,” diye fısıldadı gözyaşları arasında, “Seni çok seviyorum.” *Şu anda ona bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama bu fırsata bir kez daha sırtımı dönemem. Joe için bile. Ve benim için bütün hayatından vazgeçmesini isteyemem. Bir gün bu yüzden benden nefret edebilir.*

Gözyaşlarından göremez haldeyken araba kullanamayacağını farkındaydı ama annesinin evinin önünde ağlayarak oturmak da istemiyordu. Yavaşça evin yolunu tuttu, bir kez oraya ulaştığında Riley ve diğerlerinin ona ihtiyaç duyduğu rahatı sağlayacağını biliyordu.

Eve ulaştığında, köpekleri bahçeye salmadan önce ken-

dini bir süre onların şefkatine bıraktı, ardından ceptelefonuna uzandı. Bu işi daha fazla uzatamazdı. Yaklaşık iki saat sonra Joe onu almaya gelecekti. Elini çıkardığı ipekli siyah elbisenin üstünde gezdirirken, Joe'nun onu nereye götürmeyi tasarladığını merak etti. “Ne fark eder?” diye sordu kendine, numarayı tuşlarken.

“Selam bebeğim,” diye telefona cevap verdi Joe. Artık çok tanıdık olan bu sesi duyunca, içi hem sevgi hem de pişmanlıkla doldu. “Parti nasıldı?”

“İyi. Güzeldi.” Maddie'nin annesinin geldiğini ve gelmesini kendisinin sağladığını anlatmak istiyordu, ama genzindeki yumru sözcüklerin çıkmasına izin vermiyordu.

“Sorun ne hayatım? Sesin tuhaf geliyor.”

“Pek iyi hissetmiyorum.” Kaçınılmazı ertelediğini düşünerek, kendi yalanına kaşlarını çattı. “Tam partinin ortasında oldu ve şu an berbat durumdayım.” Bu kesinlikle doğrudu.

“Of, kahrolası. İkimiz için harika bir akşam planlamıştım ama başka akşama erteleriz. Gelip seninle ilgileneceğim.”

“Hayır.”

Joe duraksadı. “Neden?”

“İğrenç hissediyorum. Beni bu halde görmemi istemem. Bu akşam yalnız kalmayı tercih ederim.”

“Başka bir terslik mi var Janey?”

Joe'nun sesindeki üzüntü karşısında çözülmemek için yapabileceği fazla bir şey yoktu. “Ben sadece... yalnız kalmak istiyorum. Olur mu?”

“Sadece buysa?”

“Kapatmam gerek.”

“Janey...”

“Hoşça kal Joe.” Telefonu kapadı, yanaklarından sıcak yaşlar süzülürken kendini kanepeye bıraktı. Böylesinin daha iyi olduğundan şüphesi yoktu. Peki daha iyi ise, neden bu kadar acı veriyordu?

Joe, South Harbor’daki ofisinin penceresinden dışarıdaki sise baktı. Bir terslik vardı. Janey hasta değildi. Nereden bildiğini söyleyemezdi, ama biliyordu. “Janey,” dedi. “Ne yapıyorsun?”

Artık gerçekleşmeyecek olan randevusuna giymek için evden getirdiği takım elbiseye baktı. Düşündüğü zaman, karşısında iki seçenek görüyordu: Ya hiçbir şey yapmadan oturup onun gelmesini ümit edecek ya da hemen oraya gidip neler olduğunu anlatmasını isteyecekti. İki seçenek de cazip görünmüyordu ama hiçbir şey yapmadan oturmak kabul edilemezdi.

Hava soğuk ve sisli olduğundan, üzerine kalın bir şeyler çekip dışarı çıktı. Janey’nin evine giden kısa mesafede, yaptıkları kısa telefon görüşmesini ve hasta olduğunu söylediğinde neden ona inanmadığını düşünmeye devam ediyordu. Onu tanıyordu. Eve yaklaştıkça, kendini daha kötü hissetmeye başladı. Eğer bir terslik varsa, onu başından savacağına neden gerçeği söylemiyordu? Öğrenmek istediği buydu.

Eve ulaştığında ışıkların yanmadığını gördü ve evde olup olmadığını merak etti. Bahçe kapısını açmadan önce, bir an tereddüt etti. Gerçekten midesi ağzında kusuyor ve onu böyle görmesinden utanıyor olabilirdi. Tamam, bu çok kötüydü. Eğer öyleyse, en iyi ve en kötü zamanında yanında olacağını öğrenme zamanıydı.

Kapıyı çaldığında içerideki köpekler çıldırdı.

“Janey,” dedi, tekrar tıklayarak. “Hadi canım. Seni görmem gerek. Bir terslik olduğunu biliyorum.”

Köpekler ulumaya devam etti, ama Janey görünmedi.

“Bekleyeceğim. İyi olduğunu görene kadar gitmeyeceğim. Eğer Mac’i aramamı istemiyorsan...”

İçerideki kapı açıldı.

Perişan yüzünü gördüğü anda, Joe bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı. Tel kapıyı açarak karanlık odaya daldı. Köpekler bacaklarının arasında dolanmaya başladılar. “Bebeğim, bu halin ne?”

“Ben, şey...” Janey ona baktı, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu. “Yapamam Joe.”

“Neyi yapamazsın?”

“Bunu. Bizi.”

Neler olduğunu anlayabilmek için Joe kendini sakınmaya zorladı. “Bugün neler oldu Janey? Bu sabah birlikte uyanıp sevişmemiş miydik?”

Janey’nin minyon bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu ve Joe’nun bütün yapması gereken onu kollarına alıp, bu kadar üzülmediği şey her ne ise çaresine bakacaklarını söylemekti,

ama bir türlü yerinden kıpırdayamadı.

“Bunun olmasına asla izin vermemeliydim,” dedi hıçkırıklar arasında. “Perişandım. Kafam karıştı. Bana söylemeye çalıştın...”

Joe deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmek umuduyla derin bir soluk aldı. “Bugün ne oldu?” diye sordu gıcırdayan dişlerinin arasından.

“David’le olanlardan sonra yaşadığım şaşkınlığı attım, şimdi ona harcadığım bunca yılı ve ortada gösterecek hiçbir şey olmadığını düşündükçe ağlamadan duramıyorum.” Öyle bir ağlıyordu ki, Joe onun nasıl soluk alabildiğini merak etti. “Evlenecek ve dört çocuk yapacaktık. O çocukları istiyordum. İstedğim buydu.”

Joe’nun en çok korktuğu şey buydu; şoku atlattığında, yoluna onunla beraber devam etmeye hazır olmadığını fark edecekti. Bu durumda Joe nerede olacaktı? Hâlâ orada, ona âşık ve kaybetmiş bir halde.

Vücudundan emilen enerjiyi tazelemek adına parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onları yolmamak için kendini zor tuttu. “Hâlâ, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Sana her şeyi verebilirim. Bunu bilmen gerek.”

Janey başını iki yana salladı. “Yapamam. Üzgünüm. Yapamam.”

Joe kalbinin yerinden koparıldığını hissediyor, onu kaybederse bununla başa çıkamayacağını biliyordu. Paylaştıkları bunca şeyden sonra mümkün değildi.

“Janey, sorun her ne ise üstesinden gelebiliriz, ama

aramızdaki şeyin aşk olmadığını söylemeye çalışma. Bu konuda beni ikna edemezsin.”

Janey yüzündeki yaşları sildi. “O halde denemem bile.”

Bunu duyan Joe’nun içinde bir şeyler kırıldı, oradan hemen uzaklaşmak zorundaydı, yoksa bir daha asla geri alamayacağı şeyler söyleyebilirdi. “Böyle hissettiğin için üzgünüm. Çok güzel şeyler yaşayacağımıza emindim, ama bunun için yalvarmayacağım. Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun.”

Joe dönüp kapıdan çıkmak ve merdivenlerden inmek için kendini zorladı. Bahçe kapısından çıktıktan sonra cep telefonunu çıkarıp Mac’in numarasını çevirdi.

“Uyuyor,” diye mırıldandı Mac.

“Uyan. Janey’nin bir derdi var.”

“Ne?” diye sordu Mac anında ayılarak. “Sorun nedir?”

“Bilmiyorum. Bana söylemiyor.”

“Ne oldu?”

“Keşke bilsem. Gidip bir kontrol eder misin?”

“Hemen çıkıyorum. Sen iyi misin Joe?”

“Kafam karışık. Bu sabah her şey yolundaydı, şimdi değil. Bir şeyler olmuş ve bana söylemiyor.”

Mac sessizdi.

“Sen biliyorsun, değil mi?”

“Joe...”

“Unut gitsin. Bilmek istemiyorum. Kendi söylemek istemiyorsa, salla gitsin. Her şeyi salla. Yeter.”

“Bekle...”

Joe telefonu kapadı. Bu kadarı yetmişti.

23. Bölüm

Luke köhne kayığını kumsala çekip kürekleri içine aldı. Sis dağılmıştı, ay gölün üstünde parlıyordu. Tepesindeki ışık olmasa bile, kumsalın bu bölgesini gözü kapalı bulurdu. Ağustosböceklerinin korusu eşliğinde yürüdüğü Sydney'in yazlık evine uzanan patika, ona hayatındaki her şeyden daha yakındı.

Kim bilir bunun gibi kaç gece karanlığın koruması altında buraya çıkıp bahçelerine doğru sinsice yaklaşmış ve penceresine çakıltaşları atmıştı? Kaç gece sahilde birlikte uyumuşlar, güneş doğana kadar sevişip Sydney parmak uçlarında eve dönerken, sonunda yakalanacaklarını düşünüp soluğunu tutarak beklemişti? Sayamayacak kadar çoktu.

Hangisinin daha çok üzdüğünü bilmiyordu. Sydney'in, onun Sydney'inin, üniversitede tanıştığı bir adamla evlenmesi mi, yoksa eşini ve çocuklarını trajik bir kazada kaybetmesi mi? Luke, kaza hakkında internette bulabildiği bütün ayrıntıları soluksuz okumuştı. New Hampshire'da geçirdikleri

hafta sonunun ardından Boston'daki evlerine dönüyor- lardı ve trafikte sıkışmışlardı. Arkalarından gelen sarhoş bir sürücü araca çarpmış, çocuklar anında ölmüştü. Güvenlik yetkililerinin söylediğine göre, kaza sırasında uyuyor olması muhtemelen Sydney'in hayatını kurtarmıştı. Eşi Seth ise daha sonra ameliyat sırasında hayatını kaybetmişti.

Luke onun hayatını bağışladığı için her gün Tanrı'ya dua etse de, yaşadığı dayanılmaz acıyı yüreğinde hissediyordu. Önceki gece adaya döndüğünü duyunca ona bir göz atma, yaşadığına ve soluk aldığına dair bir işaret görme isteğini bastıramamıştı. O yüzden, daha önce güzel bir patika olan, ama artık kumulların ve yoğun bitkilerin sardığı yerden yürümüştü. Dikenlerle dolu bir dal yüzünü çizdi. Yanağındaki sıcaklık ve batma, derisinin yırtıldığına işaretledi, ama yoluna devam etti.

Sydney'e âşık olmak Luke'u hayata bağlamıştı. Onu kaybetmekse, kendisini bir daha hiç kimseye dokunacak kadar yaklaşamayan, huysuz ve yalnız bir adam haline getirmişti. Aslında Sydney'le gerçek anlamda ayrılmamışlar, sadece farklı yönlere sürüklenmişlerdi. Üniversitenin ikinci yılında, yazın adaya gelmekten vazgeçtiğinde, Luke'un telefonlarına da cevap vermemeye başlamıştı ve neler olduğunu öğrenebilmek için Luke ebeveynlerinin evine gitmişti.

Varlıklı Donovanlar, beş yıl önce gelip sürekli kalmaya başlayana kadar yaz tatillerini adada geçirirlerdi ve onun sarışın kızlarına gösterdiği ilgiyi hiçbir zaman onaylamamışlardı. Bununla beraber, söylediklerine göre Sydney bir

staj programına kabul edilmişti. Bu, kaçırılmayacak bir fırsattı ve o yaz gelemeyecekti. Bakıma muhtaç annesi yüzünden üniversiteye gitmek için adadan ayrılamayan Luke, Sydney'i tekrar görebilmek için neredeyse bir yıl beklemiş ve gelmeyeceği haberiyle yıkılmıştı. Bunu Luke'a kendisinin söylememiş olması ise, başka birini bulmuş olma ihtimalini güçlendiriyordu.

O yazdan itibaren Luke münzevi bir adam oldu. Kuşkusuz, hayatına başka kadınlar girip çıkmıştı ama bunlar fiziksel ihtiyaç karşılamanın ötesine geçmemiş ve hiçbirine önem vermemişti.

Çalılar arasında ilerlerken, hâlâ beline kadar inen açık kızıl saçları olup olmadığını merak etti. Geçen yıllar içinde, Luke'un üstüne tırmanıp onu bir orgazmdan diğerine sürüklerken o muhteşem saçlarını savurarak ikisini diğer dünyadan nasıl ayırdığını kaç kez hatırlamıştı? Güneşin altında geçirdiği her saat yüzünde yine bin tane yeni çil çıkıyor muydu? Gözleri hâlâ okyanus kadar mavi ve cildi hâlâ ipek kadar yumuşak mıydı? İnsanı kendinden alan o kahkahasını tekrar koyverecek miydi? Kocasını da bir zamanlar onu sevdiği kadar yalın ve tutkulu bir aşkla sevmiş miydi? Luke'u hiç düşünmüş müydü? Ya da beraberliklerini? Luke'un anılarındaki en güzel yazlarda yaşadıklarını?

Önünde geniş bir terası olan büyük sarı eve yaklaştığında, umutsuzca merak ettiği cevaplara asla ulaşamayacağını biliyordu. Bu korkunç kederin arasında görmek isteyeceği son kişi, onu sevmekten, düşünmekten ve hatırlamaktan

asla vazgeçmeyen eski sevgilisi olmalıydı.

Fakat Luke onu görmek zorundaydı.

Donovanların bahçesinde, iyi ışıklandırılmış terasa cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Neyse ki gökyüzündeki bulutlar ayın ışığını kesiyordu. Omuzlarında bir şalla onu sallanan sandalyede otururken görünce, soluğu kesilecek sandı. İşte, bunca zaman sonra, onun Sydney'i, hayatının aşkı, oradaydı. Onu on altı yıldır görmemişti ama nerede görse tanırdı. Uzun saçları omuz hizasında kesilmişti, ama hâlâ hatırladığı kadar güzel ve parlaktı. Hâlâ çillerinin olup olmadığını ya da gözlerinin rengini söylemek mümkün değildi.

Düşüncelere dalmış, uzaktaki göle bakıyordu. Luke kendisini ve birlikte geçirdikleri anları hatırladığını düşünmek isterdi, ama çayırdı ya da kumsalda oynayan çocuklarını gözünde canlandırıdığına kuşku yoktu. Her yaz, o ve banker kocası, çocukları da alarak tatile gelirlerdi. Luke onları hiç görmemiş, aramayı asla düşünmemişti ama ne zaman geldiklerini ve döndüklerini çok iyi bilirdi. Evlendiğine ve artık onun için kayıp olduğuna göre, Luke onu tekrar görmeyi aklına bile getirmek istememişti. Sayfa kapanmıştı. Sydney başkasını seçmişti ve Luke'un bu gerçeğe yaşamaktan başka şansı yoktu.

Terasta onu seyrederken, soluk bile almaya korkuyordu. Kalbi o kadar hızlı ve gürültülü çarpıyordu ki, duyabileceğinden endişeleniyordu. Duymaması mümkün müydü? Sonra Sydney ağlamaya başladı ve Luke orada, olduğu yerde

ulaşılmaz bir halde kalakaldı. Keder dolu hıçkırıkları, daha önce ondan başka hiç kimsenin dokunmadığı yerlere ulaşıyordu. Luke'un kendi gözleri de yanmaya başladı ve yaşlarla doldu, ama kıpırdıyamadı. Zaman adeta durmuştu, terasın yanında çömelerek beş dakika mı yoksa bir saat mi kaldığını bilmiyordu. Bacaklarındaki kramplar dayanılmaz bir hal alınca, kendini nemli çimlere bıraktı. Gitmesi gerektiğini biliyor, ama onu yalnız bırakmak istemiyordu. Bu kadar üzgünken yapamazdı.

Bir süre sonra annesi terasa çıktı ve eğilerek yas tutan kızına sarıldı. Luke, Bayan Donovan'm Sydney'in ayağa kalkmasına ve yavaşça içeri girmesine yardımcı oluşunu izledi. Syd fiziksel olarak da hâlâ büyük acı içindeymiş gibi hareket ediyordu ve bunu görmek Luke için çok zordu. O içeri girip teras ışıkları söndükten sonra bile, Luke uzun süre orada kaldı. Kendini olabildiğince ona yakın hissetmek istiyordu.

Sonra, bacaklarının onu taşıyabileceğine ikna olduğunda, patikadan geriye kumsaldaki sandalına doğru yürümeye başladı, ertesi akşam tekrar geleceğini biliyordu.

Muhtemelen daha sonraki akşamlarda da.

Janey gözlerini tavana dikmiş, kanepede uzanıyordu. Joe'yu geri çevirmek kuşkusuz ki hayatındaki en acı verici andı ve gözyaşları dinmek bilmiyordu. Onun perişan yüzündeki bakış aklına geldikçe yüreği parçalara ayrılıyordu. Bu

görüntüyü asla unutamayacaktı.

Kapı çalınınca irkilerek kalktı. Geri mi gelmişti?

Mac içeri girip ona doğru yürüdü. Yanına oturup kolunu omzuna doladı.

Ağabeyinin tanıdık ve huzur veren kokusuyla, Janey tekrar kendini kaybetti.

“Şşşt,” dedi Mac eliyle saçlarını okşayarak. “Tamam. Her şey yoluna girecek.”

“Onu çok üzdüm,” dedi hıçkırıklar arasında.

Riley endişeyle uludu ve kendini ona doğru sürükledi.

Janey onu rahatlatmak için uzanıp kulaklarının arkasını kaşdı. Doktorun telefonu geldiğinden beri pek çok endişesinin arasında, Columbus’ta bir apartman dairesinde sekiz evcil hayvanıyla nasıl başa çıkacağı da vardı.

“Ne söyledi?” diye sordu Mac’e.

“Kafası karışık. Bu sabahtan beri neler olduğunu anlayamıyor.”

“Maddie sana söyledi mi?”

Mac onun ıslak yüzündeki saçları geri itti ve gülümsedi. “Seninle gurur duyuyorum Doktor Janey. Buna ne dersin?”

Tekrar ağlamaya başlayan Janey gözyaşlarının durup durmayacağını merak ediyordu. “Neden bitirmek zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi? Onu önümüzdeki bir ay boyunca oyalayıp tekrar uzun mesafe bir beraberliği götürmeyi deneyemem.”

“Ona yeterince güvenmiyorsun.”

“Ben hayallerimi gerçekleştireyim diye onun için önem-

li olan her şeyden vazgeçecektir. Bunu ona yapamam.”

Mac kanepede arkasına yaslanıp onu da kendine çekti. Janey yüzünü onun göğsüne yasladı, Mac ise kolunu omzuna doladı. Eğer sormuş olsaydı, Janey ona gelmemesini söylerdi, ama şimdi orada olduğu için mutluydu.

“Sana nasıl o şirketin sahibi olduğunu anlattı mı?”

“Aileden geliyor, değil mi?”

“Aynen. Büyükannesiyle büyükbabasını hatırlıyor musun? Kuzey fenerinin orada yaşarlardı.”

“Siz benden çok daha büyüktünüz, yani o zamanlar,” diye hafifçe gülümsedi. “Onları hiç tanımadım. Yine de Joe’nun onları ne kadar önemseydiğini biliyorum.”

“Yedi yaşındayken babası trafik kazasında öldü. Sanırım annesi kazadan sonra kendine gelemedi. Ebeveynleri burada yaşıyordu, o yüzden toparlanıp şehri terk ettiler ve buraya taşındılar. Büyükbabası feribot işini İkinci Dünya Savaşı’nın hemen sonunda kurmuştu. Joe’yu kanatlarının altına aldı ve tekneler konusunda ona bildiği her şeyi öğretti. Joe suyla ilgili her şeye büyük bir ilgi duyduğunu keşfetti, ama bu onun ilk aşkı değildi.”

“Neydi?”

“Şu ana kadar bunun cevabını almış olmalısın.”

“Of... resim!” Mac’in yüzünü görebilmek için doğruldu. “Yaptığı işleri gördün mü?”

Mac başıyla onayladı. “Olağandışı, değil mi?”

“Kesinlikle inanamadım! Neden bir sanat okuluna gitmedi?”

“Gitmek üzereydi. Ülkenin en iyi okullarından birine, Savannah Sanat Akademisi’ne gitmeye hak kazanmıştı.”

“Sonra ne oldu? Neden gitmedi?”

Mac başını eğdi, dudaklarına ironik bir tebessüm yerleşti.

“Tanrım. Büyükbabası öldü ve kendini aile şirketini sürdürmeye zorunlu hissetti.” Sadece on sekiz yaşında yüklenmek zorunda kaldığı sorumluluğu düşününce Janey’nin içi burkuldu.

“Bu hiçbir zaman onun hayali değildi. Çok sevdiği bir işi yaparak gayet keyifli bir hayat sürdürdü, ama ilk aşkı değildi.”

“Kendimi bildim bileli onu tanırım ve hâlâ hakkmda bilmediğim bir sürü şey var.”

“Seni her şeyden çok seviyor. Bunu artık biliyor olmalısın. Senin de onu sevme şansın hiç yok mu? Azıcık bile olsa?”

Janey gözlerini kırpıştırarak birkaç damlayı daha savuşturdu, dudağını ısırды ve başıyla onayladı. “Onu çok seviyorum.”

“Fakat ona *âşık* mısın?”

“Evet,” diye fısıldadı yüzünü silerek. O akşam kapıdan çıktığı anda Janey’nin son şüpheleri de kaybolmuştu. “Hem de çok.”

“Onun adına kararları senin vermen hiç adil değil. Daha önce de kendi seçimlerini yaptı. Bu gerçekten ona yapabileceğin en kötü şey.”

Janey inleyerek cevap verdi. “Oysa ben onun için *doğru olanı* yaptığımı düşünüyordum!”

“Her şeye burnunu sokan ağabeyinin bu karışıklığı senin için düzeltmesine ne dersin?”

Janey uzanıp başını onun omuzuna yasladı. “Lütfen derim, bütün kalbimle, istediğin her şeyi yapabilir ve her şeye burnunu sokabilirsin.”

Mac gülerek Janey’nin başını öptü. “Endişelenme ufaklık. Her şey yoluna girecek. Bundan emin ol.”

Mac’in düğün günü hava açık ve güneşliydi. Bir fincan kahve alarak, bahçeye ve daha önceden kurulan çardağa bakmaya çıktı. New England havasıyla şakalaşmaya gelmezdi ve Mac bu günün mükemmel olması için bütün önlemleri almaktan kaçınmayacaktı. Maddie’yi bulmak için yeterince uzun bir zaman beklemişti. Sadece birkaç saat sonra, resmen karısı olacaktı. Üstelik yanında bir de, Mac’in kendisinden olsa bundan daha fazla sevemeyeceği bir oğlanla gelmişti.

Maddie ve Thomas geceyi Janey’de geçirmişlerdi, o yüzden Mac onları görmek için sabırsızlanıyordu. Sabahlarını Thomas’la geçirmeye alışmış ve onun bebek muhabbetini hemen özlemişti. Mac düğün için bir atlı araba ayarlamıştı ve Thomas’ın göstereceği tepkiyi merak ediyordu.

Bir el omzuna dokundu, arkasına döndüğünde elinde fincanıyla Joe’yu buldu.

“Selam, uyuyabildin mi?” diye sordu Mac.

“Ölü gibi. Çocuklar hâlâ uykuda,” dedi Joe, Mac’in kardeşlerini kastederek.

Mac sevgili dostunun yüzünü inceledi ve hafta başında Janey’nin haberini vermeden önce yüzünü esir alan öfke ve umutsuzluktan eser olmadığını gördü. Bugün Joe’nun yüzünde huzur ve kararlılıktan başka bir şey okunmuyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Joe, çardağı ve saat ikide yemin töreni için altına dizilen sandalyeleri işaret ederek.

“Kesinlikle. Ya sen?”

“Janey operasyonu başlamaya hazır.”

Mac gülümsedi. “Dört günlük mutlak sessizlikle onun dengesini bozdun, biliyorsun değil mi?”

“Bana yıllardır yaptıklarından sonra az bile. Evet, birkaç gün acı çekmek *tam* ihtiyacı olan şeydi.”

“İkiniz çok uyumlusunuz,” diye güldü Mac. “Gerçekten çok uyumlusunuz.”

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Joe, sesinde Mac’in içini sızlatan bir kırılmalı vardı. Tanrım, bugünlerde her şey Mac’in içini sızlatıyordu.

“Öyle olduğunu biliyorsun.” Mac kahvesinden iri bir yudum aldı. “Peki planın nedir?”

“Bekle ve gör,” dedi Joe hınzırca sırıtarak.

“Hadi ama! *Bana* anlatabilirsin. Kimseye söylemem.”

“Hayır.”

“Of, bu çok harika olacak,” diye kıkırdadı Mac.

“Bahse girebilirsin.”

Janey, gelinden daha gergin olduğuna emindi. Maddie bütün gün sakin ve huzurluydu, Joe'yu görmek için sabırsızlanan Janey'nin ise adeta içi içine sığmıyordu. Mac'ın kendisiyle ilgili haberi günler önce ona verdiğini biliyordu, ama yine de ondan hiç haber alamamıştı. Eğer Janey'i cezalandırmaya çalışıyorsa, bu konuda gerçekten çok başarılıydı.

Joe'nun nerede olduğunu, ne düşündüğünü, neden aramadığını, gelmediğini ya da *bir şeyler* yapmadığını düşünerek uykusuz geceler geçirmişti. Geline destek olmak için elinden geleni yaparken gerilim onu umutsuz bir duruma düşürmüştü.

Kadınlar hazırlıklarını tamamlayabilsin diye, Mac ve Maddie'nin evi erkeklerden boşaltılmıştı, ama Janey onların dışarıdan gelen seslerini duyabiliyordu. Pencereden dışarı baktı, Mac ve Joe'yu siyah smokinleri içinde yan yana görünce soluğu kesilecek sandı. Mac'ın kucığında, günün anlamına uygun bir biçimde minik smokini giydirilmiş Thomas vardı. Siyah takım elbiseleri içindeki diğer ağabeyleri konuşup şakalaşüyor ve gülüşüyorlardı. *Ne kadar yakışıklı bir grup*, diye düşündü Janey gülümseyerek.

Saatine baktı. Gösterinin başlamasına on dakika vardı. Menekşe rengi elbisesinin eteğini toparlayıp yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi Maddie. Hazırlıklarını bitirmek için yarım saat yalnız kalmak istemişti.

Janey kapıyı açtı ve bir an kalakaldı. “Vay canına.” Gelinlik basit, zarif ve alabildiğine mükemmeldi. “Gerçekten. *Vay canına.*”

Maddie sinirli bir halde güldü. “Ciddi misin?”

“Mac seni gördüğünde küçükdilini yutacak.”

Maddie şımarıkça tebessüm etti. “Amaç da bu zaten.” Uzanıp Janey’nin elini tuttu. “Sen nasılsın?”

“Berbat haldeyim.” Boştaki elini bulanan midесinin üstüne koydu. “Joe’nun benimle konuşacağından bile emin değilim.”

“Elbette konuşacak.”

“Konuşmazsa onu suçlayamam.” Janey bu tatsız düşüncüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. “Her neyse, bu benim günüm değil. Senin. Babam gelini teslim etmek üzere her an burada olabilir. Hazır mısın?”

“Hem de nasıl.” Maddie’nin karamel rengi gözleri ışılıyordu. “Hayatımda daha mutlu olmamıştım hiç. Bir terslik çıkmasını bekleyip duruyordum...”

“Hiçbir şey olmayacağını sana söylemiştim.” Janey onu kucakladı. “Sakın başlama, yoksa ikimiz de bebek gibi zırlayacağız.”

“Bugün sadece mutluluk gözyaşı dökebiliriz.” Maddie elini uzattı. “Anlaştık mı?”

Janey anlamaya sadık kalabilmeyi dileyerek Maddie’nin elini tuttu.

24. Bölüm

Janey merdivenden bahçeye doğru inen Maddie'nin kız kardeşi Tiffany'yi takip ederken, Joe'dan başka her yere bakıyordu. Joe'nun ateşli ela renkli gözlerine bakarsa, görecekllerinden korkuyordu. Onun yerine, babasının kolundaki Maddie'yi ilk görüşünde ağzı bir karış açık kalan Mac'i seyretti. Yemin töreni sırasında Janey, Maddie'nin buketini tuttu ve çift mihraba doğru ilerlerken sessizce Joe'nun uzattığı koluna girdi.

Yine de doğrudan ona bakmaya cesareti yoktu.

Midesi kabarıyor ve burkuluyor, kalbi deli gibi çarpıyor ve ciğerlerine yeterince hava çekemiyordu. Gerginlikten perişan olduğu halde, çardağın altına geçmeden önce fotoğrafçılara gülümsemeyi başardı. Neyse ki bir şeyler gevelemekle yetindiği yemek boyunca Maddie'nin yanına oturmuştu, Joe ise Mac'in yanındaydı.

Mac'in mükemmel bir eş bulması konusunda Joe'nun yaptığı konuşma Janey'nin gözlerini yaşarttı. Mac ve Maddie

düğün pastasını keserken nihayet Joe'nun yakışıklı yüzüne bakabildi ve onun da doğruca kendisini süzdüğünü gördü. Joe'nun ateşli bakışları karşısında yüreği umutla doldu ve gözlerini bir türlü ondan ayıramadı. DJ, gelinle damadı Bay ve Bayan McCarthy olarak ilk danslarını yapmak üzere piste davet ederek o anı bozdu.

Birkaç dakika sonra, Joe'nun ılık eli çıplak omzuna dokunduğunda bütün vücudu elektrik akımına kapılmış gibi tepki verdi.

“Bizim sıramız,” dedi Joe.

Ona bakan Janey, Joe'nun uzattığı elini tuttu ve onu dans pistine götürmesine izin verdi. Joe ona sarıldığında, tekrar Joe'ya yakın olmanın verdiği rahatlıkla Janey onu içine çekti, günlerdir yaşadığı gerilim onun kollarında bir anda yok olup gitti.

Joe hiçbir şey söylemedi ama parmakları müzik eşliğinde hafifçe sırtında dolaşıyordu. Kısa süre sonra Janey artık çalan melodiyi, çardağın yanlarından içeri dolan yumuşak yaz meltemini hatırlamıyordu. Dördü pistte dans ederken ebeveynlerinin onları izleyip gözyaşlarını kuruladığını, Mad-die'nin annesinin kıkırdayan Thomas'la kenarda dans etmece oynadığını ve diğer ağabeylerinin güya çaktırmadan onu ve Joe'yu seyrettiğini de hatırlamıyordu.

Bununla beraber, Joe onu sımsıkı tutarken duyduğu mutlak doğruluk hissini Janey çok iyi hatırlıyordu, uzaklardan gelen deniz ve karanfil kokusunu, hassas cildinde dolaşan elinin sıcaklığını ve saçlarına hafifçe dokunan dudak-

larını da. Asıl hatırladığı şey ise, bir adamın âşık olduğu kadını tuttuğunu hissettiği, *o gerçek andı*. İşte o an, bir biçimde, her şeyin yolunda gideceğini düşündü. *İkisi* için her şey.

“Maddie için yapman gereken her şeyi yaptın mı?” diye sordu Joe, parça sona erdiğinde.

Janey birbirlerinin içinde kaybolmuş ağabeyine ve yeni eşine baktı. “Herhangi bir konuda bana ihtiyacı olacağını sanmıyorum.”

“Harika,” dedi Joe.

O andan itibaren Janey’nin hatırladığı tek şey, Joe’nun onu kaldırıp omzuna atması ve Janey dans pistine bakarken onu çardağın dışına çıkarmasıydı.

“*Ne yaptığını sanıyorsun?* Beni yere indir!”

“Sesini kes, yoksa tam istediğim yere tokadı basmak zorunda kalabilirim.”

“Sıkar biraz!”

“Denememi ister misin?”

Janey çardaktan çıkıp park yerine doğru herkesin bakışları altında ilerlerken onun gerçekten kendisini tokatlayabileceğinden korkarak laf yetiştirmekten vazgeçti. Beynine kan hücum ederken, ağabeylerinin ıslık çalıp tezahürat yaptığını duyduğundan emindi. Onların icabına daha sonra bakacaktı.

“Joe, hadi ama, kusacağım!”

“Neyi kusacaksın? Yemekte tek bir lokma bile yemedin.”

Her zamanki gibi her hareketini gözlediğini tahmin etmeliydi.

“*Lütſen* beni indirir misin?” diye sordu. Terslenmenin işe yaramadığını görerek sesine en sevimli tonu vermeye çalışmıştı.

“Tekrar kaçma riskini göze mi alayım? Asla.”

Baş aşağı yolculuğa boyun eğmek üzereydi ki, Joe birden durup onu indirince şaşırdı. Beynine hücum eden kan tekrar yola çıktığından, Joe onun omuzlarını tutarak dengede kalmasına yardım etti.

Janey kıvrılarak onun ellerinden kurtuldu. “Sen bir Neandertalsin!”

Bu, Joe’nun hoşuna gitmiş gibiydi. “Her ne gerekiyorsa.” Mac’in daha önce Maddie ve Thomas için gönderdiği atlı gezinti arabasını işaret etti. “Hanımefendi?”

Janey düğün için sayısız tokayla tutturarak toplamaya çalıştığı dağılan saçlarını düzeltmek için uzandı. Kıpırmızı bir yüz ve darmadağınık saçlarla nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordu. “Ya gelmek istemiyorsam ne olacak?” diye sordu, Joe’nun üslubuyla karşılık vererek.

“Hâlâ kıcına tokadı basabilirim; o yüzden çeneni kapatıp arabaya bin.” Muhteşem gözlerinin üstündeki kaşlar çatıldı. “*Şimdi*.” Son sözcük öylesine alışılmadık bir tavırla söylenmişti ki, onunla kavga etmeyi tercih ettiği halde Janey söyleneni yaptı.

“Bütün bu mağara adamı davranışları son derece itici,” diye somurttu. Her ne kadar söylediğı doğru olsa da, smokini içindeki Joe şimdiye kadar önüne çıkan en çekici görüntülerden biriydi.

Joe onun arkasından arabaya binip sürücüye işaret etti. “İtici olan ne, biliyor musun? Sensin. Yalan söylediğin, bana bağırıp çağırdığın, benim adıma kararlar verdiğin için. Bu *gerçekten* çok itici.”

“Senin için *en doğru* olanı yaptığımı düşünüyordum!”

“*Sen kim oluyorsun da benim adıma karar veriyorsun?*”

Onun bu patlamasıyla şaşırان Janey ona baktı. “Çok kızmışsın.”

“Ciddi olarak çileden çıktım demek daha doğru.”

“Joe...”

“Şu anda sakın benimle konuşma. Fazlasıyla hak ettiğin dayak faslı konusunda kendime fazla güvenmiyorum.”

Janey onun böyle bir şey yapacağına bir an bile inanmadığı halde, Joe’yu hiç bu kadar öfkeli gördüğünü hatırlamıyordu. Aslında, onun bu tavrından bile tahrik olduğunu hissetmek Janey’i dehşete düşürmüştü.

Geniş bankın üstünde birbirlerinden olabildiğince uzakta oturarak, sessizliği sadece atların asfaltı döven nallarının bozduğu yolculuklarına devam ettiler. Arabacı, Janey’nin evinin önünde durmadan önce, adada geniş bir daire çizen uzun yolu tercih etmişti.

“Çok teşekkürler,” diyen Joe, arabadan atlamadan önce adamın eline bir ellilik sıkıştırdı.

“Benim için zevk Kaptan Joe. Kalan günün keyfini çıkarın.”

“Evet, öyle yapacağız.” Joe uzanıp Janey’i kalçasından tuttu ve sanki elli beş değil de beş kiloymuş gibi havalan-

dırarak aşağı indirdi. Pekâlâ, bu mağara adamı tavırları *biraz* çekici olabilirdi, ama bunu asla *ona* söylemeyecekti.

Janey onun önünden giderek hayvanlarıyla selamlaştı. Sonra, onu bu şekilde itip kakması hakkında ne düşündüğünü söylemek için Joe'ya döndü. Ancak tek kelime edemeden Joe'nun ağzı onunkinin üstüne çöktü ve ciğerlerindeki bütün havayı çekti aldı. Dili onun diliyle büyük bir mücadeleye girişirken güçlü kollarıyla Janey'i kavrayıp ayaklarını yerden kesti.

Joe'nun öpücükleri doğrudan ona boyun eğdirmeye yönelikti. Janey, o anda Joe ile beraber olduğu için öylesine minnet doluydu ki öpmekten vazgeçmemesi için ona istediği her şeyi verirdi. Parmaklarıyla Joe'nun saçlarını kavrayıp ona sımsıkı tutundu.

Birkaç ateşli dakikanın ardından, dudakları nihayet birbirinden ayrıldığında, Joe onu yere bırakıp boynuna geçti. "Geçen geceye geri dönelim," dedi, köprücükkemiklerine öpücükler kondururken. "Seni üzecek neler olduğunu sordüğüm zamana."

"Önümüzde yarıyıl için veterinerlik okuluna kabul edildim," dedi Janey. "Bunun bizim için anlamını düşününce dehşete düştüm."

"Ve daha sonra yapacağına, bu işi şimdiden bitirmenin daha kolay olduğuna karar verdin."

"Evet," dedi, Joe'nun hünerli elleri Janey'in ipek elbisesinin altındaki göğüslerini yoklarken inliyordu.

"Öyle mi oldu? Daha mı kolaydı?"

“Hayır, korkunçtu. Sadece *dört gün* olduğu halde seni öyle özledim ki. *Dört yıl* boyunca nasıl ayrı kalacağız?” Bu düşünce bile gözlerinin yeniden yaşlarla dolmasına yetti.

Joe başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “Ayrı kalmaktan kim söz etti?”

“Ama sen burada yaşıyorsun. İşin burada, bütün *hayatın* burada.”

Joe uzun uzun Janey’ye bakıp başını iki yana salladı. Gözlerinden pişmanlık okunuyordu. “Anlaşılan, yeterince iyi bir iş çıkarmamışım.”

“Nasıl yani?” Janey’nin kafası karışmıştı.

“Hayatta en çok istediğim, *ihtiyaç* duyduğum şeyin burada, kollarımda olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Gerisi sadece ayrıntı.”

Janey onun kucağında eridiğini hissetti. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Seni üzmeyi asla istemedim.”

“Sorun değil. İsteyerek yapmadığını biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Beni gerçekten istemeseydin, danalar gibi böğürerek ağlamazdın.”

Janey gülümsedi. Joe onu iyi tanıyordu ve soğukkanlı dış görünüşünün altında şaşırtıcı bir mağara adamı saklı olsa da, bu inanılmaz rahatlatıcı bir duyguydu.

Joe onu sımsıkı tutarak kaldırdı ve yatak odasına doğru yöneldi. Dışarı atılacaklarını ve bir süre yatak odasının kapalı kalacağını artık öğrenen uysal hayvanlar kendi yataklarına gittiler. Joe onu yatağın kenarına oturttu ve saçlarını çözmeye

başladı. Tokaları tek tek çıkarırken, gözlerini bir an bile onun yüzünden ayırmıyordu.

Janey onun papyonunu açmak için uzandığında, gördüğü yüz ifadesiyle kalbi deli gibi çarpmaya başladı. “Sana söylemem gereken bir şey daha var,” dedi.

“Nedir o?” Joe elbisesinin fermuarını açtı, onu omuzlarından aşağı sıyrıp ayaklarının dibinde minik bir birikinti oluşturacak biçimde serbest bıraktı. Elbisesinin altındaki tek parça seksi çamaşırı görünce gözleri büyüdü.

Janey iki eliyle onun yüzünü kavradı, kendi yüzüne çevirerek gözlerinin içine bakmasını sağladı. “Seni sevmeyi *seviyorum*.”

Joe derin bir soluk aldı. “Gerçekten mi?”

Janey başıyla onayladı.

“Ne zamandan beri?”

“Senden vazgeçmek zorunda olduğumu söylediğim andan beri.”

“Benden vazgeçmek zorunda değilsin Janey.”

“Peki ama...”

Joe ağzıyla onunkini örttü. Dudakları, dilleri ve dişleri çılgın bir öpücükte buluştu. Elleri her yerdeydi, düğmeleri çözüyor, kopçaları açıyor, yelek ve pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu. “Kahrolası smokinler,” diye söylendi dudaklarının arasından. “Ne kadar çok parça var.”

Janey gülerek onun üstünde kalan son parçalardan kurtulmasına yardım etti. İkisi de çıplak kaldığı anda onu kaldırdı ve içine girdi.

“Oh!” diye haykırdı Janey, kollarını boynuna dolayarak.
“Joe.”

“Ben olmadan gerçekten yaşayabileceğini mi sandın?”

Janey başını iki yana salladı. “Yapamayacağımı biliyordum ama benim için her şeyden vazgeçmeni isteyemezdim.”

Joe içinden çıkmadan onu yatağa uzattı ve üstüne çıktı, Janey’i çıldırtacak biçimde kalçasını oynatmaya başladı. “Dün, yokluğumda işi götürecek birini buldum. Yarızamanlı çalışan iki kaptanımı da tamzamanlı yaptım.”

Janey ne söylediğini kavramaya çalışarak ona baktı ama Joe birden öyle sert vurdu ki bütün düşünme yeteneği yok oldu gitti.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı Joe boynuna doğru. “Sensiz bir anlam taşımıyor. Seninle beraber olmak için dünyanın her yerine giderim.”

“*Dört yıl.* O kadar çok uzaklaşamazsın.”

“Evet, yaparım.” Onu yoksun ve arzulu bırakarak içinden çıktı, dudaklarıyla boynundan başlayarak göğüslerine kadar bir yol çizdi. “Canım ne isterse onu yaparım. Kahrolası şirket benim Janey.” Diliyle göğüs ucunda daireler çizmeye başladı, Janey onu yönlendirmek istedi, ama Joe’nun acelesi yoktu. “O kahrolası şirket para basıyor ve bana istediğimi yapma özgürlüğünü veriyor.” Göğüs ucunu hızla çekiştirince, Janey bir çığlık attı. “Ve istediğim şey, *gerçekten* istediğim şey, seninle Ohio’ya gitmek.”

Dudakları Janey’nin karnına doğru kaydı, geniş omuzlarıyla bacaklarını ayırırken diliyle göbek deliğini yoklamaya

başladı. Janey öylesine hazır ve kıvamındaydı ki, hassas bölgesine yapılan birkaç dil darbesiyle daha önce gitmediği yerlere uçtu, genzinden hıçkırığa benzer bir çığlık yükseldi. Joe ara vermeden onun içine girdi ve bütün hızıyla gidip gelmeye başladı.

Janey'nin ona teslim olup Joe'nun götürdüğü yerlere gitmekten başka seçeneği yoktu.

“Tekrar söyle,” dedi Joe güçlükle soluyarak. “Bir daha.”

“Seni sevmeyi seviyorum ve daima seveceğim.”

“Ben de seni sevmeyi seviyorum. Bu kahrolası dünya-daki her şeyden daha çok ve daima seveceğim.” Joe son bir hızlı vuruş yaptı ve gelirken başını geriye attı. Onun güçlü orgazmı Janey'i de bir kez daha tetiklemişti.

Joe uzun bir süre, içinden çıkmadan Janey'nin üstünde uzandı.

“Gerçekten benimle gelecek misin?” diye sordu Janey, sırtını okşayarak.

“Evet, gerçekten. Sen ders çalışırken birinin seninle ve hayvanat bahçenle ilgilenmesi gerekecek.”

“Bunun sana yeteceğinden emin misin?”

“Yazları buraya gelebileceğimizi ve teknelerin onarımına fırsat bulabileceğimi düşünüyorum. Yılın geri kalanını sana yardım ederek ve resim yaparak geçirebilirim.”

“Bana yardım edemezsin. Dikkatin dağılır.”

“Bu konuda daha sonra kavga ederiz. Aslında, sabırsızlıkla bekliyorum.”

Janey tiz bir çığlık attı.

“*Aman Tanrım*, bunu kulağımın dibinde yapmak zorunda mısın?”

“Çok mutluyum! Hem okula gideceğim hem de sen olacaksın. İkisine birden sahip olacağımı hayal bile edemedim.”

Joe onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için başını kaldırdı. “Sana sahip olacağımı hayal bile edemedim.” Bir öpücüğün ardından ikincisi ve üçüncüsü geldi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Önümüzdeki yaz için tasarladığın hayalindeki düğünün ne kadarı sana, ne kadarı ona aitti?”

“Yüzde yüzü bana aitti.”

Joe alnını onun alnına yasladı. “İptal etme.”

Janey’nin gözleri büyüdü. “Sen ne diyorsun?”

Joe onun içinden çıktı, yana kaydı ve yerdeki ceketine uzandı. Geri dönüp elini uzattığında avucunda elmas bir yüzük duruyordu, David’in ona aldığından en az iki kat büyüktü.

Gözleri yaşlarla dolarken Janey eliyle ağzını kapadı.

“Sanırım Doktor Janey Cantrell muhteşem bir yüzüğü hak ediyor.” Joe uzanıp Janey’nin elini tuttu, yüzüğü parmağına geçirip elini öptü. “Ne dersin?”

“Evet, bence de.”

“Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, sevmediğim zamanı hatırlamıyorum bile.”

“Yetişmek biraz zamanımı aldı ama artık sensiz bir ha-

yat düşünemiyorum bile.”

Joe hayran olduğu o seksi tebessümüyle karşılık verdi.
“Asla böyle bir şey olmayacak.”

Janey uzanıp ona sarıldı. “Beni beklediğin için teşekkür ederim.”

“Beklemeye değersin aşkım. Kesinlikle değersin.”